[1]JUDY CHRISTENBERRY

Dragă *Deborah*

Traducerea şi adaptarea în limba română de ANDREEA DRĂGHICI

ALCRIS

Scumpe inimi frânte, Durerea voastră îmi sfâşie inima.

Capitolul 1

Deborah Townsend privea ecranul computerului său, incapabilă să scrie vreun cuvânt. Îi era greu să se concentreze din cauza zgomotelor din jurul ei

Ziarul The Fort Worth Daily, al doilea ziar ca importanţă din oraş, fusese vândut pentru un motiv justificat: dădea faliment. Vânzarea fusese o veste bună, exceptând faptul că editorul Gerald Campbell, cel care-i oferise postul, ieşea la pensie, din proprie voinţă, spusese el.

Şi noul editor era incredibil. Arăta ca un star de cinema, avea reporteri împrăştiaţi pe tot globul şi era fratele prietenei ei, Rachel Comisky.

Adusese deja multe schimbări ziarului, unii dintre colegii ei fuseseră nevoiţi să-şi caute alte locuri de muncă, dar, până acum el n-o deranjeaze cu nimic, fiind îngrozită de clipa când o va face.

— Doamnă Townsend?

Tresări şi descoperi că momentul nu întârziase. Jason Bridges, noul editor, se rezema de tocul uşii biroului ei şi o privea insistent. În locul costumului şi cravatei domnului Campbell, văzu pantaloni marinăreşti şi un tricou de bumbac care se mulau pe trupul atletic al lui Bridges. Ştia că avea mai mult de treizeci de ani, dar felul în care se îmbrăca şi faţa frumoasă completată de o mică cicatrice pe obrazul stâng, nu făcea decât să-i accentueze atractivitatea.

1

— Da, domnule Bridges? încercă să-şi ascundă nervozitatea şi îşi puse mâinile tremurânde în poală.

— Nu este nevoie să fim atât de formali, doar eşti prietenă cu Rachel, zise el zâmbind uşor. Spune-mi Jason.

Buzele ei se strânseră şi faţa i se încordă. Nu-i putea zâmbi, gândindu-se la ce va urma. Oare şi ea îşi va pierde locul de muncă?

— Mă gândeam să luăm prânzul împreună, dacă nu ai alte planuri. Aşa vom putea vorbi pe îndelete.

Deborah îşi iubea meseria. Scria o coloană cu sfaturi pentru îndrăgostiţi, dar nu-şi făcea iluzii că acest lucru era foarte important în schema ziarului. Nu era normal să fie invitată la prânz de editor.

— De ce? întrebă ea, roşind din cauza impoliteţii. Vreau să spun…

El părea amuzat de comportamentul ei, de aceea o făcu să se enerveze şi mai mult.

— Mă gândeam să discutăm despre asta în timpul prânzului.

— Dacă ai de gând să… să sugerezi că trebuie să-mi caut un alt loc de muncă, prefer să-mi spui acum. Nu am nevoie de un ultim prânz. Îşi ridică cu mândrie bărbia şi se strădui să nu pară impresionată.

El ridică din sprâncene.

— S-o concediez pe cea mai bună prietenă a surorii mele? Cred că ai impresia că sunt un tiran, Deborah.

— Unii dintre prietenii mei au fost deja concediaţi, zise ea cu încăpăţânare, refuzând să se lase păcălită de farmecul lui.

— Vrei să spui că n-am fost corect? Vocea lui era un pic mai aspră şi se îndreptă din poziţia indolentă în care stătuse până acum.

Ea îşi plecă privirea. Nu, nu asta voia să spună. Nu-i plăcea faptul că Gerald Campbell nu mai era editor. Nu-i plăcea…

— Deborah? insistă el.

— Nu.

— Ah. Nepoliticoasă, dar cinstită. El zâmbi din nou şi Deborah îl privi neîncrezătoare. Genul meu de femeie.

Ştia că nu e adevărat, deoarece toate femeile din Fort Worth ar fi vrut să-i ureze bun venit lui Jason Bridges. Ieşise de câteva ori cu o altă prietenă a lui Rachel, o roşcată uimitor de frumoasă.

— Luăm prânzul împreună, Deborah? continuă el ceva mai blând. Sunt mort de foame.

Realiză că bărbatul era hotărât să nu renunţe şi, oftând, spuse:

— Ne întâlnim acolo. Unde mergem?

— Ţi-e teamă să fii văzută ieşind din clădire împreună cu mine? o tachină el.

Deborah îl privi cu atenţie şi îşi spuse că nu prea semăna cu Rachel. Asta nu din cauza puterii lui de atracţie. Era un bărbat sexy, puternic şi inteligent, care obţine întotdeauna tot ce doreşte. Stomacul i se strânse la această constatare.

— Mă gândeam că ai alte întâlniri după prânz şi astfel nu vei mai fi nevoit să mă conduci spre birou, reuşi ea să spună, ştiind că scuza era prea transparentă.

— Haide, Deborah, am de gând să vin să te ridic eu de pe scaunul acela de care parcă eşti lipită. El şi puse mâinile în şoldurile înguste, gata să facă ce spusese.

— Nu e nevoie, zise ea, luându-şi poşeta şi ridicându-se. Mă gândeam numai la deranjul tău.

Se îndreptă spre uşă, dar el nu făcu nicio mişcare, ci rămase privind-o. Gâtul lui Deborah se uscă din cauza acestei apropieri. După o clipă, o luă de braţ şi porniră pe coridor.

— Jason, luăm prânzul împreună? îl strigă unul din editorii secunzi când ajunseră la lift.

Deborah îl privi pe Jason cu speranţa că va renunţa la

prânzul cu ea.

— Dacă vrei…

— Mulţumesc, Tom, dar am alte planuri. Poate mâine.

El nu se dezlipi de braţul ei, celălalt bărbat văzu această atingere posesivă şi zâmbi.

— Oh, înţeleg. Distracţie plăcută.

Deborah roşi. În câteva minute, toţi angajaţii ziarului vor afla că iese cu editorul. Nu avea importanţă că el o trata ca pe o prizonieră gata să fugă.

— Mulţumesc mult, mormăi ea.

— Pentru că ţi-am stricat reputaţia? o tachină el. Nu cred că mai era nevoie, Deborah. Sunt sigur că agenda ta personală e plină, fără a mai fi adăugat şi numele meu. Uşile liftului se deschiseră şi el o trase înăuntru.

Nu avea o agendă personală, dar nu va recunoaşte asta în faţa lui.

— Cred că acum îmi poţi da drumul. Nu pot fugi dintr-un lift.

— Bine, zise el, eliberând-o. Începusem să mă simt ca un gardian. Eşti la fel de entuziasmată de a lua prânzul cu mine, ca un criminal forţat să ia masa cu judecătorul.

Zâmbetul lui seducător o învălui din nou, dar ea se feri îndepărtându-se şi rezemându-se de cel mai îndepărtat colţ al liftului.

— Ştiu că eşti foarte ocupat. Nu vreau să-ţi răpesc prea mult timp.

El chicoti.

— Trebuie să găseşti o scuză mai bună ca să te cred, Deb.

— Numele meu este Deborah, spuse ea cu răceală în timp ce privea butoanele numerotate care se aprindeau în ordine inversă.

— Eşti sigură că tu şi cu Rachel sunteţi prietene? o chestionă el pe acelaşi ton amuzat, dar plin şi de curiozitate.

Deborah înţelegea confuzia lui. Rachel era veselă, plină de viaţă, foarte deosebită de ea. Şi ea fusese lipsită de griji şi fericită. Deveniseră prietene când urmau Universitatea Texas Christian. Amândouă se căsătoriseră după aceea şi rămăseseră prietene, asta până la moartea lui Randall.

— N-am prea văzut-o în ultimul timp.

— Şi, de la sosirea mea, nu ai menţionat faptul că sunteţi prietene. Ţi-era teamă că vei fi acuzată că mă influenţezi?

Uşile liftului se deschiseră, dar Deborah continuă să-l privească surprinsă.

— Prietenia mea cu Rachel nu-mi va salva locul de muncă dacă ziarul nu mai are nevoie de mine.

— Eşti uimitoare, Deborah Townsend, zise el, ridicându-i bărbia ca s-o privească. Aşa cum am spus, eşti genul meu de femeie.

— Nu mai spune asta! Amândoi ştim că nu este adevărat, zise ea, eliberându-şi bărbia.

— Ei bine, poate că aşa e, încuviinţă el. Prefer ca femeile cu care mă întâlnesc să fie puţin mai puternice. Tu arăţi de parcă vei fi luată pe sus de cea mai mică rafală de vânt.

Deborah îi aruncă o privire furioasă peste umăr în timp ce ieşea din lift.

El o ajunse din urmă.

— Pe aici, zise el prinzând-o din nou de braţ.

— Nu am de gând să fug, domnule Bridges.

— Nu doream decât să fiu prietenos.

Deborah nu avea de gând să se mai lupte cu acest bărbat, ştiind că era prea puternic pentru ea. Păstră tăcerea în timp ce ieşeau din clădire. Traversară strada şi el îi deschise uşa unui alt zgârie-nori.

Ea trecu pe lângă el, oftând nemulţumită.

— Singurul loc în care se poate mânca aici este

Clubul Petroliştilor.

— Da, mâncarea este foarte bună.

Deborah îşi privi fusta de blugi şi cămaşa.

— Nu sunt îmbrăcată adecvat.

— Arăţi bine, o asigură el, plimbându-şi privirea pe corpul ei.

Nu putea obiecta în faţa cuvintelor lui, dar privirile lui fierbinţi o încurcară. De la moartea lui Randall, stătuse departe de bărbaţi şi se ferise mai ales de cei puternici şi atrăgători ca Jason Bridges. Se grăbi să intre în clădire, sperând că aşa va putea lăsa în urmă privirea lui şi îngrijorarea ei.

— Te-am deranjat cu ceva? întrebă el, prinzând-o de braţ ca s-o oprească. Am spus doar că eşti îmbrăcată adecvat pentru a lua prânzul la Clubul Petroliştilor.

— Nu, nu m-ai deranjat cu nimic, minţi ea printre dinţii încleştaţi. Cum i-ar fi putut explica şefului ei că trăise ca o călugăriţă în ultimii ani şi că nu era obişnuită ca un bărbat s-o privească aşa?

El îi eliberă braţul, dar nu era convins de spusele ei.

— Bine. Lifturile sunt aici.

— Şi ţi-e foame. Ştiu, zise ea, sperând să-i distragă atenţia cu amuzamentul ei. Bănuia că nu avea nicio şansă, din moment ce figura lui era la fel de încordată.

Jason apăsă pe buton.

— Aşa este. Erau ultimele cuvinte rostite de el înainte de a ajunge în restaurant.

Jason Bridges se aşeză pe unul dintre scaunele confortabile, exact în partea opusă a mesei, şi luă meniul. Invitaţia lui se datora unui hatâr pe care i-l făcea lui Rachel.

Nimic nu se întâmplase aşa cum plănuise.

Bănuise că ea va insista să-şi păstreze locul de muncă pe baza prieteniei cu sora lui. În loc de asta, Deborah nu-i

spusese nimic. Mai surprinzător era faptul că-l asigurase că nu se aştepta să-şi păstreze postul dacă ziarul nu avea nevoie de ea.

El încă nu se hotărâse ce va face.

Ştia numai că în momentul în care-l privea cu ochii ei imenşi, albaştri, la fel de vinovaţi ca aceia ai unui copil care a făcut o boacănă, nu dorea decât s-o tachineze.

— Domnule Bridges…

— Jason, Deborah. Spune-mi Jason, repetă el, privind-o pe deasupra meniului. Observă că o chelneriţă aştepta comanda lui.

— Îmi pare rău. Ai comandat, Deborah?

— Da.

El alese repede şi întinse meniul chelneriţei, zâmbind ca să se scuze pentru întârziere.

După plecarea acesteia, îşi îndreptă atenţia spre Deborah, care privea pe fereastră. Nu era aşa cum şi-o imaginase el. În ciuda faptului că era foarte slabă, trupul ei avea rotunjimi care ar fi încântat orice bărbat. De fapt, dacă nu ar fi făcut efortul de a părea lipsită de farmec, strângându-şi părul blond într-un coc, purtând acele haine lălâi şi faţa nemachiată, ar fi fost devastatoare.

— Deborah, începu el, dar se opri când ea îşi întoarse imenşii ochi albaştri, plini de nelinişte, spre el. Arăţi de parcă te aştepţi să te arunc pe geam. Mă faci să mă simt ca un monstru, se văită el zâmbind.

Genele ei căzură ca să-şi acopere privirea şi întinse mâna spre paharul cu apă.

— Îmi pare rău. Cred că sunt un pic îngrijorată din cauza motivelor care te-au făcut să mă inviţi la masă.

El ridică din umeri şi se confesă:

— Te-am invitat la prânz din cauza lui Rachel. Ea m-a rugat… El tăcu, neştiind dacă trebuie să-i spună formularea exactă a cererii lui Rachel. îl rugase să aibă grijă de prietena ei, s-o trateze cu blândeţe, s-o protejeze.

— Ce?

— M-a rugat să fac un efort ca să te cunosc mai bine, continuă el. M-a asigurat că eşti o ziaristă foarte bună.

— Nu am nevoie de un tratament special, domnule Br... Jason. Există ziarişti mai buni. Mie îmi place ceea ce fac, dar ştiu cum merg treburile în lumea ziarelor.

— Şi anume?

— Dacă ceea ce scrii nu vinde ziarul, eşti concediat.

— Şi coloana ta contribuia la asta?

El o privi cum se încordează şi ea îşi ridică mândră bărbia. Îi plăcea personalitatea ei, cu toate că îl lua prin surprindere. Avea mai mult decât frumuseţe şi blândeţe.

— Aşa mi-ar plăcea să cred. Primesc cam treizeci de scrisori pe săptămână de la oameni care îmi cer sfatul.

El îşi frecă bărbia şi aşteptă. Uneori era mai bine să taci.

— Ştiu că asta nu e prea mult, dar înseamnă că sfaturile mele contează pentru acei oameni, îl asigură ea cu sinceritate.

— Ţi-a răspuns vreodată unul dintre ei, ca să-ţi spună că sfaturile tale au dat roade?

Ea închise ochii şi el deveni mai interesat.

— Da, uneori.

Înainte ca el să-i poată citi gândurile, chelneriţa îi întrerupse, aducându-le comanda.

Pretinzând că e concentrat să-şi taie friptura, Jason îşi privi invitata printre gene. Observă că unghiile ei erau lungi şi vopsite în roz pal şi se întrebă de ce nu îşi machia faţa.

Ea privi în sus şi-i surprinse ochii plini de intensitate.

— Intenţionezi să păstrezi coloana mea?

Această întrebare directă îl surprinse.

— Desigur, într-o formă sau alta. Am câteva idei pentru schimbarea formatului. Eşti o persoană care se adaptează schimbărilor?

Ea ridică din umeri şi-l privi insistent.

— Probabil. Ce fel de schimbări?

El zâmbi. Dacă atingea probleme personale, era sigur că ea va fugi, dar dacă vorbeau de latura profesională a vieţii ei, îl privea fără nicio ezitare. Interesant.

— Ei bine, pentru început, cred că ar trebui să fii mai veselă.

— Poftim? întrebă ea uimită.

— Unde e simţul umorului? Sfaturile tale sunt în regulă, cu toate că sunt învechite, dar eşti prea încordată.

— Oamenii care îmi scriu suferă. Problemele lor sunt foarte serioase pentru ei înşişi. Crezi că ar trebui să râd de ei?

Ea ridicase puţin tonul şi el realiza că este scandalizată. Lăsă furculiţa pe masă şi se rezemă de spătarul scaunului, privindu-l furioasă.

— Fă-i să râdă, nu râde de ei, continuă el.

— Inimile frânte nu mai au puterea să râdă. Probabil că n-ai avut vreo experienţă de acest gen, dar te asigur că nu e nimic amuzant.

— Şi tu de câte ori ai avut inima frântă? o chestionă el, bucuros că putea s-o incite.

Expresia ei era plină de durere în timp ce-şi ridica furculiţa.

— O singură dată, mormăi ea, concentrându-se asupra mâncării din farfurie.

La naiba! Uitase. Rachel îi spusese de moartea soţului lui Deborah. Datorită înfăţişării ei virginale, Jason nu şi-o putea imagina împreună cu un bărbat.

Simţindu-se ca un prost, se scuză repede.

— Îmi pare rău. Rachel mi-a spus…

Ea ridică privirea şi îl fixă.

— Nu am nevoie de tratamente speciale, şopti ea furioasă. Dacă ai de gând să mă concediezi, spune-o şi gata.

— Vrei să nu mai susţii că am de gând să te concediez? Tu eşti singura care a vorbit despre asta. Încep să cred că e ceea ce-ţi doreşti.

— Nu te prosti! exclamă ea. Îmi iubesc meseria.

— Şi eu cred că rubrica ta e importantă pentru viitorul ziarului, o asigură el şi văzu cum Deborah se relaxează. Când îl privi din nou, el continuă: Cred doar că poate fi îmbunătăţită.

Ca şi când avea de gând să explodeze, ea lăsă din nou furculiţa pe masă şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Cum?

El încercă să adopte o altă tactică.

— Vorbeşte-mi despre viaţa ta personală.

I se părea că Deborah o va lua la fugă.

— Viaţa mea personală nu are nimic de a face cu meseria.

— Eu cred că are.

Ea încercă să-şi controleze furia. Jason realiză efortul pe care-l făcea şi care se reflecta în trăsăturile ei delicate. Era frumoasă. Îi părea bine că blondele nu erau genul lui. Întotdeauna păreau atât de delicate, atât… atât de blânde. Lui îi plăceau femeile puternice.

— Ai spus că dau sfaturi bune, şi asta e tot ce contează. Cuvintele ei, ca şi expresia feţei, erau reci şi calculate.

— Când ai avut ultima întâlnire cu un bărbat? întrebă el, nesigur că va primi un răspuns.

Ea privi pe fereastră şi se părea că n-avea de gând să vorbească. Apoi îl privi fix, provocator.

— Acum doi ani.

— Doi ani? Vorbeşti serios? o chestionă el, neîncrezător. Expresia ei neprihănită o făcea să arate de parcă avea optsprezece ani.

— Sunt de aceeaşi vârstă cu Rachel, am douăzeci şi opt de ani, iar tu ştii foarte bine asta, i-o aruncă ea. Ce joc

faci? Viaţa mea personală nu are legătură cu munca.

— Greşeşti. Cum poţi da sfaturi îndrăgostiţilor, dacă tu nu ai mai avut nicio relaţie amoroasă?

— Aici e vorba de inimă. De aceea şi Shakespeare e încă popular. El a înţeles perfect sentimentele oamenilor. Ai de gând să-mi spui că şi el e învechit? îl provocă ea.

— Nu, dar mă îndoiesc că l-aş angaja ca să scrie o rubrică de sfaturi pentru îndrăgostiţi, i-o întoarse Jason. Te-ai lovit vreodată de problema prezervativelor când ai avut întâlniri?

Ochii ei se măriră şi privi repede în jur, îngrijorată că cineva îi putea auzi.

— Nu cred că e necesară o asemenea discuţie.

— De ce nu? Cu această problemă se confruntă femeile din ziua de azi. Cel puţin aşa sper. Dar violurile? Bătăile? Nu primeşti scrisori şi despre asemenea situaţii?

— Ba da, şi nu trebuia să trec prin experienţa unui viol pentru a şti ce să răspund, îl asigură ea supărată.

— Nu asta am vrut să spun. Dar, în ultimul timp, n-am văzut în articolul tău sfaturi pentru aceste probleme. Scrii numai despre dragoste, inimi frânte şi iertare. El se rezemă de spătarul scaunului. Vrei să-mi spui că primeşti scrisori despre aceste subiecte, dar nu le iei niciodată în considerare?

— Aleg scrisorile pe care vreau să le public, în funcţie de preferinţele cititorilor mei. Vreau ca articolele mele să fie încurajatoare, pline de speranţă. Ea vorbea cu inocenţă şi nu dorea să abordeze subiecte care ei i se păreau lipsite de orice urmă de bunătate.

— Cred că cititorii tăi vor să audă adevărul.

— Cum îndrăzneşti? întotdeauna am spus adevărul! Niciodată nu am schimbat conţinutul scrisorilor.

— Nu asta am vrut să spun, o asigură el. Cred că nu spui tot adevărul în privinţa relaţiilor care nu mai au viitor. Nu despre asta trebuia să dai sfaturi, Deborah? Sfaturi

pentru femeile şi bărbaţii care încearcă cu disperare să găsească persoana potrivită?

— Sigur că despre asta e vorba, îl asigură ea. Chiar crezi că o discuţie despre prezervative i-ar încuraja, i-ar face să creadă că dragostea e adevărată? Ea îl privi fix. Sau poate preferi o discuţie despre bolile venerice, nu? Am putea vorbi despre una dintre ele timp de o săptămână. N-ar fi încântător?

Era sigur că-i atinsese din nou partea sensibilă. Ochii ei îl fulgerau şi şuviţele blonde îi căzură din cocul strâns.

— Nu la asta mă gândesc, dar vor exista anumite schimbări în rubrica ta, Deborah Townsend, fie că eşti de acord sau nu.

— Atunci poate că ar fi mai bine să fac treaba în locul tău şi să-mi dau singură demisia, înainte de a merge mai departe! Ea îşi aruncă şervetul în farfuria plină, îşi luă poşeta, se ridică şi se îndepărtă repede.

Nu reuşise s-o trateze cu blândeţe pe Deborah Townsend şi Rachel îl va omorî, se gândi Jason.

Capitolul 2

Deborah era supărată pe sine. Nu-şi mai dorea să-şi iubească meseria. Nu voia să-şi abandoneze postul. Dar vorbise atunci când ar fi trebuit să tacă.

— Foarte frumos din partea ta, Deborah, mormăi ea în timp ce trecea strada spre clădirea unde se aflau birourile ziarului. Nu bărbatul acela fusese cel care o concediase, se concediase singură.

Apăsă pe butoul liftului, deprimarea luând locul furiei. Timp de doi ani se dedicase în întregime rubricii sale. Ce va face când nu mai avea acest loc de muncă?

Intră în birou şi se gândi că ar putea să-şi ceară scuze.

— N-ar avea niciun rost. Lui nu-i place cum scriu, zise ea cu voce tare în timp ce se prăbuşea pe scaunul de la birou. O aştepta un nou teanc de scrisori. Luă câteva

plicuri şi se uită la ele. Ochii i se luminară când văzu adresa expeditorului de pe unul dintre plicuri. Manny! îl rupse repede şi apoi se opri.

Nu mai era autorul sfaturilor de dragoste. Apoi strânse din buze şi deschise scrisoarea lui Manny. Aceasta îi era adresată ei, nu autorului articolului.

Dragă Deborah.

Am urmat sfaturile tale şi Elizabeth a fost încântată. *Acum am o altă problemă*. *Vreau să-i cer mâna lui Elizabeth. Îmi poţi spune cum ar trebui să procedez*? *Aştept răspunsul tău*.

Manny

Deborah zâmbi. Manny era gata să-i ceară mâna lui Elizabeth. Oftă încântată.

— Nu mai eşti furioasă? întrebă Jason stricându-i plăcerea.

Zâmbetul ei dispăru imediat şi Deborah se încordă.

— Sigur că nu, domnule Bridges.

Fără a aştepta invitaţia ei, el intră în birou şi se aşeză pe unul din scaunele aflate în faţa biroului, punând o cutie de carton în faţa ei.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Prânzul tău. Am plătit mâncarea asta, aşa că va trebui s-o mănânci mai târziu, când nu vei mai fi supărată. Apropo, credeam că roşcatele au un temperament înfocat, nu blondele.

Deborah o văzu în faţa ochilor pe Mariana, frumoasa roşcată care trezise imediat interesul lui Jason, şi-i evită privirea.

— Nu am un temperament înfocat.

El făcu o grimasă.

— Chiar aşa?

Ca pentru a se contrazice singură, se înfurie din nou, dar reuşi să se stăpânească.

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să-mi împachetez

lucrurile, zise ea în timp ce deschidea dulapul. După aceea aruncă o privire spre el ca să vadă dacă are de gând să plece.

— Haide, Deborah. N-am luat în serios demisia ta. Deborah îşi muşcă buzele. Aceasta era şansa ei. Atinse scrisoarea lui Manny şi apoi îl privi pe Jason, care era amuzat şi înţelegător.

— Presupun că m-am pierdut cu firea.

— Oh! Ce uşurate. Credeam că ai de gând să mă transformi într-o stâncă, admise el zâmbind călduros.

Deborah clipi des. Tipul era fermecător. Încercă să se concentreze asupra treburilor ei şi să nu-l ia în seamă.

— Îmi dau seama că poate mă vei înlocui cu altcineva, dar…

— Stai puţin. Iar vorbeşti în locul meu. De ce aş face asta? Se apleacă spre ea, iar Deborah se rezemă de spătarul scaunului ca să se îndepărteze.

— Ai spus că vor exista unele schimbări, îi reaminti ea, cu respiraţia întretăiată.

— Şi? Vrei să-mi spui că nu ai niciun pic de flexibilitate?

— Nu, răspunse ea în timp ce încerca să înţeleagă cuvintele lui. Dar nu-ţi place cum scriu.

— N-am spus niciodată asta. După o pauză, el adăugă: De fapt, găsesc stilul tău fermecător… în cazul în care ai avea şaizeci de ani.

Palmele ei se lipiră de birou şi se aplecă spre el.

— Nu scriu ca o bătrânică! Faptul că nu abordez anumite subiecte nu înseamnă că sfaturile mele nu sunt importante!

El ridică braţele, predându-se în faţa supărării ei.

— Hai să nu începem al treilea război mondial. Cred că dacă vom lucra împreună, vom reuşi să ajungem la un compromis.

Deborah oftă. Nu-i plăcea cum sună sugestia lui.

— Sper că n-ai de gând să te implici personal, nu? Louise a supervizat totul înainte de tipărire.

El o studie cu ochii aceia căprui care reuşeau să-i citească gândurile.

— De ce te deranjează ideea de a lucra cu mine?

— Nu asta am vrut să spun… ştiu cât de importantă e munca ta şi cât de ocupat eşti. Nu vreau să te deranjez. Dacă îmi spui ce schimbări vrei să faci, pot să mă ocup singură de ele.

El îşi trecu o mână prin păr şi continuă s-o studieze.

— Hm! Ei bine, am putea încerca şi aşa, dacă văd vreun semn de schimbare din partea ta.

— Desigur, încuviinţă ea repede. Nu avea nevoie de implicarea acestui bărbat. De fapt, pentru propria ei linişte, ar fi fost fericită să nu-l mai vadă niciodată. Prezenţa lui masculină tulbura liniştea lumii ei.

— Nu vreau să te stânjenesc, spuse el plin de solicitudine. Ce zici de o primă sarcină? Dacă o îndeplineşti, putem continua în acest fel.

— Sună rezonabil… Jason, adăugă ea pentru a-şi arăta dorinţa de cooperare. Domnului Campbell, fostul editor, nu i se adresase niciodată pe numele mic, dar dacă Jason Bridges dorea să nu fie formal, aşa se va purta. Era un preţ mic pentru a fi lăsată în pace.

— Vii la petrecerea de pensionare a lui Campbell?

Ea deveni confuză. Ce se întâmplase cu schimbările?

— Da, desigur.

— Bine. Vreau să te văd şi altfel.

— Ce vrei să spui? se miră ea. Cum de ajunseseră de la discutarea schimbărilor din articolul ei la viaţa personală?

— Arată-mi că trăieşti în anii nouăzeci. Aceasta va fi prima schimbare pentru coloana ta.

— Domnule Bridges! Nu te priveşte viaţa mea personală! Sunt de acord să fac schimbări în rubrica mea,

dar nu şi în viaţă. Nici măcar nu înţeleg ce vrei să spui, dar nu am intenţia să mă schimb!

— Atunci nu cred că vei putea scrie în continuare.

Durerea îi cuprinse inima. Nu-i putea lua meseria. Avea nevoie să scrie! înainte de a începe să-l implore să nu facă aşa ceva, el vorbi din nou:

— Haide, Deborah, nu fi atât de dificilă. Nu vorbesc decât despre o rochie frumoasă şi entuziasm pentru o ocazie festivă. Nu-mi spune că întotdeauna te îmbraci aşa! exclamă el arătând spre fusta ei de blugi şi spre cămaşă.

Deborah dorea să-l plesnească. Era îmbrăcată decent! rămase nemişcată, de frică să nu-şi piardă locul de muncă.

Îşi muşcă buzele. De la moartea lui Randall, se îmbrăcase numai aşa. Era prea tristă ca să se mai distreze. Voia să se ascundă de toată lumea şi de aceea nu făcea eforturi să se aranjeze, însă nu va recunoaşte în faţa acestui bărbat.

— Felul în care mă îmbrac nu are nicio legătură cu scrisul.

— Te înşeli. Un ziarist bun trebuie să trăiască din plin viaţa pentru a înţelege punctul de vedere al cititorilor. Vreau ca rubrica ta să atragă atenţia. Dacă nu poţi face asta, ziarul nostru nu va ieşi cu nimic din comun. Vreau să te implici mai mult.

Vocea lui era plină de entuziasm şi o impresionă pe Deborah. Ambiţia ei era să fie în frunte şi el îi oferea această şansă.

— Încearcă, Deborah, şopti el în timp ce o privea insistent. Încearcă să faci măcar acest mic pas. După aceea, vom discuta din nou.

— Asta e tot ce trebuie să fac? Să mă îmbrac modern pentru petrecerea domnului Campbell?

— Deocamdată. Oh, şi caută scrisorile care conţin mai mult decât o ceartă după primul sărut.

Ea oftă. Pomenise de scrisori abia la sfârşitul conversaţiei, ca şi când acestea nu erau prea importante. Avea o strategie perfectă.

— Vrei să-ţi cer aprobarea înainte de publicarea lor?

— Nu. Îţi cer să iei în considerare valoarea rubricii tale şi nu numai problemele unui simplu cititor. Asta-i tot.

Putea fi de acord cu cererile lui sau putea demisiona. Din moment ce fusese de două ori pe punctul de a-şi pierde slujba, nu mai avea de ales. Ar fi fost atât de rău să se îmbrace modern şi, poate, să se machieze? Nu putea selecta cele mai interesante scrisori? răspunsese câtorva dintre ele, dar prin poştă, nu redându-le conţinutul în ziar.

Îşi ridică privirea spre noul editor.

— Bine, încuviinţă ea oftând. Voi încerca, dar nu promit ceva senzaţional.

— Minunat. Dacă ai nevoie de ajutor, sun-o pe Rachel.

— Ca să alegem împreună scrisorile pe care le voi tipări? îl întrebă ea uimită. Mergea prea departe.

El chicoti.

— Nu, Deborah. Mă refeream la alegerea rochiei şi… hm, la machiaj. Am încredere în tine când e vorba de scrisori. Rachel nu se va uita decât la cea mai senzaţională dintre ele.

El se ridică repede şi ieşi din birou, fluturându-şi mâna în semn de rămas-bun. Deborah era mirată. Lumea ei liniştită se întorsese pe dos numai în decursul unei singure ore.

La naiba! Ce i se întâmplase? încerca să îmbunătăţească rubrica şi apoi să pară un salvator în misiune. Nu trebuia să se lase impresionat de ochii ei trişti şi să i se înmoaie inima ca atunci când privea un căţeluş fără adăpost. Nu avea intenţia să se piardă în faţa lui Deborah Townsend, cu toate că era mult mai interesantă

decât un căţeluş.

Femeia despre care-i vorbise Rachel pe parcursul anilor nu avea nimic în comun cu cea împreună cu care luase prânzul. N-o întâlnise până acum pe cea mai bună prietenă a lui Rachel, cu toate că amândoi participaseră la nunta ei. El fusese nevoit să plece imediat după ceremonia religioasă, dar Rachel îi vorbise mereu despre Deborah.

Îşi amintea de poveştile neruşinate din timpul colegiului, de intrarea ei într-o familie conservatoare, atunci când se căsătorise, şi de grija pe care i-o purtase lui Rachel când aceasta pierduse copilul. Numai pentru asta îi datora foarte multe lui Deborah Townsend.

Rachel era singura lui soră. Era mai tânără ca el şi când auzise că va avea un nepot, fusese extrem de încântat. El nu avea de gând să-şi întemeieze propria familie şi se vedea trăind în preajma lui Rachel şi a copiilor ei. Se afla în Africa atunci când îl sunase mama lui ca să-i spună că Rachel pierduse sarcina.

Scrisorile primite de la Rachel îl asigurau că Deb nu se dezlipise de lângă ea. Îşi spusese mereu că va trebui să-i mulţumească într-o zi lui Deborah Townsend.

Astăzi stătuse în faţa unei femei care nu semăna deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse el. Văzuse durerea din ochii ei când se gândise că trebuie să părăsească o slujbă pe care-o iubea. Şi el n-o putuse lăsa să plece. Nu aşa. Îi era dator.

Intră în birou fără să-şi dea seama că secretara îl saluta. Se aşeză la birou şi ridică receptorul ca să-i telefoneze lui Rachel.

— Alo?

— M-ai vârât într-o mare încurcătură, surioară.

— Jason? Despre ce vorbeşti?

— Am invitat-o la prânz pe scumpa ta prietenă, Deborah.

— Şi?

El îşi trecu o mână prin păr. Cum să-i explice ce s-a întâmplat? Şi-ar fi dorit să nu-i telefoneze.

Când văzu că el nu-i răspunde, ea îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a plăcut de ea? E minunată, dar, ei bine, probabil că nu ţi-ai dat seama de asta. Ea este…

— Mă laşi să vorbesc? o întrerupse el, exasperat. Rachel vorbea foarte mult. Fusese bucuros când ea rostise primul cuvânt, dar nu-şi dăduse seama că nu va înceta niciodată să vorbească încontinuu.

— Nu spuneai nimic. Oh, Jase, nu-mi spune că nu ţi-a plăcut de ea, se văită Rachel speriată.

— N-am spus asta! Nici nu ştiu de ce te-am sunat.

— Pentru că mă iubeşti, îl tachină ea. Haide, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Încerc. Doar că… probabil te va suna pentru nişte sfaturi în legătură cu o rochie şi cu machiajul.

Rachel tăcu, ca de fiecare dată când era surprinsă. După o lungă pauză, reuşi să vorbească:

— Ce vrei să spui?

— Eu… i-am spus să se îmbrace modern pentru petrecerea de mâine seară. Tu şi cu Paul veniţi?

— Da. Ce-ai vrut să spui cu machiajul? Azi nu era machiată?

— Mie aşa mi s-a părut, dar nu sunt expert. Era palidă ca o stafie şi îmbrăcată ca o călugăriţă.

— Deb? întrebă Rachel, mai mult decât uimită.

— N-ai mai văzut-o în ultimul timp?

— Nu, răspunse sora lui. N-am mai văzut-o de aproape un an. Era foarte formal îmbrăcată atunci, dar credeam că i-a trecut până acum. De câte ori am sunat-o ca s-o invit la prânz sau la cină, a reuşit să găsească o scuză. Am crezut că n-a vrut să iasă cu mine şi cu Paul pentru că era singură.

— Ei bine, din fericire o vei vedea mâine seară. Dacă

te sună ca să-ţi ceară ajutorul, nu pune întrebări, bine?

— Jason, Deb nu are nevoie de sfaturi în privinţa machiajului sau a rochiei. Ea m-a învăţat aceste lucruri pe mine!

— La naiba! Acum ştiu pe cine trebuie să învinovăţesc pentru felul în care arăţi, o tachină el. Trebuie să închid acum.

Puse receptorul în furcă în timp ce sora lui râdea cu poftă, ca de fiecare dată când o tachina.

— Eşti ocupat, Jason? întrebă Tom Langford, editorul secund cu care se întâlnise mai devreme la lift.

— Nu, Tom, intră.

— Voiam să fiu sigur că nu te întrerup ca atunci când te-am invitat la prânz, spuse bărbatul ridicând din sprâncene.

Jason ridică ochii în tavan.

— A fost vorba de afaceri, Tom, numai de afaceri. Trebuie să fac unele schimbări.

— Ei bine, nu e rău că ai început cu Deborah. Probabil că te-a îngheţat şi pe tine. Aşa se întâmplă cu toţi cei care intră în contact cu ea.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Nu e genul meu. Acum, spune-mi, de ce ai vrut să mă vezi?

Deborah îşi studie rochia în oglindă. După ce-şi trecuse în revistă garderoba, cu o seară în urmă, realizase că nu avea nimic potrivit. Pierduse mult în greutate după moartea lui Randall şi hainele atârnau pe ea. Tot ce-şi cumpărase în ultimul timp era conservator.

Din moment ce Randall provenea dintr-o veche familie din Fort Worth, care avea câmpuri de petrol şi ferme, trebuia să întreţină multe relaţii sociale. După moartea lui, refuzase toate invitaţiile.

Ei bine, nu-l va lăsa pe Jason Bridges să creadă că nu ştia să se îmbrace. Plecase mai devreme de la serviciu şi se

îndreptase spre unul din magazinele de lux pe care le frecventa altă dată.

Îşi dădu seama că de mult timp nu mai fusese atât de bine dispusă.

— Oh, doamnă Townsend, sunteţi mult mai slabă şi această rochie vi se va potrivi perfect, o asigură vânzătoarea în timp ce privea rochia pe care o proba.

Cu toate că era neagră, nu avea o croială sobră. Decolteul în V, destul de adânc şi brodat pe margine cu paiete de aceeaşi culoare cu materialul, nu făcea decât să atragă atenţia supra curbelor sânilor ei, iar spatele era complet decupat.

Se examină din profil, întrebându-se dacă trebuia să-i arate atât de mult lui Jason Bridges. Era o rochie foarte elegantă, dar dacă Jason va fi însoţit de Mariana, nici n-o va observa.

Lăsând aceste gânduri la o parte şi asigurându-se că nu dorea să-i atragă atenţia lui Jason, ci doar să obţină aprobarea pentru rubrica ei, se hotărî că îi va arăta că ştie şi să se machieze ca să-şi scoată în evidenţă trăsăturile.

O oră mai târziu intra în sala de bal a celui mai mare hotel din oraş. îl salută pe Gerald Campbell care se arătă surprins şi-i făcu o mulţime de complimente. Din moment ce venise singură, începu să caute feţe cunoscute.

— Deb!

Se întoarse repede, recunoscând vocea lui Rachel. Frumoasa brunetă îi făcea semn cu mâna din cealaltă parte a încăperii şi ea i se alătură ei şi lui Paul.

— Ce bine-mi pare să te văd, Rachel, zise ea în timp ce o îmbrăţişa pe vechea ei prietenă.

— Îţi pare bine să mă vezi? După ce m-ai evitat timp de un an, numai asta ai de spus? întrebă Rachel, făcând un pas înapoi. Oh, Deb, arăţi minunat! Se întoarse spre soţul ei, care făcuse un pas înainte ca s-o îmbrăţişeze pe Deborah. Nu-i aşa, Paul?

— Cum să-i răspund, Deb? Dacă sunt de acord cu ea, va deveni geloasă şi dacă o contrazic se va înfuria.

— Spune-i că sunt a doua frumuseţe din această încăpere, îl linişti Deb cu un zâmbet.

— Isteaţă ca de obicei, zise el. Ne-a fost dor de tine. Ce-ai mai făcut?

El era foarte sincer şi ea se emoţionă mai mult decât în faţa exuberanţei lui Rachel. Clipi repede ca să-şi alunge lacrimile care-i apăruseră în ochi.

— Şi mie mi-a fost dor de voi, dar… n-am putut…

— Oh, dragă, înţelegem, o asigură Rachel în şoaptă, îmbrăţişând-o din nou. Se îndepărtă şi o studie pe Deborah. Întoarce-te.

— Ce? întrebă Deborah uimită.

— Întoarce-te, vreau să văd spatele rochiei.

Deborah zâmbi în faţa uimirii lui Rachel. Se întoarse, plăcut impresionată.

— Îţi place?

— Nu ştiu dacă lui Rachel îi place, dar eu cred că arată minunat, zise Paul.

— Oh, tu! protestă Rachel, lovindu-l peste braţ. Da, îmi place, dar, desigur, sunt şocată.

— Nu-mi spune asta, protestă Deborah. Rochia aceasta e croită din mult mai mult material faţă de cea pe care ai purtat-o intenţionat la petrecerea unde ai vrut ca Paul să-ţi ceară mâna.

— Şi am reuşit, comentă Rachel, aruncându-se în braţele deschise ale soţului ei.

— Rachel, aveam de gând să-ţi cer mâna indiferent de rochia pe care o purtai. Ştii foarte bine asta.

Deborah se uită în altă parte. Fericirea lor era minunată, dar ea nu era în stare să suporte o asemenea scenă. Fericirea lor făcea ca singurătatea lui Deborah să fie şi mai dureroasă.

Ca şi când îşi dăduse seama de asta, Rachel îşi

îndreptă din nou atenţia spre prietena ei.

— Aşadar, pe cine ai de gând să prinzi în mrejele tale?

— Pe nimeni! o asigură Deborah. Absolut pe nimeni.

Jason o conducea pe Mariana în sală, încercând să-şi ascundă nervozitatea. Dorise să ajungă devreme ca să prindă apariţia lui Deborah. În loc de asta, fusese nevoit să rămână în sufrageria Marianei ca să discute cu părinţii ei în timp ce ea se aranja. De ce naiba trebuia să stea cu ei? se întrebă el iritat.

Îi salută pe cunoscuţi în timp ce căuta prin mulţime, mai ales pe la colţuri, o blondă tăcută, care evita pe toată lumea.

La naiba, poate că nici nu venise. Dar îi promisese. Era curios să vadă cum răspunsese ea cererii lui. O va face să plătească mâine de dimineaţă, dacă nu-şi va face apariţia.

— De ce te porţi ca un urs morocăos? întrebă Mariana, privindu-l seducător.

Era o femeie frumoasă, dar se săturase de comportamentul ei.

— Nu mă port ca un urs morocănos. Aş fi vrut să nu întârzii, atâta tot.

Ea se bosumflă.

— Am spus că-mi pare rău, dar, să ştii, îţi ia timp ca să arăţi aşa cum arăt eu.

El îşi trecu privirea peste rochia ei roşie, mulată pe trupul superb.

— Da, sunt sigur că aşa e, murmură el, îndreptându-şi din nou atenţia spre mulţime.

— Ei bine, trebuie să-ţi spun că uneori am impresia că nu meriţi niciun efort, Jason.

— Probabil că ai dreptate. Hai să-i căutăm pe Rachel şi pe Paul, zise el trăgând-o în urma lui şi ignorându-i

protestele. Rachel trebuia să ştie dacă Deborah venise la petrecere şi se ascundea acum în spatele uneia din plantele tropicale care înconjurau sala.

Îl văzu pe Paul în cealaltă parte a camerei, înconjurat de multă lume. Când se apropie, Jason realiză că nu ei fuseseră cei care atrăseseră grupul, ci o blondă uimitoare. Era surprins. Rochia neagră era atât de perfect mulată pe trupul ei, încât el şi-ar fi dorit s-o poată mângâia.

Încercă să se concentreze numai asupra surorii sale. îl salută pe Paul şi începu să-i vorbească lui Rachel:

— Ai văzut-o pe Deborah?

Blonda cea sexy se întoarse spre el şi-i zâmbi.

— De ce? Bună, Jason. Ce bine-mi pare să te văd.

Capitolul 3

Jason înghiţi în sec, sperând că-şi poate ascunde mirarea. Deborah era blonda cea sexy? O studie atent ca să se încredinţeze că este aceeaşi femeie. Paul îi aruncă o privire cu subînţeles şi el se înroşi.

— Jason? Nu ai de gând să ne faci cunoştinţă? interveni Mariana.

Mulţumit de faptul că partenera lui îi distrăsese atenţia, i-l prezentă Marianei pe bărbatul care stătea lângă Deborah. Îi privi din nou spatele gol şi ochii provocatori.

— Ce rochie frumoasă, murmură el pe un ton fals indiferent. Spera să poată ascunde bătăile repezi ale inimii şi tensiunea care îl făcuse să se încordeze.

— Asta înseamnă că am atins standardele tale? îl provocă ea cu un zâmbet superior.

La naiba! Ştia că arată minunat. Nu în felul în care arăta Mariana, dar putea intra în competiţie cu ea. El ar fi preferat-o pe Deborah.

Ştiuse întotdeauna să piardă. Aplecându-se, îi şopti la ureche:

— Mai mult ca sigur. Eşti uimitoare.

Ea îl surprinse din nou când roşi şi privi în altă parte.

Bărbatul de lângă ea, Richard Estes, profită de acest avantaj şi se întoarse spre Deborah ca să înceapă o conversaţie.

Richard era un bancher cunoscut în oraş şi Jason îl întâlnise când venise prima dată aici. Profită de acest lucru şi participă şi el la conversaţie.

— Ţi-a plăcut acel film? îl întrebă el pe Richard, care vorbea despre ultima premieră cinematografică. Eu n-am apucat să-l văd.

— Nu e rău. Dar aştept filmul de aventuri cu Harrison Ford. Premiera are loc săptămâna viitoare, se entuziasm Richard. Îţi plac filmele? o întrebă el pe Deborah.

— Da, dar nu le-am vizionat pe cele mai noi.

— Ai vrea să mergi cu mine la premiera de săptămâna viitoare? După aceea putem lua cina, sugeră Richard, privind-o pe Deborah cu ochi plini de speranţă.

Jason ştia că ea avea de gând să-l refuze. Se vedea pe faţa ei.

— E o idee minunată. Aş putea veni şi eu cu Mariana?

— Nu cred... începu Deborah, roşie în obraji şi îndepărtându-se deja cu un pas de cei doi bărbaţi.

Richard realiză că singura lui şansă era să-şi unească forţele cu Jason.

— Nu vrei să accepţi, Deborah? Ai de gând să-ţi refuzi şeful? Vă conduc eu cu maşina; mi-am cumpărat un Cadillac şi e foarte încăpător. Îţi place La Belle Vue, noul restaurant franţuzesc? Putem lua o cină târzie acolo, imediat după film. Voi afla ora de începere şi vă voi suna.

Deborah încercă din nou să protesteze, dar Jason îi atinse uşor braţul şi începu să vorbească:

— Sună minunat, Richard. Oh, cred că doamna Carson încearcă să-ţi atragă atenţia.

O membră a înaltei societăţi din Fort Worth îi făcea cu mâna lui Richard şi acesta se grăbi să traverseze

încăperea.

— Nu am intenţia să merg cu Richard la film, zise Deborah cu hotărâre, ridicând mândră bărbia.

Dorinţa de a o săruta până când se topea în braţele lui îl surprinse enorm. Se îndepărtă repede de ea.

— Cred că ar trebui să mergi.

— Nu contează ce crezi tu.

— Ai uitat că sunt şeful tău?

Jason îşi regretă imediat cuvintele. Nu încercase niciodată să influenţeze pe cineva, mai ales o femeie.

— Îmi pare rău, Deborah, zise el când îi întâlni privirea. N-am vrut să-ţi forţez mâna, dar cred că ar trebui să te mai gândeşti…

— Jason, îi întrerupse Mariana, trecându-şi mâna pe sub braţul lui. Despre ce vorbiţi? întrebă ea privindu-i pe rând.

— Aranjam să mergem la un film împreună cu Deborah şi Richard săptămâna viitoare şi apoi să luăm cina la un restaurant franţuzesc, îi explică Jason fără a-şi lua privirile de la Deborah.

— Ooh! Ador mâncarea franţuzească. Dacă nu e vorba de un film de groază, sunt gata să accept.

— Este vorba de noul film al lui Harrison Ford, o asigură el cu ochii tot la Deborah.

— Minunat! îmi place de el, aproape la fel de mult cum îmi place de tine, Jason, se linguşi Mariana, lipindu-se de el.

Deborah o privi pe Mariana şi apoi, din nou, pe el.

— Nu ştiu dacă voi reuşi să merg.

— Dacă Richard are nevoie de o parteneră, eu am multe prietene care abia aşteaptă să iasă cu el, sugeră Mariana.

Jason observă o expresie triumfătoare pe faţa ei şi se enervă.

— Vom discuta despre asta mâine, la birou, o asigură

el pe Deborah, încercând să-i arate prin tonul vocii că n-ar trebui să refuze invitaţia până când nu discută cu el.

Jason ieşi din biroul lui Deborah cu zâmbetul pe buze. Îşi îndeplinise misiunea. Reuşise s-o convingă că trebuia să iasă cu Richard Estes ca să-l convingă că era capabilă să se descurce la o întâlnire.

Când ajunse la lift, zâmbetul lui se transformă în îngrijorare. Spera că Richard va aprecia ce făcuse pentru el.

Îl sună ca să-i spună că vor merge cu toţii la film şi la cină. Mai devreme încercase să-i explice ezitarea lui Deborah şi acum îşi exagera punctul de vedere.

— Deborah n-a mai ieşit cu niciun bărbat de la moartea soţului ei, Richard. Nu întrece limita. Bine?

— Sigur că da, Jason. Vom fi doar un grup de prieteni care petrec o seară împreună.

— Treci să mă iei pe mine mai întâi, ca să n-o deranjezi pe Deborah.

— Cred că exagerezi, Bridges, se supără Richard. Nu am nevoie de sfaturile tale.

— Ţi-am spus să treci mai întâi să mă iei pe mine.

— O voi suna chiar eu pe Deborah, îl asigură Richard.

— Poţi încerca. Singurul motiv pentru care merge cu noi e pentru că i-am spus că nu e o întâlnire între patru ochi. Altfel n-ar fi acceptat niciodată. Spera că are dreptate. Dacă ar fi de acord să iasă numai cu Richard, fără el şi Mariana, el ar părea un prost.

— Dacă ezită atât de mult să iasă cu mine, poate că ar trebui…

La naiba! Stricase totul.

— Nu e vorba de asta, Richard. Credeam că ţi-am explicat clar. S-a temut să mai iasă cu cineva de la moartea lui Randall. Eşti sigur că poţi înţelege asta?

— Ei bine, sigur că da, dar nu vreau s-o forţez să iasă

cu mine.

— Nu faci asta. Eu o fac, îşi spuse el. Alungă repede acest gând. O făcea numai spre binele ei. Îi va face plăcere să iasă în oraş când se va obişnui cu întâlnirile.

Capitolul 4

— Mi-a părut bine s-o revăd pe Deb, zise Paul în timp ce se servea cu nişte legume.

— Da, şi mie, fu de acord Rachel.

Paul îşi privi fix soţia. Rachel părea distrată.

— E totul în regulă?

Ea sări ca arsă.

— Da, desigur. De ce n-ar fi?

El se gândea la multe motive. Primul era întoarcerea lui Jason. Dar, mai mult decât toate, Rachel fusese neliniştită că nu mai rămăsese însărcinată în ultimii ani. De când pierduse copilul, părea să nu se mai gândească la altceva.

— Ce faci azi?

— Merg cu Deb la cumpărături.

— Chiar aşa? Căutaţi ceva deosebit? Cât de mult îmi va fi afectat bugetul? El o tachina, familia ei era bogată şi el era conştient că nu va putea strânge niciodată o asemenea avere.

Ea îi zâmbi.

— Eu nu voi cumpăra nimic. Vom cumpăra ceva pentru întâlnirea lui Deb de vineri seara.

Paul îşi aşeză furculiţa pe masă şi o privi fix pe soţia lui.

— Deb merge la o întâlnire vineri seara? Credeam că nu…

— Nu are nicio relaţie serioasă. Mi-a spus că n-a avut nicio întâlnire de la moartea lui Randall, zise Rachel, care părea din nou pierdută în gânduri.

— Cine e norocosul?

— Richard Estes.

— Păcat. Speram că Jason… N-ar fi trebuit să menţioneze acest lucru, dar acum era prea târziu.

Rachel îl privi cu ochi tulburi.

— Oh! Mă bucur că ai spus asta. Şi eu speram acelaşi lucru, dar nu voiam să spun nimic, neştiind dacă tu ai fi de acord.

— Probabil că ai dreptate, dragă. Vreau să spun că Jason e un bărbat în toată firea. Ar putea…

— Nu, nu poate. Nu are de gând să se aşeze undeva şi să-şi găsească o fată drăguţă. Are de gând să participe la toate micile războaie ale lumii! comentă ea cu vehemenţă.

— Oamenii au păreri diferite.

Iubita lui soţie îl privea cu îngrijorare.

— Ai simţit vreodată aşa ceva?

El sări de la masă şi o strânse în braţe.

— Niciodată, Rachel. Te iubesc mai mult decât pe mine însumi.

Ea se topi în îmbrăţişarea lui.

Încercarea lui Rachel de a rămâne din nou însărcinată transformase viaţa lor într-un maraton. Nici nu-şi mai amintea când făcuseră dragoste din plăcere. El o ridică în braţe.

— Ce faci? şopti ea când soţul ei începu s-o sărute pe obraz.

— Fac dragoste cu tine, o asigură el bucuros.

— Dar cina…

— Scumpa mea, cartofii nu-mi mai potolesc foamea.

Deborah se privi în oglindă. Alesese toaleta pentru întâlnire. Avea de gând să-l impresioneze din nou pe Jason.

Puloverul din mohair bleu şi fusta asortată se potriveau perfect cu silueta ei. Culoarea aceasta îi făcea ochii să pară mai mari şi se gândi că moliciunea materialului îi va invita pe toţi s-o atingă.

Decolteul adânc îi accentua forma gâtului şi a

umerilor, într-o încercare îndrăzneaţă.

Părul îi cădea pe umeri şi dansa în jurul capului. Se machiase cu grijă şi îşi accentuase fiecare trăsătură.

Nu-l va lăsa pe Jason Bridges să creadă că nu poate face faţă unei întâlniri.

Se pare că reuşise. Ochii lui se măriră de uimire când o privi satisfăcut. Nu spuse nimic, desigur, ca şi când admitea că se înşelase. Dar ea văzu strălucirile din ochii lui şi încordarea trupului.

Nu, greşise când uitase de Richard. El nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Jason văzuse apariţia ei ca pe o provocare, dar Richard o considera o invitaţie, o demonstraţie a interesului lui pentru ea.

Da, fusese o mare greşeală.

— Arăţi minunat, zise Richard, tulburat şi respirând greu.

Deborah murmură o mulţumire şi îl privi pe Jason. Ar fi dorit să-l implore ca seara să se termine aici. îl asigurase că putea face faţă.

În loc să ia în considerare ruga din ochii ei, el făcu un pas înapoi.

— Sunteţi gata de plecare? Mariana ne aşteaptă.

Ea îşi ţinu respiraţia. Desigur, Mariana.

— Da, sunt gata.

Richard o luă imediat de braţ şi o conduse spre maşină. O deranjă extrem de mult grija lui exagerată de a o aşeza pe scaunul pasagerului şi folosirea oricărei şanse de a-i atinge corpul. Când ajunseră la casa Marianei, pe Deborah o durea deja capul. Nu mai dorea să fie atinsă de Richard.

Stând împreună cu Mariana pe bancheta din spate, Jason părea prins de farmecele prietenei sale. Deborah luptă împotriva dorinţei de a se întoarce ca să-i privească. Nu era treaba ei.

Când se aşezară pe locurile rezervate la

cinematograf, Deborah era încadrată de cei doi bărbaţi şi Mariana stătea pe locul de lângă Jason. Deborah se apropie de Jason atât cât îndrăzni, încercând să nu arate cât de neplăcută îi era această întâlnire. Richard îi înconjură umerii cu un braţ şi se apropie de ea.

— Îmi place acţiunea filmului, îi şopti el la ureche şi o sărută.

În! Deborah ar fi vrut să-şi scoată batista din poşetă şi să-şi şteargă urechea.

Când se stinseră luminile, Richard se apropie şi mai mult. Mâinile lui începură să-i mângâie umărul, iritându-i pielea. Se ruga ca filmul să-i poată distrage atenţia de la ea.

Nu avu noroc.

La o oră după începerea filmului, mâna lui Richard trecu peste braţul ei, spre sâni. Se ridică imediat în picioare, îşi luă poşeta şi încercă să treacă pe lângă Richard fără să-l atingă.

— Unde te duci?

— La toaletă, şopti ea în timp ce-l depăşea.

Petrecu aproape un sfert de oră la toaletă, aranjându-şi părul şi refăcându-şi machiajul, rezemându-se apoi de un perete. Când ajunse în holul puternic luminat, rămase uimită să-l găsească pe Jason aşteptând-o neliniştit.

Oftă şi se întrebă dacă nu cumva Mariana intrase la toaletă fără ca ea să observe.

— Jason? N-am văzut-o pe Mariana intrând la toaletă.

— Nici n-a intrat. E atentă la film.

— Atunci, tu ce cauţi aici?

— Am venit să văd ce faci. S-a întâmplat ceva? Privirea lui neliniştită reuşea s-o calmeze puţin.

— Nu. Eu… filmul nu e prea interesant.

— Ah! Nu-ţi plac filmele de acţiune?

— Nu în mod deosebit.

— Nu cumva preferi filmele romantice? Acelea în

care bărbaţii sunt sensibili şi răbdători? întrebă el cu ochii strălucind de amuzament.

Cu toate că o dureau cuvintele lui, ea reuşi să vorbească liniştit:

— Da, îmi plac filmele în care se întâmplă lucruri fantastice.

El chicoti.

— Cred că m-ai pus la punct.

Când o văzu zâmbind, el nu reuşi să se mişte şi o întrebă:

— Nu ai de gând să te întorci în sală?

— Nu prea aş vrea. Cred că ai putea să-i spui lui Richard că ne vom întâlni aici după terminarea filmului. Nu mai avea chef să suporte mângâierile lui Richard şi nici să-i vorbească lui Jason despre problemele ei, doar el era şeful. Numai el putea decide dacă era capabilă sua nu să facă faţă unei întâlniri. De fapt, acesta era motivul torturii ei.

— Nici mie nu-mi place filmul. Dar mă voi duce să le spun unde ne găsesc. Aşteaptă-mă aici.

— Dar, Jason… Ea renunţă pentru că el dispăruse deja în sala întunecată. Deborah găsi o banchetă în hol şi se aşeză să-l aştepte.

Jason se întoarse repede şi îi zâmbi satisfăcut.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Niciuna, în afară de supărarea tipului care stă în spatele lui Richard. S-a plâns că îi blochez vederea.

Înainte ca ea să poată spune ceva, el se îndreptă spre bar, privind-o peste umăr.

— Păstrează-mi locul.

Se întoarse ţinând în mâini două pahare cu sifon şi o pungă cu floricele.

— Îmi plac floricelele de la cinemarograf. Ţie nu?

— Fac parte dintre lucrurile pe care le prefer.

— Şi Richard face parte dintre ele?

— Încă un atac? întrebă ea, ştiind că el va înţelege ce vrea să spună în legătură cu această seară. Oricum, sentimentele pe care le nutrea pentru Richard nu erau problema lui.

El zâmbi la reacţia ei.

— Eram doar curios.

Ea îşi dorea ca această conversaţie să nu mai fie atât de personală.

— Aşadar, dacă acest film nu-ţi place, care este genul tău?

— Îmi plac fimele bune.

Ea ridică ochii în tavan şi încercă din nou.

— E un răspuns cu mai multe înţelesuri şi tu ştii foarte bine asta.

— Nu, nu e aşa. Îmi place „Războiul stelelor”, dar nu sunt un fan al genului science-fiction. „Jurassic Park” a fost interesant, dar nu mă omor după filme fantastice. Uneori urmăresc şi comedii, dar îmi plac filmele în general. Western-urile mă entuziasmează, dar nu oricare dintre ele. Comediile bune mă înveselesc. Înţelegi?

Nu-l putea contrazice din moment ce simţea la fel.

— Înţeleg.

— Asta spune multe.

— Ce vrei să spui?

El îi întinse floricelele după ce începu să ronţăie câteva.

— Până acum nu mi-ai spus nimic despre gusturile tale.

— Nu ştiam că te interesează.

Se priviră până când ea clipi şi îşi întoarse ochii. După aceea, spuse simplu:

— Mă interesează.

Nu mai era sigură că discută despre film. De fapt, ea îşi ţinu respiraţia, plină de speranţă. Apoi, reuşind să se controleze, folosi cuvintele lui:

— Îmi plac filmele bune.

— Nu cred! protestă el, strâmbându-se.

— E adevărat. Nu pot să te contrazic. Excepţie fac numai western-urile.

— Nu-ţi plac western-urile? întrebă el îngrozit.

— Ei bine, numai câteva dintre ele. Însă nu sunt prea multe roluri bune pentru femei în western-uri.

— Ah, vrei să spui că un cowboy ar prefera să-şi sărute calul la sfârşit, în loc să-şi sărute iubita?

— Da.

— Ei bine, când un bărbat este atât de irezistibil ca mine, se întâmplă multe lucruri, o asigură el zâmbind fermecător. Dar amuzamentul din ochii lui îi spunea că nu trebuie să-l ia în serios.

Nu putea decât să-i zâmbească.

Din nefericire, îşi spuse ea, glumă sau nu, el spunea adevărul. Din prima clipă în care-l văzuse, realizase că putea impresiona orice femeie. Jason se putea afla în mijlocul deşertului, şi ar sfârşi înconjurat de un harem.

— Nu pot spune că tu nu te descurci la fel de bine, adăugă el.

— Poate că nu sunt prea flexibilă în această seară, admise ea.

— Ei bine, cred că te pot ajuta cu un masaj de relaxare. Cuvintele lui se adeveriră când îi atinse cu mâinile puloverul moale.

— Ce naiba crezi că faci? interveni Richard, apărut lângă ei.

Capitolul 5

Jason trebui să apeleze la toată diplomaţia lui pentru a-l asigura pe Richard că nu se întâmplase nimic. Pe Mariana nu reuşise s-o convingă, dar continuă lămuririle în maşină.

Sărutările fierbinţi care se auzeau de pe bancheta din spate îi provocau lui Deborah o îngrozitoare durere de cap.

Când ajunseră la restaurant era convinsă că această întâlnire era un fiasco. Începu să se gândească la o scrisoare pe care o primise în acea săptămână de la o doamnă intimidată de restaurantele de lux.

— Ai nevoie să te ajut cu meniul? o întrebă Richard, aplecându-se spre ea.

— Nu, am mai cinat aici de câteva ori. Voi lua pui la cuptor cu sos de vin.

Desigur, Mariana, care juca rolul frumuseţii neajutorate, apelase de mai multe ori la ajutorul lui Jason. Deborah strânse din dinţi.

Când chelnerul se apropie de masa lor pentru a le lua comanda, Richard începu să vorbească în franţuzeşte. Deborah abia se abţinu să nu râdă deoarece chelnerul era un băiat din Texas şi Richard vorbea prost franţuzeşte, aşa că nu aveau cum să se înţeleagă. îl privi amuzată pe Jason, după care îşi întoarse ochii în altă parte.

— Oh, Richard, a fost impresionant! exclamă Mariana. Şi tu vei da comanda tot în franceză, Jason?

— Nu, în această seară nu voi vorbi în franţuzeşte, zise el zâmbind chelnerului. Doamna va lua escalop de viţel şi eu doresc friptură de vită.

— Am înţeles, domnule, răspunse băiatul într-o franceză cu accent texan. Deborah schimbă un zâmbet cu Jason.

Deborah studiase franceza la colegiu şi îşi imagina ce ar fi spus profesorul ei dacă ar fi auzit cum pocise Richard frumoasa limbă franceză. Reuşi să schimbe subiectul vorbind despre film.

Deborah era foarte obosită când se termină cina. Făcuse mari eforturi pentru a conversa cu partenerul ei.

Mai rău decât atât fusese faptul că Richard îşi coborâse de mai multe ori mâna sub masă ca să-i atingă genunchiul şi, o dată, chiar coapsa. Cu toate că îi îndepărtase mereu mâna, el părea să nu înţeleagă că ea nu

doreşte să fie atinsă. Se simţi uşurată când plecară spre casă.

— De ce nu le conduci pe doamne mai întâi, Estes? sugeră Jason. Vreau să discutăm nişte afaceri după aceea.

— Ar fi foarte bine, încuviinţă repede Deborah când văzu încăpăţânarea de pe faţa lui Richard. Nu mai sunt obişnuită cu întâlnirile lungi şi am obosit. Cred că va trebui să fac o pauză în următoarele zile, continuă ea zâmbind forţat bărbatului de lângă ea.

— Bine, reuşi el să spună, după care rămase îmbufnat pe tot parcursul drumului.

— Nu e nevoie să mă conduci până la uşă, zise ea când ajunseră în faţa casei. Nu am de făcut decât câţiva paşi.

El nu spuse nimic, dar deschise portiera. Deborah ieşi din maşină după ce-şi luă la revedere de la ceilalţi doi şi înainte ca el să ajungă să-i deschidă uşa.

O strânse hotărât de cot când ajunseră la uşa de la intrare şi Deborah deveni îngrijorată de felul în care dorea el să-şi ia rămas bun.

— Te voi suna mâine pentru a face alte planuri, numai pentru noi. Suntem prea în vârstă pentru întâlniri în patru, spuse el hotărât.

Ea zâmbi, dar nu spuse nimic, privindu-l cu atenţie. Când el se aplecă pentru un sărut de noapte bună, ea întoarse repede faţa şi acesta ajunse pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru această seară frumoasă, Richard, adăugă ea în timp ce descuia uşa. O închise repede în urma ei, fără să-l privească, decuplă sistemul de alarmă şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun.

Jason greşise. Nu mai avea de gând să iasă la alte întâlniri. Nu-i plăcuseră pipăielile lui Richard şi acum avea impresia că partenerul ei avea opt mâini.

— Aşadar, spune-mi totul, o chestionă Rachel după ce se aşezară la masa rezervată la restaurant. Neputând să se

întâlnească vineri, aşa cum aranjaseră, Rachel sugerase ziua de luni, şi, după o dimineaţă petrecută prin magazine, erau fericite să ia o pauză.

— Totul despre ce?

— Nu mai face pe inocenta. Despre întâlnirea de vineri seara. Ţi-a plăcut Richard?

Cel puţin era o întrebare la care Deborah putea să răspundă.

— Este... un bărbat interesant, dar nu avem prea multe în comun.

— Ah! Aşadar nu te vei mai întâlni cu el?

— Poate că nici n-o să mă mai invite.

Rachel chicoti.

— Sigur! Te cred. După ce ai purtat acea rochie la recepţie, va trebui să fii foarte agresivă ca să-l îndepărtezi.

Deborah refuză să admită că Rachel avea dreptate. Richard o asigurase că o va suna şi se ţinuse de cuvânt. Pe tot parcursul weekendului lăsă robotul telefonic să preia mesajele lui. Spera doar ca el să-şi dea seama că întâlnirea lor fusese un eşec şi să renunţe.

— Ce părere ai despre fratele meu şi despre roşcată? întrebă Rachel, aplecându-se peste masă.

Era o întrebare la care Deborah nu avea intenţia să răspundă. În timp ce căuta cu disperare un răspuns evaziv, observă că Rachel privea undeva, peste umărul ei.

— Bună, Paul. Îmi pare bine că ai putut veni. Oh, Jason, ce surpriză?

Deborah închise ochii. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Rachel fusese cea care sugerase să ia masa aici. Deborah deschise ochii şi-l văzu pe Jason privind-o fix. Ea dădu din cap şi apoi îi zâmbi lui Paul.

— Chiar aşa, ce surpriză! Dorea ca Jason să ştie că nu ea fusese cea care aranjase această întâlnire.

— Voiam să mă asigur că Rachel nu va face cumpărături până când vom ajunge la faliment, îi spuse

Paul în timp ce punea jos pachetele aşezate pe scaunul de lângă soţia sa. Am impresia că şi aşa am ajuns prea târziu.

— Niciunul dintre ele nu este al meu, spuse Rachel fericită. Totuşi, am văzut o bluză pe care s-ar putea să mă duc s-o cumpăr. Va fi cadoul tău pentru ziua mea.

— Şi cât de scump va fi acesta? întrebă el zâmbind ca un ştrengar şi asigurând-o astfel pe Deborah că nu e deloc îngrijorat.

— Foarte scump, îl tachină Rachel înainte să-l sărute.

Deborah îşi întoarse privirile şi descoperi ochii lui Jason aţintiţi asupra ei. Luă repede meniul şi începu să-l studieze.

— Hei, voi doi, terminaţi odată! Ne faceţi să ne simţim în plus, mormăi Jason. Ce ţi-ai cumpărat, Deborah?

Cu toate că obrajii îi erau roşii, nu-şi ridică ochii din meniu.

— Haine de zi.

Jason oftă.

— Ce s-a întâmplat, frăţioare? Nu vrei ca angajaţii tăi să arate bine? întrebă Rachel.

— Dacă Deborah va arăta mai bine ca acum, nu vom mai putea scoate ziarul la timp.

Ea îl privi surprinsă.

— Eşti ridicol. În afară…

— Ştiu, ştiu. E numai vina mea.

Apariţia chelnerului încheie conversaţia şi Deborah se linişti. Când acesta plecă, ea încercă să găsească un subiect de conversaţie cu Rachel şi Paul.

— Vineri seară, Richard a spus ceva despre balul de caritate. Voi mergeţi acolo anul acesta?

Paul se strâmbă înainte ca Rachel să poată răspunde.

— Nu am fost de câţiva ani, dar tata a spus că acum va trebui să mergem, pentru binele ziarului. E valabil şi pentru tine, Jason.

— Cred că tata şi cu mama ar trebui să ia avionul

până aici, zise Jason. Dacă noi trebuie să suferim, atunci să facă şi ei acelaşi lucru.

— St! i-o tăie repede Rachel. Nu trebuie să audă nimeni că descrii cel mai important eveniment social al anului ca pe o suferinţă.

Jason ridică ochii în tavan şi Paul încuviinţă, după care Jason o privi pe Deborah.

— Tu te duci?

— Te-a invitat Richard? întrebă repede Rachel.

— Nu se duce nicăieri cu el! răspunse Jason fără s-o privească pe Deborah.

— Vă mulţumesc foarte mult că luaţi hotărâri în locul meu, domnule Bridges, zise ea privindu-l fix.

— Devine foarte formală când se supără pe mine, le explică Jason celorlalţi, după care o privi amuzat. Ea îşi muşcă buzele ca sănu-i dea replica.

Acest bărbat o împinsese să facă două greşeli. Mai întâi se îmbrăcase mai sexy ca niciodată, şi apoi, nu mai avea de gând să se întâlnească vreodată cu Richard ca să crească în ochii lui Jason Bridges!

— Ce s-a întâmplat vineri seara? întrebă Rachel, uimită de tăcerea lui Deborah.

— Nimic, şopti Deborah.

Aproape în acelaşi timp, Jason începu să dea explicaţii:

— A pipăit-o peste tot.

Furia ei scăpă de sub control.

— Nu te supăra, dar n-am de gând să discut despre viaţa mea personală. În afară de asta, n-ai de ce să te plângi!

— Ce vrei să spui?

— Tu şi cu Mariana nu aţi avut timp de conversaţii pe bancheta din spate, spuse ea, regretându-şi imediat cuvintele. Nu dorea ca el să ştie că observase şi cele mai mici detalii ale acelei întâlniri nereuşite.

Când îl privi din nou, rămase surprinsă să-l vadă roşu în obraji. Desigur, chicotele lui Paul nu salvau situaţia. Jason îşi drese vocea, ca şi când voia să vorbească.

— Îmi cer scuze, abia reuşi să spună Deborah. N-ar trebui să fac comentarii asupra... comportamentului tău. Putem discuta despre altceva? O privi pe Rachel, rugând-o s-o susţină.

— Aşadar, cum merge treaba la ziar, Jason? întrebă Rachel, care încerca să nu mai zâmbească.

Jason îi răspunse surorii sale şi se relaxa treptat în timp ce-i explica schimbările pe care le făcuse. Paul interveni cu câteva întrebări ca să se continue conversaţia şi Deborah reuşi să se liniştească.

Cu toate că Jason o privi tot timpul cu coada ochiului, conversaţia nu se mai îndepărtă de problemele ziarului. Într-un târziu, bărbaţii se scuzară ca să se îndrepte spre birourile lor şi Deborah oftă uşurată.

— Treci pe la birou astăzi? o întrebă Jason înainte de a se despărţi în faţa restaurantului.

— Nu. Lucrurile sunt puse la punct. Azi mă voi ocupa numai de cumpărături.

El încuviinţă şi Deborah se aştepta ca Jason să plece. În loc să facă asta, el îi prinse bărbia cu o mână.

— Ai cumpărat ceva bleu?

Şocată, făcu un pas înapoi, şi se desprinse de mâna lui.

— B... bleu? Nu cred.

— De ce întrebi, Jason? îl chestionă Rachel în timp ce-i privea cu atenţie.

— Îmi place cum îi stă în bleu, răspunse el privind-o în continuare pe Deborah.

Ea rămase nemişcată, cu ochii măriţi de uimire şi neştiind ce să-i răspundă. El îi mângâie obrazul cu un deget şi apoi se îndepărtă, lăsând-o încordată, luptând împotriva reacţiilor stârnite de această atingere.

— Vai, vai, vai, zise Rachel zâmbind. Te place în bleu. E o adevărată surpriză ca fratele meu mai mare să admită aşa ceva.

Jason parcurse strada cu mâinile în buzunare, supărat pe sine şi fără să observe că Paul îl ajunge din urmă. Nu avusese intenţia să admită nimic în faţa ei, nu dorise s-o întrebe dacă îşi cumpărase ceva bleu, nu voise s-o atingă.

Dar făcuse toate acestea.

Nu avea nevoie să-i spună altcineva ce fel de femeie era Deborah. Ştia că face parte din genul celor care-şi doresc căsătoria, copii şi un soţ care să vină acasă la oră fixă. Era opusul a ceea ce-şi dorea el. Viaţa ei părea exact la fel ca aceea a părinţilor lui.

Dar, la naiba, nu arăta deloc aşa.

Când o privea nu vedea prăjiturele cu lapte, copii şi o casă mare pentru o întreagă familie. Îşi imagina pielea ei mătăsoasă, fierbinte şi parfumată. Două trupuri înlănţuite… îmbrăţişări fierbinţi… scântei…

— Deb arată minunat, zise Paul privind înainte, ca şi când era dezinteresat.

Jason uitase că Paul se afla lângă el. Cuvintele lui cereau un răspuns.

— Mda.

— Se pare că e o femeie deosebită.

— Rachel ar trebui să-şi facă griji în privinţa asta? îl chestionă Jason, sperând să termine conversaţia.

Paul aproape că se împiedică în încercarea rapidă de a nega.

— Nu! N-am vrut să spun…

— Ştiu că nu. Vrei doar să afli ce gândesc eu despre Deborah, probabil în urma ordinelor stricte pe care ţi le-a dat sora mea.

Paul roşi.

Înainte de a-i putea răspunde lui Jason, acesta vorbi din nou:

— Uite, femeia aceasta e frumoasă, dar doreşte o viaţă obişnuită, iar eu mă voi întoarce la meseria mea peste câteva luni.

De data aceasta, Paul se opri din mers.

— Jason, ştii că ţin foarte mult la tine, dar… dar n-o face pe Deb să sufere. A trecut prin clipe foarte grele.

— Ştie deja că voi pleca. Nu e niciun secret. Jason strânse din buze, arătându-i lui Paul că nu aprecia deloc avertismentele lui.

— Şi… şi Rachel ştie?

— Ce vrei să spui?

Paul rămase nemişcat, cu capul aplecat, ca şi când ar fi aşteptat un răspuns îngrijorător.

— Paul? insistă Jason.

— De când a pierdut copilul, Rachel nu se mai gândeşte decât la o altă sarcină. Am fost la mai mulţi doctori, am încercat mai multe… ştii tu. E mereu îngrijorată. îl privi pe Jason cu ochi trişti. Însă de când a reîntâlnit-o pe Deb, Rachel s-a liniştit şi a început să se gândească şi la alte lucruri. El ridică din umeri. Vreau doar ca ea să fie fericită.

— Ştiu foarte bine asta. Şi de aceea eşti cumnatul meu favorit. Voi încerca să n-o dau în bară, da? între mine şi Deborah nu e decât o relaţie profesională. Atât şi nimic mai mult.

Chiar dacă văzu privirea neîncrezătoare a lui Paul, Jason zâmbi şi îşi reluă drumul. Mergea repede deoarece nu dorea să audă şi alte întrebări.

După ce se despărţi de Paul în faţa clădirii, ajunse în biroul lui şi preluă toate mesajele de la secretară.

— Domnul Estes v-a sunat de câteva ori, domnule Bridges. I-am spus că-l veţi căuta, dar a tot insistat.

Ce naiba voia?

— Mulţumesc, Brenda. îl voi suna chiar acum, ca să nu te mai sâcâie.

Ce naiba dorea ticălosul ăla? Jason nu mai avea de gând să-i aranjeze altă întâlnire. Deborah nu putea sta alături de un astfel de bărbat. Nu putea găsi niciunul potrivit pentru ea, dar trebuia să existe şi bărbaţi care făceau întâi cunoştinţă cu o femeie şi apoi o conduceau spre patul lor.

— Bună, Richard. Sunt Jason Bridges.

— Era şi timpul! mormăi Richard. Îmi fac griji în legătură cu Deborah. Am încercat să vorbesc cu ea în weekend, dar nu mi-a răspuns decât robotul. Mi s-a spus că astăzi n-a venit la serviciu. Crezi că totul e în ordine?

Jason se rezemă de spătarul scaunului şi zâmbi. Conversaţia devenea interesantă.

— Totul e bine. Abia am luat masa împreună.

Urmă o linişte adâncă.

— Abia ai luat masa cu ea? Acum e la serviciu?

— Nu. Astăzi face cumpărături împreună cu sora mea.

Din nou linişte.

— Bine, îmi pare rău că te-am deranjat. O voi suna mai târziu.

— Nicio problemă. La revedere. De fapt, nu mai dorea să vorbească vreodată cu acest bărbat. Fusese nevoit să discute despre afaceri cu el, după ce o conduseseră acasă pe Mariana, şi nu mai avea de gând s-o mai facă încă o dată.

Un gând ciudat îl făcu să încremenească. Poate că fusese plecată în weekend. Îşi aminti că joi vorbise la telefon cu un bărbat. Oare Deborah îşi petrecuse sfârşitul de săptămână cu un bărbat? Cu alt bărbat?

Capitolul 6

Deborah auzi ţârâitul telefonului în timp ce deschidea uşa bucătăriei. Aşeză pachetele pe masă şi ridică

receptorul, după care se aşeză pe un scaun. Era epuizată.

— Deborah? Sunt Richard. Te-am tot sunat în timpul weekendului. E totul în regulă?

— Bună, Richard. Da. Îmi pare rău că nu m-ai găsit. Bine că nu se aflau faţă în faţă, deoarece el şi-ar fi dat seama cât de gogonată e minciuna.

— Voiam numai să-ţi vorbesc şi poate reuşim să ne întâlnim în weekendul următor. Vocea lui repezită căpătase un ton foarte cald pe care ea nu dorea să-l audă.

— Oh, sper că nu ţi-am încurcat planurile. Sunt foarte ocupată şi la următorul sfârşit de săptămână.

— Credeam că nu ai alte întâlniri, continuă el iritat.

— Nu am, Richard. Despre altceva e vorba, mi-a făcut plăcere să ne întâlnim dar… dar încă nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Sunt distantă cu toată lumea.

— Te vei înviora repede. Ţi-am spus că mă pricep la aşa ceva.

Deborah suspină. Asta-i mai trebuia: un bărbat care crede că totul i se cuvine.

— Îmi pare rău, Richard, dar nu am intenţia să mă mai întâlnesc cu tine, zise ea fără să mai adauge vreo scuză. Un bărbat care putea vorbi astfel nu merita cuvinte frumoase.

— Cred că nu eşti deloc cinstită, Deborah. Am cheltuit o grămadă de bani vineri seara şi n-am primit aproape nimic.

— Aş fi bucuroasă să-ţi restitui partea mea, Richard. Cât îţi datorez?

— Haide, Deborah, ştii că nu asta vreau de la tine. Îmi permit să iau cina la un restaurant de lux. Dar credeam că vei coopera puţin, aşa cum a făcut Mariana.

— Conversaţia noastră s-a terminat, Richard. Adio.

El încă mai vorbea când ea închise telefonul, dar nu-i mai păsa. Avea o senzaţie de greaţă. Nu mai întâlnise un ticălos ca acesta din clasa a noua, când făcuse o pasiune

pentru un fotbalist.

Când auzi din nou ţârâitul telefonului, era prea nervoasă ca să lase robotul să răspundă.

— Nu mă mai suna! ţipă ea în receptor.

— De ce? Asta e prima oară când te sun, zise o voce adâncă şi plină de amuzament.

— Jason. Eu… credeam că e altcineva.

— Lasă-mă să ghicesc. Oare e vorba de prietenul nostru Richard?

— Nu e prietenul meu şi numai din cauza ta a trebuit să suport acea seară oribilă. Se aşeză din nou pe scaun şi aşteptă să audă vocea lui caldă.

— Nu totul a fost oribil. Mâncarea era bună.

— Dar conversaţia nu. Nu ştiu ce a fost mai rău, încercarea lui Ricahrd de a vorbi franţuzeşte sau încântarea Marianei în faţa accentului lui.

Jason chicoti.

— Credeam că ai să izbucneşti în râs.

— Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, n-ar fi fost vina mea. Tu mă făceai să râd, privindu-mă cu subînţeles.

— Făceam asta pentru că-mi place să te aud râzând.

— Dar Mariana nu te-ar fi iertat niciodată.

— Şi ce-i cu asta? Tonul lui sarcastic arăta clar cât de puţin îl interesa relaţia cu Mariana.

Deborah avea o mulţime de întrebări, dar se hotărî să nu pună niciuna.

— De ce m-ai sunat? întrebă ea.

— Doar ca să mă asigur că l-ai pus pe Estes la locul lui. M-a sunat la birou de nenumărate ori în cursul prânzului. Secretara mea îi urăşte deja vocea.

— Se pare că ni s-a alăturat.

— Chiar aşa? Asta înseamnă că i-ai spus să dispară?

Deborah era bucuroasă că el nu asistase la conversaţia dintre ea şi Richard.

— Sper că am fost mai manierată. Nu fusese, dar

Jason nu trebuia să ştie asta.

— Nu merită aşa ceva. E un idiot, dar are o calitate.

— Care anume?

— Gustul lui la femei, răspunse el cu o voce joasă şi sexy.

Deborah închise ochii şi înghiţi în sec.

— Ei bine, presupun că nu ne va mai suna din nou.

— Asta e bine. Desigur, acest lucru ne creează o problemă.

— Ce problemă?

— Educaţia ta socială. Avem nevoie de un bărbat drăguţ, care să nu fie prea insistent.

Deborah era furioasă şi încercă să se controleze.

— Mulţumesc, domnule Bridges, dar nu e cazul. Te asigur că am destulă experienţă ca să-mi scriu articolul.

— Deborah, n-am progresat deloc. Cred cu adevărat că pentru binele ziarului, va trebui să...

— Opreşte-te! Voi... voi găsi un partener. Nu am nevoie ca tu să faci pe peţitoarea!

— Oh! Te înfurii repede, nu-i aşa? o tachină Jason.

— Numai când vorbesc cu şeful meu!

Nu reuşea niciodată să-l enerveze. El nu făcu decât să râdă înainte de a continua:

— Bine, bine. Voi sta în banca mea şi-ţi voi da o şansă. Anunţă-mă când găseşti pe cineva.

— Oh, nu-ţi face griji, îl asigură Deborah. Vei fi primul care va afla, zise ea înainte de a trânti receptorul.

Jason stătea întins în patul nefăcut, îmbrăcat în trening şi purtând în picioare tenişi, în timp ce privea ştirile. Se culcase târziu, după o conversaţie frustrantă cu Mariana.

Femeia aceea dorea mai mult decât voia el să ofere. Îi luase foarte mult timp ca s-o îndepărteze. Însă avea nevoie de cineva care să-l însoţească în timpul obligaţiilor

sociale pe care le avea ca editor al ziarului.

Nu putea spune că Mariana era ideală pentru un astfel de rol. Se lipea prea mult de el. La recepţia de duminica trecută încercase să-l sărute pe ureche în timp ce vorbea cu primarul. În acea seară insistase să petreacă singuri seara de vineri.

Mariana îi spusese clar că aştepta mai mult decât săruturile de noapte bună. Nu avea de gând să răspundă acestor provocări sexuale.

Ar fi răspuns, dar nu Marianei.

Când o văzuse pentru prima dată fusese încântat. Era o femeie frumoasă, dar Jason realizase foarte repede că nu avea alte calităţi.

Cam în acelaşi timp, luase prânzul cu Deborah. Din acel moment nu avea decât un singur gând. Lucrul acesta îl urmărise tot timpul. Deborah era însoţitoarea perfectă. Avea mai multă clasă decât va fi capabilă Mariana să aibă vreodată.

Dar nu se va implica într-o relaţie cu ea şi nu se va căsători cu ea. Căsătoria nu intra în planurile lui. Acest lucru îi făcea incompatibili.

Aşadar, fusese nevoit să clarifice lucrurile cu Mariana sau s-o aducă în patul lui. Ca să fie sincer, nu putea face aşa ceva când se gândea numai la Deborah.

Se grăbi să ridice receptorul când telefonul sună, sperând că-l caută Deborah.

— Oh. Bună, surioară.

— Pari dezamăgit. Aşteptai să te sune Mariana?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, se apropie ziua mea…

— Îţi voi cumpăra un cadou, nu trebuie să-mi aduci aminte, o asigură el zâmbind.

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu?

— Oricum, nu ştii ce să-mi cumperi. Te-am sunat doar

ca să-ţi spun că voi da o petrecere vineri seara şi, desigur, eşti invitat.

— Vineri? Ziua ta e abia duminică.

— Ştiu, dar petrecerea va avea loc vineri. Vei veni?

— Mi-am făcut deja planuri cu Mariana. Pot s-o aduc cu mine? Cel puţin acest lucru îi va împiedica să rămână singuri prea mult timp.

— Da, desigur.

— Rachel, de ce mi-ai făcut cunoştinţă cu Mariana? El mai pusese această întrebare de mai multe ori, din momentul în care îşi dăduse seama că sora lui n-o plăcea deloc pe această femeie.

— Pentru că e frumoasă, răspunse Rachel fără să ezite. Am multă treabă. Să fii aici la ora şapte seara.

Miercuri, Deborah făcu ultimele schimbări în articolul ei pentru ediţia de vineri. Cu o lună în urmă ar fi fost mulţumită de conţinutul lui. Acum oftă, dezgustată. Jason avea dreptate. Articolul ei părea scris de o bătrânică, însă răspunsese tuturor scrisorilor pe care le primise. Nu primise nimic neobişnuit sau senzaţional.

— Nefericită?

Nu avea nevoie să se uite spre uşă ca să ştie că Jason se afla acolo. Nu-l mai văzuse de la prânzul de luni, dar îi auzise vocea.

— Nu chiar.

— Atunci de ce oftai?

Ea îi privi cu atenţie faţa atrăgătoare. Astăzi purta un costum verde şi o cămaşă albă, asortate cu o cravată viu colorată. Arăta mai seducător decât oricare alt bărbat.

— Cred că nu-ţi va plăcea deloc articolul meu din această săptămână, Jason. Am încercat, dar toţi mi-au cerut sfaturi despre maniere!

El ridică din sprâncene şi se strâmbă.

— Glumeşti.

— Nu. Uită-te şi tu, spuse ea arătându-i teancul de scrisori.

El se aşeză pe scaun şi studie câteva dintre ele.

— La naiba. O femeie te întreabă dacă trebuie să bea ceaiul cu mănuşile pe mâini? Unde a fost în ultimii cincizeci de ani? De unde ai aceste scrisori?

— Au venit prin poştă. Ce pot face? Nu pot inventa eu ceva.

— Aşadar, ce-ai ales?

Ea îi întinse articolul.

— Proteză dentară? Ai dat sfaturi despre dinţi falşi?

— E mai mult decât atât, spuse ea pe un ton defensiv. Bărbatul e îngrijorat că partenera lui se va supăra când va afla că poartă proteză.

În timp ce ea continua să protesteze, el citea articolul. Apoi spuse, amuzat:

— Nu e un răspuns prea rău, Townsend.

— Mulţumesc, murmură ea încercând să ignore cuvintele lui calde. Am încercat să păstrez nota umoristică, fără să râd de cineva.

— Următorul caz e chiar patetic, îi spuse el abandonând nota de blândeţe.

— Dar nu am găsit nimic mai bun.

— Nu mai ai scriseorile de săptămâna trecută? Am putea spune că abia am primit-o.

— Nu e nimic interesant.

— Dar telefonul de acum câteva zile?

— Ce telefon? întrebă Deborah evitându-i privirea. Ştia despre ce e vorba, dar n-avea de gând să se folosească de acele scrisori.

— Cel despre care ai spus că l-ai primit de la un bărbat.

— Era ceva personal. Ea ridică ochii şi-l văzu cum o studiază atent.

— Unde ai fost în weekend?

Schimbarea bruscă a subiectului o uimi pe Deborah.

— Ce?

— Estes a spus că te-a căutat tot timpul, dar nu i-a răspuns decât robotul.

— Asta era? Am fost acasă. Pur şi simplu, n-am vrut să vorbesc cu el. Ceva din privirea lui o făcu să întrebe: De ce mă întrebi?

— N-am niciun motiv anume. Acum, de unde era scrisoarea?

Insistenţa lui o enervă.

— Voi căuta altă scrisoare, nu o voi folosi pe aceea. E ceva personal şi nu ai dreptul să mă întrebi nimic.

— Nu te înfuria. Credeam că o putem folosi. Putem găsi aici pe cineva care să scrie o scrisoare. Avem tot dreptul. Regula nu spune că trebuie să primeşti scrisori numai prin poştă.

— Sigur că nu, dar cine crezi că va fi de acord să scrie o scrisoare?

El se întinse spre telefonul de pe birou.

— Lasă-mă să dau un telefon.

Ea încuviinţă şi el formă repede numărului din biroul lui. După câteva cuvinte, secretara lui fu de acord să strângă toate celelalte secretare şi tinerii reporteri pentru a face o discuţie în biroul lui, la ora patru.

— Acum, zise el cu un zâmbet satisfăcut, nu ai altceva de făcut decât să vii acolo şi să pui câteva întrebări pe care să le foloseşti în articol. În timp ce se ridica, Jason adăugă: De fapt, cred că ar trebui să arunci şi partea cu proteza.

— Nu, nu vreau. Trebuie să scriu şi despre tineri şi despre bătrâni. Şi ei sunt implicaţi în relaţii romantice. Citesc mult mai mult decât tinerii.

— Bine. Ai dreptate. Proteza rămâne, dar celelalte scrisori se vor adresa tinerilor. Ne vedem la ora patru.

Plecă înainte ca Deborah să-şi amintească să-l roage

ca ea să nu vină la şedinţă.

Odată cu trecerea timpului, Deborah devenea din ce în ce mai nervoasă. În ciuda argumentelor pe care le adusese în discuţiile cu Jason, nu credea că e capabilă să dea sfaturi despre întâlnirile din ziua de azi. Va fi supusă unui test în faţa unei persoane care dorea să afle cât de mult ştie.

Urcă cele două etaje până la birourile executivului, ţinând în mână un carnet şi un stilou. Oare relaţiile dintre oameni se schimbaseră mult? După seara de vineri putea spune că nu. Richard nu se arătase cu nimic mai presus decât tinerii de bani gata cu care se întâlnise când era la universitate.

Oh, ei bine, pregătise câteva întrebări şi spera că totul va fi în regulă.

Jason o conduse în biroul lui şi Deborah se trezi în faţa a opt persoane între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani.

Se aşeză pe scaunul indicat de Jason. Cum el se pregătea să li se alăture, ea spuse:

— Jason, poate că ar fi mai bine să ne laşi singuri. Nu vreau să-ţi răpesc prea mult din timp.

— Prostii, Deborah. Te voi lăsa pe tine să conduci şedinţa, desigur, dar cred că voi rămâne şi eu aici.

Deborah ignoră privirea lui amuzată şi în timp ce el se aşeza lângă ea, începu să se adreseze celorlalţi:

— Încercăm să schimbăm articolul cu sfaturi, dar nu primim scrisorile de care avem nevoie pentru asta. Domnul Bridges s-a gândit că voi mă puteţi ajuta vorbind despre problemele de care v-aţi lovit când v-aţi întâlnit cu cineva. Nu intraţi în amănunte personale. Aveţi întrebări sau vă îngrijorează ceva?

Urmă o linişte adâncă. Se schimbară câteva priviri îngrijorate şi câţiva dintre angajaţi se afundară în scaunele lor. Simţea privirile lui Jason aţintite asupra ei.

— Ce credeţi despre loialitate? Vi se pare corect să minţiţi pe cineva numai ca să nu-l răniţi?

O tânără sări de pe scaunul ei ca şi când ar fi fost curentată.

— Nu! Nu e corect să minţi!

Tânărul de lângă ea nu fu de acord şi se iscă o conversaţie interesantă. Deborah luă notiţe şi punea din când în când o întrebare care lansa o nouă conversaţie.

Două ore mai târziu, atmosfera din birou devenise caldă şi prietenoasă, chiar dacă fusese tensionată în unele momente. Primii interlocutori păreau impresionaţi unul de altul şi asta o amuză pe Deborah. Apoi îşi aminti că Jason era lângă ea.

În acel moment, el vorbi pentru prima dată:

— Vă mulţumesc mult că aţi venit. Nu vreau să vă dau afară, dar am o întâlnire.

Deborah îi opri pe cei doi ca să-i întrebe dacă îi puteau scrie câte o scrisoare cu una din problemele discutate pentru articolul de mâine. După ce fură de acord, ieşiră din cameră şi o lăsară pe Deborah cu Jason.

— Ai făcut treabă bună, Deborah.

— Mulţumesc, Jason. Acum eşti de acord că am destulă experienţă pentru a-mi scrie articolul?

El zâmbi.

— Nu ştiu. Credeam că îţi vei pierde siguranţa când roşcata te-a întrebat care sunt cele mai bune prezervative.

Deborah nu reuşi să nu roşească.

— Nu am prea multă experienţă în această materie.

El deschise gura şi apoi se opri.

— Cred că ar fi mai bine să nu spun ce aveam de adăugat.

— Ce anume?

— Nimic. Hai să mergem.

— Unde?

— La cină. Sunt mort de foame.

— Credeam că ai o întâlnire.

— Am. Cinez cu tine.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar nu pot veni.

— Te aşteaptă cineva acasă?

Ea îi întoarse spatele, dar apoi simţi mâna lui caldă pe umărul ei.

— La naiba, Deborah, am uitat. Am promis că nu te voi face să suferi. Am vrut să te invit la cină înainte de a-ţi cere o favoare.

Ea oftă înainte de a spune:

— Accept scuzele. Ce favoare?

— Vrei să iei cina cu mine?

— Asta e favoarea?

— Nu. Aceasta e invitaţia care precede favoarea. Îţi promit că va fi mult mai plăcut ca în seara aceea de vineri.

— Nici n-ar putea fi altfel. Bine, sunt de acord cu cina, dar vreau să ştiu despre ce favoare e vorba, înainte de a pleca.

Capitolul 1

— Nu trebuia să mă inviţi la cină doar ca să te ajut să-i cumperi un cadou lui Rachel, zise Deborah o oră mai târziu, în timp ce aşteptau să li se aducă mâncarea la Joe T. García, cel mai faimos restaurant mexican din Fort Worth.

— Ştiu, dar nu-mi place să mănânc singur. Jason zâmbi când o privi cum arată. Era îmbrăcată într-un taior cu fustă scurtă, asortat cu o bluză galben aprins. Se asemăna cu răsăritul soarelui printre plantele mexicane care atârnau pe pereţi. Ai vreo idee?

— Îi place foarte mult Clint Black. I-ai putea cumpăra câteva CD-uri cu el.

— Uitasem de asta. Nu va cânta la Billy Bob în curând? întrebă el, vorbind despre cel mai mare bar country din centrul oraşului. Deborah ridică neştiutoare din umeri şi se pierdu în gânduri. Da, sunt sigur de asta. O

idee bună, Deb. Îi voi lua bilete la spectacol şi un permis de trecere în culise.

— Poţi obţine aşa ceva?

Jason ridică din sprâncene.

— Hei, vorbeşti cu editorul unuia dintre ziarele locale. Sigur că pot, zise el zâmbind îngrijorat. Cel puţin aşa sper.

Chelnerul apăru cu mâncarea şi conversaţia se opri pentru câteva minute.

Deborah îi zâmbi.

— Mulţumesc, Jason.

El o privi întrebându-se pentru ce-i mulţumeşte. Era prima lui seară frumoasă de la venirea în oraş. Era relaxat, mâncarea era bună şi compania minunată.

— Ce?

— Doar… îţi mulţumeam că m-ai invitat aici. N-am mai fost la acest restaurant de când… de mult timp.

— Veneai des aici?

— La orice ocazie specială. Îmi place mâncarea mexicană.

— Aşadar, nu eşti genul de femeie care bea numai vin în restaurante luxoase? o tachină el, făcându-i plăcere să vadă căldură în ochii ei.

— Câteodată. Dar uneori îmi place să las convenţiile la o parte.

— Bine. El îşi întoarse din nou atenţia spre mâncare, sperând că astfel va ascunde bucuria pe care o simţea. Femeia aceasta era prea bună ca să fie adevărată. Care e ideea ta despre o vacanţă distractivă?

— Depinde de starea în care mă aflu. Îmi place să înot şi să urc pe munte, dar şi să merg la New York pentru a vedea toate piesele de teatru.

La naiba!

— Şi filmele preferate?

— Îmi plac filmele romantice şi happy-end-urile, dar

îmi plac şi comediile.

— Mie îmi plac filmele poliţiste. Nu dorea să fie prea insistent, dar îi făcea plăcere să găsească un subiect de contrazicere.

— Vrei să spui că ţi-a plăcut seria „Arma mortală”? Şi mie îmi plac, dar mi se par cam groteşti.

— Mie îmi plac exact aşa cum sunt.

— Bine.

— Îmi place să pescuiesc.

— Chiar aşa? Ai încercat să pescuieşti aici? în Lacul Whitney sunt peşti grozavi, îl asigură ea.

— De unde ştii? Vocea lui era agresivă, deoarece crezuse că atinsese un subiect despre care ea nu ştia nimic.

— Oh, tatăl meu obişnuia să mă ia cu el la pescuit. Tata încă se mai duce acolo.

— Pariez că nu poţi pune momeala în cârlig.

— Dacă folosesc viermi, nu, încuviinţă ea zâmbind. Când văzu că el nu răspunde, înclină capul într-o parte şi spuse: încerci să te cerţi cu mine?

El ridică repede capul şi scăpă din furculiţă o bucată de enchilada.

— Nu fi ridicolă. De ce aş vrea să fac asta?

— Nu ştiu. Mi s-a părut… n-are importanţă. Spune-mi cum e să fii reporter şi să călătoreşti pe tot globul.

Ce putea face? îi povesti despre acest subiect. Era mai sigur să spună poveşti. Nu vor mai găsi subiecte comune dacă ţinea un monolog.

O oră mai târziu, când părăsiră restaurantul, descoperi că greşise. Deborah îi pusese întrebări, făcuse comentarii, şi aflase de la el mai multe lucruri decât ştia altcineva.

Dorise să afle sentimentele lui, nu doar faptele reale. În ochii ei se citise entuziasmul şi acest lucru îl îngrijoră şi mai mult.

Îi promisese lui Paul să păstreze cu Deborah numai o relaţie profesională. Nu prea reuşea să facă acest lucru.

Mai rău, îl copleşise cu zâmbetele ei, cu frumuseţea şi inteligenţa ei. El avea planuri pentru viitor, planuri care să nu includă o soţie şi copii. Tatăl lui alesese o astfel de viaţă. Iar Jason avea de gând să străbată lumea.

Pe drumul spre clădirea unde se afla ziarul şi unde se afla maşina ei, Jason avu puţine de spus. Din nefericire, descoperi că Deborah era plăcută şi atunci când tăcea.

Când ea deschise portiera ca să coboare din maşina lui, el o opri într-un ultim efort de a conversa.

— Vrei să te iau de acasă vineri seara? Mariana şi cu mine ne putem opri în drum. Ar fi vrut să mă aibă numai pentru ea, dar am reuşit s-o conving să mergem la petrecere.

Deborah clipi de mai multe ori înainte de a răspunde:

— Ce drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar cred că pot veni şi singură. În cazul în care vreau să plec devreme, nu va trebui să te deranjez pe tine. Ea coborî din maşină şi se aplecă pentru a continua: Oh, mulţumesc pentru cină, Jason. A fost minunat.

Ajunsă la volanul maşinii ei, cu portiera închisă şi motorul pornit, Deborah reuşi să respire. După ce-i făcu semn cu mâna lui Jason, care aştepta ca ea să iasă din parcare, porni maşina.

Cum ai putut să uiţi? El este al Marianei. Ei bine, ea n-avea nevoie de el. Oricum va pleca de aici. Deborah nu avea nevoie de aşa ceva. Nu avea nevoie de niciun bărbat. Îi era foarte bine aşa, era foarte fericită, avea o viaţă plină. Bărbaţi ca Jason Bridges erau pe toate drumurile. Mă mint singură, îşi spuse ea.

Pe obraji începură să-i curgă lacrimile. Minţea! Jason Bridges era un bărbat deosebit, dar nu era de nasul ei.

Se aplecă să-şi ia o batistă din geantă în timp ce conducea pe străzile goale.

Mariana stătea pe scaunul din maşină şi îşi trecea degetele cu o manichiură perfectă peste braţul lui Jason.

— Ce-ar fi să plecăm devreme de la petrecere? Sunt sigură că Rachel nu se va supăra. Nu mi-ai arătat niciodată apartamentul tău.

Se lipi de el şi Jason îşi drese vocea.

— Rachel e singura mea soră, Mariana. E o persoană foarte importantă pentru mine.

Ea se îndepărtă şi îşi încrucişă braţele, privindu-l fix.

— Am început să mă întreb ce fel de bărbat eşti, Jason.

Era tentat să fie sincer, brutal de sincer, şi să-i explice că nu era interesat de ea în niciun fel, dar îşi imagina că în acel caz Mariana va strica petrecea surorii lui.

— Nu fi proastă, Mariana. N-am spus că noi vom pleca ultimii.

Ea se apropie din nou.

— Sunt foarte nerăbdătoare, Jason, zise ea cu respiraţia întretăiată. Ne întâlnim de săptămâni întregi!

Asta dovedea la ce se aştepta Mariana. Era păcat că nu avea numai nouăsprezece ani. Atunci ea n-ar mai fi trebuit să aştepte, dar în ultimii cincisprezece ani el se maturizase. Avea nevoie de mai mult decât un trup splendid ca să-şi piardă capul.

Gândurile lui se îndreptară spre Deborah. N-o mai văzuse de miercuri seara. Astăzi, când se dusese în biroul ei, acesta era gol. O sunase acasă după-amiază ca să se ofere din nou s-o conducă, în cazul în care se răzgândise, dar îi răspunsese robotul.

Oare va purta rochia pe care şi-o cumpărase pentru recepţie? Dacă va fi aşa, nu era sigur că va mai putea să se ascundă. La naiba, pentru el ea era la fel de sexy şi în hainele de zi. Şi când se gândea cum ar putea să arate

Deborah în dormitor, sângele începea să-i clocotească…

— Ştiu că te interesează, spuse Mariana văzându-i reacţia.

Jason îi îndepărtă mâna de pe piciorul lui.

— Ar fi mai bine să nu distragi atenţia şoferului, Mariana. Să ne asigurăm că ajungem teferi la Rachel.

— Oh, da, aşa vom putea pleca repede, şopti ea în timp ce Jason parca maşina.

De cum intră în casa surorii sale, el o căută pe Deborah. Rachel îi sărută pe obraz şi îi lăsă în grija lui Paul, care-i conduse în sufragerie.

— Deborah n-a ajuns? îl întrebă Jason în şoaptă pe cumnatul lui, în timp ce Mariana îi saluta pe ceilalţi.

— N-am văzut-o.

După o jumătate de oră, Jason era foarte îngrijorat. Era pe cale să-i sugereze lui Rachel s-o sune, când cele două intrară în sufragerie. Contrastul era perfect: o brunetă vibrând de viaţă şi veselie, şi o blondă zâmbitoare, dar distantă.

Jason oftă. Unde erau hainele sexy pe care le purtase la alte ocazii? în această seară purta un costum negru cu pantaloni, care lăsa să se vadă vag sânii; părul îi era prins la spate şi machiajul foarte discret.

Nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Acum a sosit toată lumea, zise Rachel, întrerupând conversaţiile, şi vreau să deschid cadourile înainte de a ne aşeza la masă. Se aşezară cu toţii în timp ce Rachel se apropia de cadouri. Chiar dacă ea le spusese să nu se deranjeze, nimeni nu venise fără un mic cadou.

Jason alese un fotoliu, dar regretă când Mariana se aşeză pe braţul acestuia şi-i înconjură umerii cu o mână. Deborah nimerise pe canapea, între doi bărbaţi pe care Jason îi invidia.

Urmară momente vesele odată cu deschiderea fiecărui cadou. Printre ele era o carte de bucate şi Rachel

avea deja o colecţie, un joc de fotbal care îi trezi interesul lui Paul, deoarece Rachel ura fotbalul.

Când Rachel văzu caseta video cu Clint Black, traversă camera şi-l îmbrăţişă, scăpându-l astfel pe Jason de braţul Marianei.

— Îţi mulţumesc, Jason. Habar n-aveam că ştii că-mi place Clint Black.

— Cadoul este însoţit şi de altceva, dar asta vei primi mai târziu, şopti el.

Ochii ei străluciră de nerăbdare, dar privirile lui Jason se îndreptaseră din nou spre Deborah.

Rachel îi invită pe toţi la bufetul aranjat pe masa mare şi promise că vor juca fotbal mai târziu.

Ignorându-o pe Mariana, Jason se îndreptă spre Deborah.

— Ai nevoie de ajutor, Deb?

După o uşoară ezitare, ea îl luă de mână şi zâmbi.

— Da, mulţumesc, Jason. Antrenorul a fost doborât la pământ. Ea îi eliberă mâna de cum se ridică. Bună, Mariana. Ai un costum foarte frumos.

Mâna Marianei mângâia braţul lui şi Jason realiză că nici măcar nu ştia cu ce era îmbrăcată. Deborah îl făcea să nu mai ştie nimic.

— L-aţi cunoscut pe Joe Swenson? Am fost cu toţii la aceeaşi universitate.

Swenson îi atrase atenţia, punându-i întrebări despre experienţele din trecut. Când scăpă de el, Deborah dispăruse. Mariana încă mai era agăţată de braţul lui.

— Ei bine, mâncăm ceva? Sunt mort de foame, sugeră el, fiind sigur că Deborah s-a dus la bufet. Însă ea nu era acolo.

— Mă duc să văd dacă Rachel are nevoie de ajutor la bucătărie. Joe, vrei să ai tu grijă ca Mariana să aibă tot ce-şi doreşte? întrebă el, pregătit să devină cel mai bun prieten al lui Joe Swenson.

— Sigur că da, cu plăcere.

Bucătăria era plină de mâncare, dar Deborah nu era acolo. Jason îl căută pe Paul şi-l imploră să-i spună unde o poate găsi pe Deborah.

— Vreau să-i dau lui Rachel încă un cadou, adăugă el.

Paul îl conduse prin hol până la dormitorul mare şi bătu la uşă.

— Rachel? Poţi primi câţiva tipi înăuntru?

Soţia lui deschise uşa.

— Ce s-a întâmplat? E totul în regulă la petrecere?

— Da. Am o mică surpriză pentru tine. Putem intra?

— Sigur. Ea deschise uşa larg şi Jason o văzu pe Deborah stând pe marginea patului uriaş.

— Care e surpriza? îl chestionă Rachel.

Jason se strădui să-şi desprindă privirile de la Deborah şi scoase din buzunarul hainei biletele la spectacol şi permisul de trecere în culise.

Rachel sări în braţele lui când îşi dădu seama ce cadou primeşte.

— Oh, Jason! E perfect. Îţi mulţumesc din suflet. Cum de ai ştiut?

— Mi-a spus Deborah.

— Oh, e minunat! Patru bilete? Patru! Tu şi cu Deborah puteţi merge cu noi ca să ne distrăm mai bine!

Deborah nu făcu decât să zâmbească în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Ce zici, Deborah? îţi place Clint Black? insistă Jason, nedorind s-o lase să plece.

— Desigur. Dar acum vreau să gust din preparatele minunate de la bufet. Mor de foame.

— Şi eu la fel. Te voi însoţi. Văzu refuzul din ochii ei, dar îl ignoră.

— Ar trebui să ne întoarcem la petrecere, îi reaminti Paul soţiei sale. Doar tu eşti gazda.

Parcurseră holul ca să ajungă în sufragerie, dar

Deborah se opri la jumătatea drumului.

— Oh, am uitat să-i spun ceva lui Carol. Vin imediat, zise ea făcând cale-ntoarsă.

Jason privi în urma ei. Se purtase ciudat toată seara, îl evitase tot timpul. Aceasta fusese şi intenţia lui miercuri seara, când îi amintise de Mariana, dar acum nu se mai bucura de rezultate.

De fapt, nu se mai bucura de nimic de la despărţirea din acea seară.

— Cine e Carol? mormăi el.

— O veche prietenă. Ce i-ai făcut lui Deb? şopti Rachel.

El luă o farfurie şi cercetă masa.

— Nimic.

— Ha! N-a mai vorbit cu Carol de la moartea lui Randall. Ştiu asta deoarece Carol a discutat cu mine înainte de venirea ei.

— Va trebui s-o întrebi pe Deborah despre asta, zise el calm, cu toate că nu dorea să i se confirme că se întâmplase ceva. Nu eu am plecat să discut cu Carol.

— A plecat.

— Ce? Unde a plecat? întrebă el întorcându-se spre uşa de la intrare.

— Jason. Vocea joasă a lui Rachel îl opri.

— Mda?

— Eu… vreau ca voi doi să fiţi prieteni, dar cred că Deborah are nevoie de mai multă libertate. N-o mai urmări tot timpul.

El strânse din dinţi.

— Nu fac aşa ceva.

— Bine. Hai să mergem în sufragerie. Vreau să pun caseta pe care am primit-o de la tine şi ţin s-o vedem împreună.

După ce privi destul timp ca s-o mulţumească pe Rachel, se scuză pe el şi pe Mariana. Era abia ora zece,

dar se săturase.

— Ei bine, mă bucur că am plecat în sfârşit, spuse Mariana când ajunseră în maşină. Se rezemase deja de el, dorind să-l atingă. Sper că vom fi singuri în următoarele ore.

— Vom fi. Te duc imediat acasă, zise el cu gândul la Deborah.

Urmă o tăcere rece care-l avertiză că făcuse o greşeală.

— Ce s-a întâmplat?

— Adică vom fi singuri. Chiar vrei s-o spun? Te doresc, Jason!

El oftă. Nu, nu trebuia să-i spună, fusese foarte clară de la început. El va fi cel care-i va spune câteva lucruri.

— Sunt flatat, Mariana, dar mi-e teamă că... eşti o femeie foarte atrăgătoare, dar, după cum ştii, eu nu voi rămâne mult în Fort Worth. Cred că n-ar fi corect să încep ceva ce nu pot să termin.

— Ce onorabil din partea ta, Jason, dar ne putem distra între timp, sugeră ea în timp ce începea să-i mângâie pieptul...

— Nu, nu prea cred, zise el dându-i mâna la o parte. Eu nu fac asemenea lucruri.

— Cred că nu prea faci nimic! i-o aruncă ea furioasă.

— Asta e părerea ta, spuse el, pornind maşina şi ignorând cuvintele ei. Gândurile lui erau din nou la Deborah.

Capitolul 8

— Deborah, trebuie să-ţi mai cer o favoare.

Vocea baritonală a lui Jason o făcu să se înfioare şi strânse cu putere receptorul telefonului.

— Ce anume?

— Am nevoie de o parteneră pentru o recepţie care are loc diseară.

Era duminică după-amiaza, două zile după

petrecerea lui

Rachel. Deborah petrecuse mult timp convingându-se că nu e îndrăgostită de Jason Bridges. Putea trăi fără el. Nu avea de gând să strice tot ce realizase în ultimele două zile.

— Mariana…

— Mariana nu mai vorbeşte cu mine… şi nici nu mă aştept s-o facă în viitorul apropiat.

El părea bucuros de asta.

— De ce?

— N-are importanţă, nu-i aşa? replică el iritat. Rezultatul ar fi fost acelaşi. Am nevoie de o parteneră în seara asta. Vrei să mergi cu mine?

Deborah se înfioră din nou, luptând împotriva dorinţei de a-l vedea. Îşi promisese că va sta departe de pericol.

— Nu, îmi pare rău, dar eu… am alte planuri.

Urmă o tăcere tensionată, după care el o chestionă:

— Ce planuri?

Încercă să evite răspunsul.

— Muncesc.

— Consideră şi recepţia tot ca pe o sarcină de serviciu. Sunt şeful tău şi am nevoie de tine.

Încercă din nou să-l refuze, cu toate că simţea că cedează:

— Jason, nu vreau să merg. Sun-o pe Rachel. Ea cunoaşte mai multe femei pe care le poţi invita.

— Deborah, nu e o întâlnire. Nu pot ruga o străină să mă însoţească la o petrecere duminică seara. Voi angaja săptămâna viitoare pe cineva care să îndeplinească aceste formalităţi oficiale, dar acum sunt în încurcătură. Te rog pe tine, ca pe o prietenă, să mă ajuţi.

Ea îi recepta cuvintele: „ca prietenă”. Asta justifica dorinţa ei de a-l vedea şi se hotărî brusc că puteau fi prieteni. Desigur, avea intenţia să-l evite pe cât posibil, dar

putea petrece o seară împreună cu el fără să se lase impresionată de farmecele lui.

Era doar un bărbat, la fel de vulnerabil ca şi alţii. În această seară va fi înconjurată de mai mulţi bărbaţi.

— Deborah?

— Bine, te voi ajuta. Ca prietenă.

— Minunat. Vin să te iau la patru şi jumătate după-amiaza.

— Cu ce trebuie să mă îmbrac? De ce este organizată această recepţie? întrebă ea repede.

— Îmbracă-te frumos. Întâmpinăm un grup de investitori care vin din Franţa.

Câteva ore mai târziu, în sala de bal a celui mai luxos hotel din Fort Worth, Deborah alcătuia în gând o listă cu defectele lui Jason. Până acum nu observase decât că era foarte posesiv. Chiar şi în postura de prieten. Când unul dintre francezi se apropie prea mult de Deborah, Jason o luă de lângă el şi franceza lui fu destul de bună ca să-l informeze pe celălalt bărbat că trebuie să stea la distanţă.

Deborah nu ştia dacă acesta e cu adevărat un defect, deoarece nu-i plăcuseră atingerile francezului, dar căuta cu disperare ceva de trecut pe lista ei.

Observase mai de mult cicatricea de pe obrazul lui. Voia să-l întrebe de unde o are. Era fascinată de înfăţişarea lui şi asta n-o ajuta cu nimic să-i găsească punctele vulnerabile.

— Abia aştept să plec de-aici, mormăi Jason în timp ce se apleca spre ea şi zâmbea totodată grupului care-i înconjura.

Aha! Avea două feţe! Ei bine, cam aşa ceva. Nu putea să nu fie de acord cu el.

O tânără se alătură grupului lor şi se apropie imediat de Jason. Deborah hotărî că acesta era lucrul care o deranja cel mai mult. Era foarte atrăgător, chiar şi pentru ea. Asta nu era bine.

Desigur, faptul că nu el era cel care le încuraja pe femei să cadă în braţele sale, era în favoarea lui. Concentrându-se asupra defectelor lui, Deborah fu luată pe nepregătite când braţele lui îi înconjurară umerii.

— Ajută-mă înainte ca această femeie-pirania să mă mănânce la cină, îi şopti el la ureche. Continuă apoi, pe un ton normal: Scumpa mea, ai cunoscut-o pe Eunice Cary?

— Nu, nu cred. Eu sunt Deborah Townsend, zise ea întinzând mâna şi forţând-o pe tânăra femeie să se dezlipească de Jason.

Salutul lui Eunice era rece şi când ei doi părăsiră grupul, femeia îi privi frustrată.

— Hai să-l găsim pe primar, să ne scuzăm şi să plecăm, sugeră Jason privind prin mulţime.

Lua hotărâri fără să-i ceară părerea. Asta era o mare greşeală, cu toate că era de acord cu el. Oricum, era o femeie independentă, aşa că de ce ar face cum zice el? se întrebă ea.

— Nu stăm până la sfârşit? sugeră ea pe un ton care şi ei însăşi i se părea fals.

El o privi oripilat şi amuzat.

— Cred că ai febră, pentru că altfel nu ai sugera să facem o asemenea nebunie.

Încă o greşeală. O tachina. Nu-i părea rău c-o făcuse să zâmbească, dar putea trece greşeala pe lista ei.

— Bine, nu încercam decât să te ajut.

— Ai fost extraordinară în această seară, zise el strângându-i şi mai tare umerii cu braţul ca s-o lipească de el. Nici nu-ţi pot spune cât de uşurat am fost.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu respiraţia tăiată. Din punct de vedere fizic el nu avea niciun defect, hotărî ea. Poate că era prea susceptibilă. Nu ar fi gândit aşa în urmă cu câteva săptămâni, când Jason Bridges îşi făcuse apariţia în biroul ei.

— Mariana nu prea ştie să se poarte în societate.

— La o recepţie ca aceasta? întrebă ea ridicând din sprâncene.

— Oriunde, veni replica lui seacă.

— Mda. Cred că ai dus o viaţă interesantă. Ea îl tachina şi zâmbetul fermecător care apăru pe buzele lui îi făcu inima să bată din ce în ce mai repede.

— Da, sunt prea bătrân pentru ştrengăriţe ca ea.

— Ah! Nu e de mirare că vrei să pleci cât mai repede. Ai nevoie de un pahar cu lapte cald înainte de culcare. Privirea ei inocentă aduse un răspuns la care nu se aşteptase. El se aplecă şi o sărută repede.

Ea clipi de câteva ori încercând să-şi recapete respiraţia şi neştiind ce să spună. Primarul o salvă.

— Jason, Deborah, doar n-aveţi de gând să plecaţi, nu? Vocea sonoră a primarului o trezi pe Deborah la realitate.

Jason părea la fel de calm când se întoarse spre primar.

— Ba da, trebuie să ajungem la o altă petrecere, aşa că plecăm devreme de aici, dar a fost o recepţie minunată. Cred că am dat lovitura cu invazia francezilor. Jason îşi dezlipi braţul de umerii ei, lăsând-o ciudat de înfrigurată în timp ce dădea mâna cu primarul.

— Ştiu că această doamnă a reuşit, zise primarul arătând spre Deborah. Au fost impresionaţi de toaleta dumneavoastră. Se pare că se aşteptau ca toţi să fie îmbrăcaţi în blugi şi cizme de piele, chiar şi la o asemenea recepţie. Chicoti când se gândi la imaginea pe care şi-o crease Texasul în lume.

— Mă bucur că am contribuit la etalarea modei din Fort Worth, domnule primar, spuse Deborah, încântată de costumul ei Chanel de culoare albastră cu dunguliţe albe. Dar sunt sigură că soţia dumneavoastră se putea descurca singură. Arată minunat în această seară.

— Îi voi transmite, Deborah. Şi trebuie să-ţi spun că

mă bucur că ai revenit în viaţa socială. Ne-a fost dor de tine.

Deborah zâmbi uşor şi Jason o conduse spre uşă. Ajunşi afară, ea respiră adânc aerul proaspăt al nopţii, destul de răcoros după o zi fierbinte.

— Te comporţi foarte bine în societate, nu-i aşa? o întrebă Jason în timp ce trecea braţul ei peste al lui.

— Am participat la multe recepţii în trecut.

— Şi Mariana, dar ea nu are niciun pic de diplomaţie. Presupun că asta se întâmplă deoarece toate subiectele de discuţie, în afară de persoana ei, i se par plictisitoare.

— Jason! Un gentleman un vorbeşte astfel.

— Ştiu. Nu sunt întotdeauna gentleman.

Ah! O greşeală recunoscută. Oare mai putea fi luată drept greşeală dacă fusese recunoscută? Deborah nu se putea hotărî. Ştia doar că îi trebuia o listă mai lungă ca să reuşească să se apere de farmecele lui.

Jason era cufundat în gânduri în timp ce parcurgea drumul spre apartamentul lui. Recepţia nu fusese chiar atât de plictisitoare, pentru că se aflase în compania lui Deborah.

Ea ştia să se comporte natural în societate, îi saluta pe toţi cu căldură şi îi atrăgea în conversaţie. Îi părea rău că n-o putea angaja pe post de parteneră pentru următoarele recepţii unde era obligat să meargă.

Se strâmbă. În loc de asta va trebui să găsească o doamnă care să vrea să iasă cu el în lume, şi Deborah va fi nevoită să facă acelaşi lucru.

Desigur! Ea nu dorea să mai aibă întâlniri. Jason presupunea că ea nu doreşte să se implice într-o relaţie pentru că încă îşi mai iubea soţul. Poate că greşea. Poate era de vină numai teama… sau altceva.

Însă amândoi aveau aceeaşi problemă. Niciunul dintre ei nu avea de gând să înceapă o relaţie serioasă.

Totuşi, amândoi, din motive diferite, aveau nevoie de parteneri.

Ce simplu!

Acum nu trebuia decât s-o convingă pe Deborah să ia parte la planurile lui şi astfel să rezolve problemele pe care le aveau.

Dintr-odată, viaţa în Fort Worth, Texas, părea mai interesantă decât fusese vreodată.

Deborah avea impresia că dimineaţa venise prea devreme. Nu-i plăcuse niciodată ziua de luni, dar la asta se adăuga faptul că nu reuşise să doarmă prea bine. Se întorsese pe partea cealaltă şi dormise mai mult ca altă dată.

Cu toate că încă mai simţea efectele nopţii agitate când ajunse la serviciu, vederea biletului aşezat pe biroul ei o făcu să se trezească imediat.

Nu voia să-l sune pe Jason. Oare putea pretinde că nu primise mesajul? Uitase c-o sunase sau nu? Sigur că nu. Jason o va suna din nou dacă ea nu-i răspundea. Oftă şi ridică receptorul.

— Jason? Acum am ajuns şi am găsit mesajul tău.

— Era şi cazul. Toţi angajaţii sunt aici de mai multe ore.

Ea auzi căldura şi amuzamentul din vocea lui, dar acest lucru nu o făcu mai fericită.

— Şi?

— Nu te-ai trezit prea bine în dimineaţa asta, nu-i aşa? Când văzu că ea nu-i răspunde, el continuă: Voiam doar să discut cu tine despre prânz.

— Ce-i cu prânzul?

— Vreau să te invit la prânz. Am de discutat nişte planuri noi cu tine, zise el entuziasmat.

— Ce fel de planuri?

— Nu vreau să discut la telefon. Voi veni să te iau

peste o oră. E-n regulă?

— Cred că ar fi mai bine să ne întâlnim aici, în biroul meu, în loc să luăm prânzul împreună, răspunse ea încercând să pară rece şi hotărâtă.

— Nu. Te iau într-o oră. Fără să aştepte replica ei, Jason închise telefonul.

— Bărbatul acesta o să mă înnebunească, mormăi Deborah când puse receptorul în furcă. Întotdeauna reuşea să facă ce dorea?

Mâna ei rămăsese pe receptor şi telefonul sună din nou, făcând-o să tresară. îl privi uimită, încercând să-şi dea seama dacă Jason o suna din nou. În cele din urmă, ridică receptorul.

— Alo?

— Deborah, Deborah, a spus da!

— Manny? Oh, e minunat. Şi eu credeam că aşa se va întâmpla. Cum poate refuza o femeie un tip minunat ca tine? Sunt atât de fericită pentru voi!

— Eu sunt norocosul şi ţie îţi datorez totul, Deborah. Dacă tu nu mă încurajai, dacă nu-mi explicai ce simte Elizabeth, n-aş fi putut merge mai departe.

— Îmi pare bine că ai făcut-o. N-am ştiut cu exactitate ce simte Elizabeth, am ghicit doar pentru că şi eu sunt văduvă. Însă îmi pare bine că totul se termină frumos. Ea oftă fericită.

— Elizabeth vrea să-ţi vorbească.

El îi dădu receptorul viitoarei mirese pentru că Deborah auzi vocea lui Elizabeth:

— Deborah, ţinem mult ca tu să vii la nuntă, o rugă vocea blândă a lui Elizabeth, în care se auzea teama că va fi refuzată.

— Sigur că voi veni la nuntă. Spuneţi-mi când are loc şi voi fi prezentă.

— Ei bine, draga mea, am vrea ca tu să participi la ceremonie. Ştii că nu am copii şi... şi mă întrebam dacă ai

putea fi domnişoara mea de onoare.

Deborah era încântată. Ea îl susţinuse pe Manny pe parcursul anului în care o curtase pe viitoarea lui soţie. El îi scrisese mai întâi pe adresa redacţiei, apoi o sunase la birou când intrase în panică. În câteva rânduri vorbise şi cu Elizabeth şi acum erau cu toţii prieteni, însă nu se aşteptase la o asemenea cerere din partea ei.

— Dar, Elizabeth, nu ai prietene care abia aşteaptă să facă asta pentru tine?

— Dacă nu erai tu, Deborah, n-aş fi avut niciodată curajul să accept şi Manny mi-a spus că nu ar fi găsit singur curajul să-mi ceară mâna. Suntem atât de fericiţi!

Vocea ei era plină de bucurie. Deborah luptă împotriva invidiei şi răspunse plină de căldură:

— Sigur că accept, Elizabeth, dacă asta îşi doreşte şi Manny.

— Oh, sigur că da, draga mea. Eşti liberă duminică după amiază?

Presupunând că ei sărbătoreau logodna, Deborah zâmbi.

— Da, cred că da.

— Bine. Am aranjat ceremonia pentru ora unu şi masa după aceea. Aş vrea să porţi ceva roz, dacă ai. Nu ţin neapărat să fie o rochie lungă. Eu voi fi îmbrăcată într-o rochie destul de lungă roz-pal. Dacă nuanţa ta va fi puţin mai închisă, cred că va fi încântător.

— Vă... vă căsătoriţi duminica viitoare?

— Da, de ce, draga mea, doar despre asta vorbeam, nu-i aşa?

— Dar am crezut...

— Ne-am gândit şi noi să mai aşteptăm, dar n-am găsit niciun motiv întemeiat s-o facem. Niciunul dintre noi nu mai întinereşte.

— Ai dreptate, n-aveţi niciun motiv să mai aşteptaţi. Unde are loc marele eveniment?

— În curtea casei mele. Trandafirii au înflorit în grădina din spate.

După ce află toate detaliile, Deborah închise telefonul şi zâmbi satisfăcută. Era foarte fericită pentru ei. Se potriveau perfect şi vor alunga singurătatea care-i înconjura până acum.

O singurătate ca a ei. Poate că-i va face bine să discute cu ei. Le dorea numai binele.

Când Jason îşi făcu apariţia în biroul ei pentru a merge la prânz, Deborah încă se mai gândea la Manny şi la Elizabeth, simţindu-se mai fericită decât fusese în ultimul timp.

— Îmi pare bine că abia aştepţi să luăm prânzul.

Deborah tresări, aproape scăpând din mână hârtia pe care-o citea

— M-ai luat prin surprindere. E deja ora prânzului?

— Ah. Nu asta am văzut pe faţa ta mai devreme.

— Aveam treabă. Eşti sigur că nu vrei să discutăm aici? Atunci vei putea lua prânzul cu... cu primarul sau cu altcineva.

El intră în încăpere, îşi puse mâinile puternice pe birou şi se aplecă spre ea. Deborah privi fix ochii lui căprui şi se lipi de spătarul scaunului.

— Îţi dai seama că îmi refuzi întotdeauna invitaţiile? Ai putea să-mi răneşti orgoliul dacă nu eşti mai atentă.

Gândul că bărbatul sigur de sine din faţa ei ar putea deveni vulnerabil era ridicol şi Deborah începu să râdă.

— Bine, spuse ea pe un ton intenţionat sarcastic.

— Sunt o persoană foarte sensibilă.

Ea scutură din cap în timp ce se ridică, sperând că el se va îndepărta. Nu-i făcea bine să stea atât de aproape de Jason Bridges.

— Hai să terminăm mai repede cu prânzul. Am o mulţime de scrisori de citit.

— Entuziasmul pe care-l arăţi pentru întâlnirea cu

mine e încântător, o asigură el, luând-o de braţ ca s-o conducă afară din birou.

— Jason, n-am de gând să fug. Nu e nevoie să mă ţii de braţ.

— Mama m-a învăţat să fiu un gentleman. Te aştepţi s-o dezamăgesc numai pentru că eşti atât de supărăcioasă? Expresia lui era destul de falsă şi ea încetă să se mai certe, ridică din umeri şi realiză că efortul de a i se opune nu avea sens. Oricum nu-l putea învinge.

El o conduse până la un hotel de patru stele din apropiere. Grădinile verzi înconjurate de palmieri şi mesele aşezate departe una de alta, ofereau o atmosferă intimă. Deborah se întrebă dacă şi acum vor discuta tot despre concedierea de care se punea problema la primul lor prânz. Altfel, de ce ar fi adus-o aici?

— Aşadar, care sunt noile tale planuri? întrebă ea după plecarea chelnerului care le adusese meniurile.

Jason părea surprins.

— Ai ales deja? Eu nici măcar n-am apucat să citesc meniul. Ce e bun?

— Nu vreau să discut despre mâncare, zise ea, aproape surprinsă de intensitatea vocii ei. Vreau să ştiu dacă m-ai adus aici ca să mă concediezi.

Jason o studie cu atenţie înainte de a scutura din cap.

— Nu ştiu de ce eşti atât de îngrijorată că te voi concedia, Deborah, dar eu nu mă gândeam la aşa ceva. El îşi îndreptă din nou ochii spre meniu. Cred că voi lua Fettucine Alfredo. Tu iei?

— Bine, spuse ea printre dinţi. Şi eu la fel.

Îi făcu semn chelnerului să se apropie ca să le ia comanda şi acesta dispăru împreună cu meniurile. Deborah se aplecă spre el.

— Ai de gând să-mi spui ce planuri ai?

— Desigur, cu plăcere. Nu ştiu de ce nu mi-au trecut prin cap mai devreme, dar cred că vei fi încântată.

Ea ridică ochii spre cer. Dacă el nu avea de gând să vorbească simţea că-l va strânge de gât.

— Despre ce e vorba?

— Vom începe să ne întâlnim.

Capitolul 9

Deborah încremeni când auzi cuvintele lui Jason. Cu toate că el continua să vorbească, ea nu mai reuşea să audă nimic. Creierul ei refuza să mai funcţioneze.

— Deborah?

Auzindu-şi numele se trezi la realitate şi încercă să se adune.

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc, Jason. Cred că am stat prea mult la soare, sugeră ea zâmbind vag. N-avea importanţă că afară nu erau decât şaptesprezece grade şi restaurantul dispunea de aer condiţionat. Poţi să-mi comanzi nişte ceai cu gheaţă?

În timp ce Jason încerca să atragă atenţia chelnerului, Deborah se strădui să-şi pună ordine în gânduri. Să se întâlnească? Bărbatul acesta era nebun? Era ultimul lucru pe care dorea să-l facă, dar trebuia să fie foarte atentă. Se lăsase deja impresionată de cuvintele lui.

— Eşti sigură că e totul în regulă? Eşti destul de palidă, spuse Jason în timp ce-l privea pe chelnerul care aşeza paharul de ceai cu gheaţă în faţa ei.

— Ah, da, în regulă. Nu vreau să recunosc, dar m-am trezit destul de târziu şi n-am luat micul dejun. Întotdeauna când ratez micul dejun mă simt slăbită. Şi când mă aflu în faţa ta, se gândi ea. Jason îşi va spune că e idioată.

— Îţi voi comanda nişte biscuiţi. Chiar dacă el începuse să-i facă semne chelnerului, Deborah îl opri.

— Nu, nu-i nevoie. Nu vreau să-mi stric pofta de mâncare. Ea îşi muşcă buzele, recunoscătoare că el nu răspunsese constatării ei ridicole. Singurul lucru bun care

se întâmplase în urma comportamentului ei bizar, fusese că Jason uitase de planurile lui.

El continua s-o privească fix, făcând-o să se enerveze. Luă paharul cu ceai şi bău mult din lichidul rece. Ar fi făcut orice ca să-i distragă atenţia.

Vocea lui baritonală se lansă într-o poveste amuzantă despre o băutură rece în mijlocul deşertului. Chiar dacă Deborah realiza că el încearcă s-o înveselească, nu-l opri, pentru că niciodată nu putea rezista la anecdotele lui.

Când ajunse la sfârşitul povestirii, apăru şi chelnerul cu mâncarea. Deborah descoperi că-i era foame cu adevărat şi se convinse singură că-i spusese adevărul despre micul dejun. Reuşise chiar să se convingă că Jason nu spusese mai devreme nimic care s-o deranjeze.

Aproape.

Asta până când terminară de mâncat.

— Te simţi mai bine?

— Da, mult mai bine. A fost o masă delicioasă.

— Bine. Atunci înseamnă că putem discuta despre planurile mele.

Ea reuşi să pară indiferentă, cu toate că inima îi bătea din ce în ce mai tare.

— Am presupus că glumeai.

El o privi şi oftă.

— De ce aş fi făcut asta?

Deborah ridică din umeri şi nu mai spuse nimic.

— Nu glumeam. Asta va rezolva toate problemele noastre.

Bărbatul acesta era nebun! întâlnirile lor vor crea şi mai multe probleme.

— Nu ştiam că am vreo problemă. În afară de el, desigur, continuă ea în gând.

— Sigur că ai. Amândoi avem. Mi-am dat seama că le putem rezolva foarte uşor.

El părea foarte încântat de sine şi Deborah ar fi vrut

să-l strângă de gât.

— Chiar aşa?

— Presupun că nu vrei să te întâlneşti cu cineva din cauză că încă mai ai anumite sentimente pentru soţul tău.

Deborah se simţi vinovată. Temerile ei nu aveau nicio legătură cu Randall şi asta nu pentru că nu l-ar mai fi iubit. îl va iubi mereu, dar acum descoperise că se putea îndrăgosti de altcineva. Nu, toată atenţia ei era concentrată asupra bărbatului hotărât care se afla în faţa ei.

Jason nu-i observă reacţia şi îşi continuă explicaţiile.

— Eu nu vreau să am întâlniri pentru că nu voi rămâne prea mult aici. În afară de asta, nu vreau să fac vreo femeie să creadă că doresc o relaţie de durată. Aşadar, dacă ne întâlnim noi doi, niciunul nu va aştepta nimic, dar astfel ne vom rezolva problemele. Inteligent, nu-i aşa?

— Absolut, răspunse ea cu respiraţia tăiată, înainte de a se apleca pentru a-şi ridica poşeta care căzuse pe podea.

— Aşadar, ne-am înţeles? întrebă el zâmbind.

— Nu. Nu ne-am înţeles. Şi trebuie să mă întorc la birou acum.

Deborah se ridică şi ieşi din restaurant, ignorând chemările lui. Nu rămase deloc surprinsă când Jason o ajunse din urmă, însă era bucuroasă că petrecuse câteva minute singură.

Câteva minute în care să realizeze că era prinsă în capcană.

— Ce s-a întâmplat, Deborah? o chestionă el încruntat în timp ce o apuca de braţ ca s-o oprească. Nu ai nimic urgent de făcut la birou.

— Nu. Pur şi simplu nu cred că planurile tale sunt necesare.

— Vrei să spui că ai găsit deja pe cineva cu care să te

întâlneşti?
— Nu! Vreau... vreau să spun că nu e necesar, concluzionă ea lamentabil.
— Ei bine, eu cred că e. Ai nevoie de un partener, iar eu am nevoie de companie la blestematele de petreceri şi recepţii unde sunt obligat să mă duc. Dacă nu merg acolo însoţit, toate mamele din oraş vor începe să vină în peţit.
Deborah îl asculta fără să mai spună nimic. De ce trebuia să fie mereu încolţită de acest bărbat? însă realiza că el avea dreptate. Situaţia lor le dădea destule motive ca să iasă împreună. Dacă ea continua să protesteze, el s-ar putea să-şi dea seama care era adevărul.
Se îndrăgostise de Jason Bridges.
Adunându-şi tot curajul care-i mai rămăsese, ridică repede capul şi afişă cel mai încântător zâmbet de care era în stare.
— Şi vom rămâne doar prieteni? Ne vom ajuta unul pe altul?
— Desigur. Asta e frumuseţea planului meu. Amândoi vom avea de câştigat. Tu vei căpăta experienţă pentru scrierea articolului şi eu voi avea o parteneră frumoasă care ştie cum să se comporte în societate.
El zâmbi, aproape de ea, cu ochii căprui strălucind amuzaţi şi cu părul mătăsos răvăşit de briza primăverii. La naiba! De ce nu era respingător? se întrebă ea.
Sperând că va încheia tortura, ea întinse mâna.
— Atunci cred că ţi-ai făcut rost de o parteneră.
Ea îşi retrase mâna imediat ce el o atinse, şi îşi continuă drumul spre birou.
Jason privi în urma ei întrebându-se de ce nu-i convenea că fusese de acord cu el. Ştia că ceva nu este în ordine.
O prinse din urmă şi o luă iar de braţ ca s-o oprească.
— O voi pune pe Brenda să facă o listă cu toate evenimentele sociale la care suntem invitaţi ca să ai timp

să-ţi faci planuri.

Braţul ei tremura şi el se aplecă pentru a o privi mai atent.

— Eşti sigură că te simţi bine? Poate că ar fi mai bine să te duci acasă şi să te odihneşti.

— Mă simt bine, îl asigură ea, dar ochii ei spuneau altceva. Trebuie să citesc scrisorile pe care le-am primit astăzi. Dacă am noroc, voi termina repede articolul de săptămâna asta şi apoi voi avea timp să mă ocup de garderobă. Voi avea nevoie de câteva rochii superbe, din moment ce-l voi însoţi pe editorul şef.

Vocea ei era destul de veselă şi reuşi să alunge îngrijorarea lui însă el nu se gândise că Deborah va trebui să-şi cumpere rochii.

— Voi fi bucuros să achit eu notele de plată…

— Nu! Replica ei era tăioasă şi înainte ca el să poată protesta, ea continuă: Nu, mulţumesc. Nu e nevoie. Din moment ce am ieşit din nou în lume, voi avea nevoie de rochii şi pentru alte ocazii… după plecarea ta.

— Oh, bine. Continuară drumul în tăcere. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că va continua să iasă în lume şi după plecarea lui. Desigur, nu-şi dorea nici ca ea să se retragă din nou. Dar dacă alegea bărbatul greşit, dacă va suferi? El avea datoria să caute un tip drăguţ care să-l înlocuiască.

Gândul acesta altruist îi alungă îngrijorarea.

După câteva ore, când primi lista, Deborah rămase uimită de numărul evenimentelor, printre care se afla şi balul de caritate ce va avea loc peste două săptămâni. Trebuia să iasă în fiecare seară, chiar şi în weekenduri. Weekenduri! îşi reaminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Elizabeth şi lui Manny.

Ridică receptorul şi formă numărul din biroul lui Jason.

— Brenda? îţi mulţumesc pentru listă, dar duminica viitoare nu sunt liberă.

— Oh? Ei bine, domnul Bridges este aici. Vrei să vorbeşti cu el?

— Nu! Nu, lasă-i doar un mesaj. Nu e atât de important încât să-l întrerup din muncă. Sunt sigură că nu-l va deranja. O putea lua pe Rachel, putea să se ducă singur sau să nu se mai ducă, pe ea n-o interesa. Când închise telefonul realiză că nu asta îi trecea prin cap, dar bărbatul acesta o înnebunea.

În momentul în care acceptase să-l însoţească nu-şi imaginase că viaţa ei se va învârti numai în jurul lui Jason. Oare accepta vreodată un refuz? Cu un program ca acesta i se părea normal că el vrea să plece cât mai repede. Era cea mai simplă soluţie.

Alungă gândurile acestea şi luă o scrisoare. Trebuia să se concentreze asupra muncii ei.

— De ce nu poţi să mă însoţeşti duminică?

Privind bărbatul atrăgător care se rezema de tocul uşii biroului ei, Deborah se întrebă dacă exista vreun spirit care-l aducea aici de fiecare dată când se gândea la el. Era singura explicaţie pe care o putea găsi.

— Am alte planuri. O poţi lua pe Rachel, sau… sau te poţi duce singur.

El se apropie de birou şi Deborah simţi că pulsul i se accelerează. Îşi concentră atenţia asupra scrisorii pe care o ţinea în mână.

— Dar ai fost de acord să mă însoţeşti.

— Jason, când am fost de acord, am presupus că vom ieşi de câteva ori pe săptămână. Poate că Mick Jagger ar fi capabil să petreacă în fiecare noapte, dar eu nu sunt sigură că pot face faţă! exclamă ea exasperată. În afară de asta, ţi-am spus că nu pot merge cu tine duminică, nu şi în alte zile.

— Bine, bine, încuviinţă el iritat şi se aşeză pe

scaunul din faţa biroului ei.

Oare avea de gând să stea acolo? Nu avea altă treabă mai bună de făcut?

— Aşadar, vei fi ocupată toată duminica?

Ea ridică repede capul. Oare credea că ea îi aparţine?

— Nu.

Când văzu că ea nu mai spune nimic, Jason adăugă:

— Te întreb pentru că recepţia are loc între două şi patru. Poate că ai putea să dispari pentru două ore.

— Jason, te duci la o lansare de carte, nu la o recepţie. Nu va avea nicio importanţă dacă te duci singur. Deborah aproape că se strâmbă când văzu expresia feţei lui. Îi plăcea să aibă un avantaj asupra lui. Jason voia să afle care sunt planurile ei şi ea era hotărâtă sănu-i spună nimic.

Era sigură că Jason nu va fi de acord cu ce făcuse. Se implicase prea mult în relaţia lui Manny cu Elizabeth. Domnul Campbell, fostul editor, o avertizase să nu facă aşa ceva.

— Aşa este. Însă un vechi prieten şi soţia lui m-au invitat la cină duminică seara şi, desigur, am acceptat pentru amândoi.

Deborah ridică din sprâncene.

— Nu crezi că ar fi trebuit să mă întrebi mai întâi? Sau ne-am întors cumva în epoca sclavagismului?

El o opri cerându-şi scuze:

— Ai dreptate. Îmi pare rău. M-a sunat exact după ce ne-am întors de la prânz şi eram atât de încântat că rezolvasem toate problemele încât nu m-am gândit să verific dacă ai timp. Însă îţi promit că aşa voi face de acum încolo.

Tonul lui sincer şi privirile călduroase o făcură pe Deborah să clipească des şi să înghită în sec.

— Eu… presupun că voi fi liberă pentru cină, dacă

este atât de important.

El zâmbi şi Deborah îşi spuse că probabil numai evenimentele din ultimul timp reuşiseră să-i dea putere.

— Mulţumesc, Deb, apreciez asta.

Când el nu mai spuse nimic şi-i zâmbi fermecător, fără să se ridice de pe scaun, ea îl întrebă:

— Mai ai ceva de discutat?

— Mă întrebam la ce oră vei fi liberă duminică. Pot întârzia cina dacă vrei.

Aerul lui prietenos şi căldura din ochi aproape că o păcăliră înainte să-şi dea seama că el încerca din nou să-i afle planurile.

— Oh, nu cred că mi-ai spus ora la care suntem invitaţi.

— La şase.

— Chiar aşa? Pare destul de devreme pentru o cină, dar cred că ajung acasă până atunci. Se gândea să ajungă acasă pe la ora trei, dar era hotărâtă să nu-i spună asta. Poate că ea se purtase frumos, dar el câştigase întotdeauna bătăliile. Măcar acum va ieşi învingătoare.

Zâmbindu-i fermecător, luă încă o scrisoare ca s-o citească. El se ridică.

— Bine. E foarte bine. Te iau pe la… cinci şi jumătate?

— Voi fi gata. Să mă îmbrac normal sau…

— Normal. N-am de gând să-mi petrec ziua în costum, după ce va trebui să mă împopoţonez şi pentru inaugurarea cărţii. El se îndreptă încet spre uşă. Mai ai vreo altă obiecţie cu privire la listă?

— S-ar putea să am, în cazul în care apare ceva important. Nu mi-am dat seama că ai o activitate socială atât de încărcată.

— Mă voi linişti în curând, după ce toată lumea se va obişnui cu mine.

— Sau când vei pleca.

El o privi fix.

— Voi mai sta un timp pe aici.

— Oh, da, desigur. El va mai sta un timp pe aici. Exact atâta timp cât s-o copleşească cu farmecele lui, cu blândeţea lui… Şi apoi va pleca.

Două zile mai târziu, Jason studia ultimele circulare sosite la ziar, când secretara bătu la uşă.

— Domnule Bridges, a sosit un domn care doreşte să vă vadă. A spus că se numeşte Emanuel Lipscher şi că are nişte probleme personale cu privire la un angajat.

Fără să ridice ochii din hârtiile lui, Jason întrebă:

— I-ai spus să se ducă la biroul Personal?

— Am încercat, dar mi-a spus că vrea ca dumneavoastră să ştiţi cât de mult l-a ajutat unul dintre angajaţii dumneavoastră. Secretara se apropie de birou şi vorbi în şoaptă. E un tip simpatic, destul de în vârstă, şi n-am putut să-l refuz.

Jason o privi surprins. Desigur, Brenda făcea tot posibilul ca să-l protejeze de vizite nedorite. Zâmbind, el dădu din cap.

— Bine, lasă-l să intre. Dar dacă te sun, vino şi întrerupe-ne sub pretextul că am primit un telefon important din străinătate.

Lăsă hârtiile la o parte şi se pregăti să aibă o întrevedere de cinci minute cu domnul Lipscher.

Bărbatul care intră în birou avea peste şaizeci de ani, îşi spuse Jason, dar părea într-o formă foarte bună. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, părul argintiu îi era aranjat frumos şi avea un zâmbet larg pe faţă. Nu era de mirare că Brenda nu reuşise să-i reziste.

Jason se ridică şi-i întinse mâna.

— Bună dimineaţa, domnule Lipscher. Am înţeles că aţi venit să aduceţi laude unuia dintre angajaţii mei? Vă rog, luaţi loc.

— Da, domnule Bridges, aşa este. Unul dintre angajaţii dumneavoastră mi-a schimbat viaţa. A reuşit să-mi redea curajul şi a devenit cea mai bună prietenă a mea.

Jason începu să se gândească la criticile pe care le primise ziarul şi era sigur că domnul Lipscher trecuse pe la arhivă, unde se afla prietena lui. Următoarele lui cuvinte confirmară gândurile lui Jason.

— Mă căsătoresc duminica viitoare şi am vrut ca dumneavoastră să ştiţi că acest lucru nu s-ar fi întâmplat fără ajutorul ei.

— Felicitări. Asta înseamnă că voi pierde un angajat?

Bărbatul îl privi uimit.

— De ce să pierdeţi un angajat?

— Dacă vă căsătoriţi cu ea, s-ar putea să se hotărască să rămână acasă.

— Oh, nu mă căsătoresc cu Deborah. Mă căsătoresc cu Elizabeth.

Jason încremeni. îl privi mai atent pe domnul Lipscher.

— Deborah? Angajata despre care vorbiţi este Deborah Townsend?

— Da, sigur. Nu v-am spus asta? îmi pare rău, credeam că ştiţi. I-am scris lui Deborah în urmă cu un an pentru un sfat, deoarece… Făcu o pauză şi se înroşi. M-am îndrăgostit de Elizabeth şi nu ştiam cum să-i spun.

— Înţeleg.

— Am fost cel mai mare copil dintr-o familie numeroasă. Când a murit tatăl meu, eu am avut grijă de fraţii mai mici. Mi-am luat o slujbă, am ajutat-o pe mama să-i crească pe toţi. Când cel mai mic şi-a terminat studiile eu aveam aproape patruzeci de ani. Se pare că viaţa a trecut pe lângă mine. Sunt destul de timid, se confesă el.

— Aşa sunt majoritatea bărbaţilor în privinţa femeilor, fu de acord Jason.

— Oricum, nu aveam prea multă experienţă şi

Elizabeth era văduvă. Îi era teamă, ştiţi, să mă încurajeze. Dacă nu ar fi fost Deborah, n-aş fi avut niciodată curajul să merg mai departe.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, domnule Lipscher. De fapt… El făcu o pauză ca să se gândească mai bine la ideea care-i trecea prin minte. De fapt mi-ar plăcea să tipărim o poveste despre cele întâmplate. Asta o va ajuta pe Deborah. Va fi ceva deosebit în articolul ei. Aveţi ceva împotrivă, dumneavoastră sau Elizabeth?

— Am face orice pentru Deborah, îl asigură repede bărbatul.

— Când aţi spus că are loc nunta?

— Duminică după-amiază. Deborah va fi domnişoara de onoare a lui Elizabeth.

Jason reuşi să se oprească înainte de a pune mâna pe telefon. Duminica asta? De aceea nu-l putea însoţi Deborah la lansare. Fuseseră la o recepţie aseară şi tot nu reuşise să afle ce planuri avea pentru duminică. Nu că l-ar fi interesat, dar se simţea responsabil pentru ea. Se temea că se va îndrăgosti de bărbatul nepotrivit.

— Aţi angajat un fotograf pentru nuntă? întrebă el înainte de a forma numărul.

— Nu. Un prieten ne va face câteva fotografii.

— Vom trimite un fotograf profesionist.

Manny era uimit.

— E minunat. Elizabeth va fi încântată.

— Unde plecaţi în luna de miere? întrebă Jason, care punea repede lucrurile cap la cap. Situaţia aceasta era o mină de aur. Bărbatul ridică din umeri.

— Am rezervat o cameră la hotel pentru duminică seara, nu ştiu dacă Elizabeth îşi doreşte mai mult. Amândoi suntem în vârstă.

Jason zâmbi şi se aplecă spre el.

— Cred că dumneavoastră şi Elizabeth meritaţi mai mult decât atât. Lăsaţi-mă să văd ce pot face.

Ridică receptorul şi dădu instrucţiuni fotografului, spunându-i să vină în biroul lui. Apoi o sună pe editoarea de la rubrica de călătorii şi o rugă să vină la el. După ce închise telefonul îşi îndreptă din nou atenţia spre vizitatorul lui.

— Ai primit numai o scrisoare de la Deborah?

— Oh, nu. I-am scris de mai multe ori pentru că mi-a dat sfaturi bune. Am corespondat regulat de atunci. M-am simţit mai bine de când mi-am scris gândurile pe hârtie.

Ah! Telefonul despre care ea îi spusese că era ceva personal. Oare fusese de la domnul Lipscher şi nu de la un prieten? Jason găsi conversaţia foarte satisfăcătoare.

— Lăsaţi-mă să aduc un scriitor specializat pentru a scrie un articol despre voi. De ce nu folosiţi telefonul de pe biroul secretarei mele ca s-o sunaţi pe Elizabeth? Poate că reporterul nostru vă va vizita ca să facă un reportaj.

— Desigur. Facem orice pentru Deborah.

Jason îl conduse pe bărbat spre biroul Brendei şi când să intre înapoi în biroul lui îşi reaminti ceva.

— Oh, apropo, domnule Lipscher, v-ar deranja pe dumneavoastră sau pe mireasă dacă aş asista la nuntă? Nu veau să fiu un invitat în plus.

— Sigur că nu, domnule Bridges. Am fi încântaţi să participaţi la ceremonie.

— Minunat. O voi însoţi pe Deborah.

Manny îl privi uimit.

— O cunoaşteţi bine pe Deborah?

— Oh, da. Suntem foarte buni prieteni. Jason nu-i explică nimic. Oricum, ea nu-i va mai vorbi din momentul în care va afla ce pune la cale.

După ce vorbi cu editorul rubricii călătorii, cu reporterul şi cu fotogtaful, Jason se hotărî să se îndrepte spre biroul lui Deborah, anticipând reacţia ei.

— Deb, când să vin să te iau duminică? întrebă el rezemându-se, ca de obicei, de tocul uşii biroului ei.

Ea lucra la computer şi îl privi gânditoare.
— Ce-ai spus?
El repetă întrebarea şi ea îl privi uimită.
— Ne-am înţeles pentru ora patru şi jumătate, îi reaminti ea neliniştită în timp ce-şi trecea degetele prin părul blond.
El îşi vârî mâinile în buzunare, tentat să facă acelaşi lucru.
— Cred că nu e o oră potrivită pentru a ajunge la nuntă, nu-i aşa? El încercă să-şi menţină zâmbetul pe buze. Ştia că se joacă de-a şoarecele cu pisica, dar nu mai era sigur de nimic. Acum aflase unde pleca ea duminică, dar nu avea să renunţe la o asemenea întâlnire.
Ea îl privea fix.
— Despre ce vorbeşti?
— Despre nunta domnului Lipscher cu Elizabeth.
— Îi cunoşti?
— Ei bine, l-am cunoscut pe domn. Folosesc numele mic al lui Elizabeth pentru că el nu mi-a spus numele ei de familie.
— Ce ai avut de discutat cu Manny?
— A venit la mine la birou ca să-ţi mulţumească.
— Şi ai obţinut o invitaţie la nunta lor? îl chestionă Deborah, iritată.
— Mai mult decât atât, Deborah, draga mea. Mult mai mult decât atât.

Capitolul 10

Deborah se ridică încet, fără să-şi ia privirea de la bărbatul din faţa ei.
— Jason, ce vrei să spui?
— Nimic important.
Zâmbetul lui o făcu să înconjoare biroul.
— N-a fost vina lui Manny. Nu… nu le strica nunta.
Jason oftă şi se dezlipi de tocul uşii.
— Drept cine mă iei, Deb? De ce aş face aşa ceva?

Ochii ei căutară pe faţa lui un indiciu care s-o liniştească.

— Ştiu că nu-ţi plac nunţile… căsătoria şi mai ştiu că eu nu trebuia să mă implic. Dar Manny şi cu Elizabeth nu sunt de vină. Nu vreau să le fie stricată nunta. Se strădui să-şi reţină lacrimile care-i umpleau ochii. Se părea că fericirea lui Manny şi a lui Elizabeth conta foarte mult pentru ea.

Jason strânse din buze de enervare.

— Oh, le-am stricat deja nunta. Le vom trimite fotografi pentru nuntă, le-am oferit o lună de miere gratuită în Caraibe şi un tort imens. Hai să vedem… ce altceva mai pot face ca să le stric viaţa?

— Ai făcut toate astea? De ce? Deborah se mai linişti, dar nu lăsă garda jos. Tu nu crezi în căsătorie.

— Nu fi ridicolă. Consider că o căsătorie nu mi se potriveşte, dar nu am nimic împotriva altora.

— Oh! Ea înghiţi în sec şi-i atinse braţul cu o mână, ca să-şi ceară scuze. N-am vrut să spun că eşti rău. Doar… Manny şi Elizabeth sunt nişte oameni deosebiţi. Au fost mult timp singuri şi acum sunt foarte fericiţi că s-au întâlnit.

— Accept scuzele, mormăi el. Apoi, fără s-o avertizeze, o trase pe Deborah în braţele lui.

— Nu plânge, Deb. Vom face ca nunta lor să fie extraordinară.

Era lipită de pieptul lui lat, braţele lui calde o înconjurau, parfumul lui o tulbura şi luptă să-şi revină. Era o luptă cruntă cu trupul ei care dorea să rămână acolo pentru totdeauna.

Alungând dorinţa care o copleşea, Deborah se îndepărtă de el.

— E minunat, murmură ea trecând în spatele biroului.

— Vrei să vii să vorbeşti cu mirele şi cu mireasa?

Elizabeth vine spre noi şi Manny vorbeşte deja cu un reporter.

— Dar, de ce? Niciunul dintre ei nu vrea publicitate. De ce ar da un interviu? Deborah punea la îndoială sinceritatea lui.

— Manny a vrut să se asigure că toţi vor şti câte ai făcut pentru ei.

Îl privi oripilată pe Jason.

— Îl foloseşti, nu-i aşa? Pentru publicitate! Jason, cum ai putut? Le vei strica nunta!

Cuvintele lui calme nu reuşiră s-o liniştească pe Deborah, care trecu repede pe lângă el.

— Mă duc să-i vorbesc lui Manny.

— Asta sugeram şi eu, zise el urmând-o.

Deborah nu-l aşteptă. Străbătu repede holul şi scările care urcau două etaje, cu Jason pe urmele ei.

— Unde se află Manny? întrebă ea când ajunse în capul scărilor.

— În biroul secretarei mele.

Se grăbi să ajungă la Brenda şi zări imediat părul argintiu al lui Manny.

— Manny? Trebuie să vorbim.

— Deborah! Domnul Bridges ţi-a spus totul? Nu e minunat?

Deborah îl privi pe bărbatul care stătea lângă ea şi zâmbea triumfător.

— Vom vedea. Hai cu mine, zise ea arătând spre biroul lui Jason. Sunt sigură că domnul Bridges ne va permite să rămânem câteva minute singuri în biroul lui.

Jason încuviinţă zâmbind încă, şi bărbatul cu păr argintiu o urmă pe Deborah în cealaltă încăpere, închizând uşa în urma lor. Jason îşi spuse că ea se poartă ca o cloşcă ce îşi protejează puii. Păcat că nu avea copii. Deborah Townsend ar fi o mamă extraordinară.

El oftă. Gândul la Deborah înconjurată de copii îl

surprinse. Nu era vorba că nu s-ar fi bucurat dacă ea ar fi avut copii, dar alungă repede acest gând şi se întoarse spre persoana pe care o auzise apropiindu-se de el. O doamnă frumoasă şi distinsă, al cărei păr castaniu cu şuviţe albe era frumos coafat, ezita să intre în birou.

— Elizabeth? ghici el.

Ea îl privi speriată.

— Da. Nu eram sigură dacă am nimerit biroul. Manny este... Domnul Emanuel Lipscher este aici?

— Da, este, dar... are o conferinţă în acest moment. De ce nu luaţi loc? Vă voi explica totul. I-o prezentă pe secretara lui şi pe Clare, reporterul care îl intervieva pe Manny, apoi se lansă în explicaţii.

— Sunt de acord cu Manny, zise Elizabeth după ce el termină. Îi datorăm totul lui Deborah. Dar vor veni mulţi oameni la nuntă? Străini?

— Nu, sigur că nu. De fapt, eu sunt singura schimbare pe lista invitaţilor, Elizabeth, dacă nu te deranjează, în afară de fotograf şi de Clare. O voi însoţi pe Deborah.

Elizabeth zâmbi.

— Oh, sunt atât de bucuroasă. Este o femeie minunată. Nici eu nu voiam s-o văd singură.

Camera i se păru dintr-odată mai mică şi Jason îşi drese glasul sub privirile celor trei femei.

— Ştii că suntem doar prieteni. Vreau să spun că a fost colegă de şcoală cu sora mea.

Elizabeth ridică o sprânceană.

— Înţeleg. Ei bine, ea este într-adevăr o persoană minunată.

— Mda, încuviinţă el simţindu-se uşurat când se deschise uşa biroului lui.

— Elizabeth! exclamă Manny alergând spre logodnica lui de parcă n-o mai văzuse de luni de zile. Elizabeth se ridică şi cei doi se îmbrăţişară în timp ce-şi şopteau

cuvinte dulci. Jason îi urmări, surprins când invidia puse stăpânire pe el.

Se întoarse spre Deborah şi o găsi pierdută în scena tandră. Nu i se păruse niciodată mai frumoasă ca acum.

— Elizabeth mi-a spus că i-aţi explicat deja situaţia, domnule Bridges, spuse Manny zâmbindu-i. Aşadar, presupun că e gata pentru interviu.

— Elizabeth, eşti sigură că vrei să faci asta? Mă pot descurca şi fără această publicitate, o asigură Deborah.

— N-am nimic împotriva unui interviu, Deborah, dar nu sunt sigură că va fi cineva interesat de povestea noastră, spuse ea zâmbindu-i cu dragoste lui Manny. Oricum, suntem doar doi bătrânei care… care s-au întâlnit din întâmplare.

Manny în cuprinse obrajii cu mâinile lui delicate.

— Şi care nu se vor mai despărţi niciodată.

Lui Jason îi era greu să vorbească şi îşi drese glasul.

— Cred că toţi sunt interesaţi de un happy-end, Elizabeth. Am tipărit numai ştiri triste în ultimul timp. Povestea voastră va aduce zâmbetul pe chipurile cititorilor noştri.

— Atunci sunt gata. Sunt atât de fericită încât vreau să împărtăşesc acest lucru cu toată lumea.

— Minunat. Clare, îi spuse el reporterului, de ce nu mergi împreună cu ei în sala de conferinţe de alături pentru a termina interviul?

Cei trei părăsiră biroul şi Brenda oftă.

— Ce cuplu încântător!

— Şi oaspetele din această seară este domnul Jason Bridges, editorul-şef al ziarului Fort Worth Daily, anunţă crainica, atrăgându-i atenţia lui Deborah.

Ea şi cu Jason trebuia să meargă la un banchet organizat pentru un proiect literar, o cauză pe care şi ea dorea s-o sprijine. îl privi cum se ridică şi se apropie de

microfon. Era atât de atrăgător, atât de indeligent, atât de... sexy. Nu-l putea descrie altfel.

Oftând, încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui.

— Îmi amintesc că mama îmi citea poveşti mie şi surorii mele. Nu făcea numai să ne acorde câteva clipe din timpul ei, ne arăta cât ne iubeşte, dar ne deschidea în faţa ochilor o lume pe care trebuia s-o explorăm, ne oferea posibilitatea de a căpăta experienţă. O mamă, prin simplul fapt de a le citi copiilor...

Deborah se gândea deja la o mamă care-i citea băieţelului ei, un micuţ care semăna cu Jason. Nu o surprinse deloc să vadă imaginea mamei identică ei. Inima începu s-o doară când îl contemplă pe copil cu ochii minţii. Era copilul pe care şi-l dorea.

Aplauzele o treziră la realitate. Jason se întoarse lângă ea.

— M-am descurcat bine?

Zâmbetul lui amuzat îi spuse că el îi solicita atenţia, nedorind numai o asigurare. Răspunsul audienţei îi spusese clar că avusese succes.

— Da, desigur, spuse ea zâmbind şi ducând paharul cu apă la buze. Poate că îl iubea. Poate că avea intenţia să fie curajoasă, însă nu era masochistă. De aceea dorea ca relaţia lor să fie cât mai distantă.

După terminarea banchetului primiră felicitări timp de o oră. Ea încercase să rămână în umbră, dar Jason insistase s-o prezinte tuturor. Braţul lui puternic care-i înconjura talia o făcuse să rămână tot timpul lângă el.

Când reuşiră să ajungă la maşină, Deborah se prăbuşi pe scaun cu un oftat.

— Ai oftat de oboseală sau de plăcere? murmură Jason în timp ce vâra cheia în contact.

— Mi-e teamă că e vorba de oboseală. N-ar fi trebuit să port pantofii aceştia, zise ea scoţându-şi pantofii ascuţiţi

cu tocuri înalte.

— Dar oferă picioarelor tale un aspect mai frumos ca de obicei, o tachină el pe un ton blând care îi dădu fiori.

Deborah roşi şi îşi întoarse privirea spre geam, începând să vorbească despre vreme şi sperând că va schimba subiectul.

Jason o lăsă în pace timp de câteva minute, concentrându-se asupra drumului prin parcarea aglomerată.

O dată ieşiţi în stradă, el spuse:

— Ştii, cred că am făcut o greşeală.

— Oh? Ea habar nu avea despre ce vorbeşte Jason.

— Ei bine, aş numi-o mai degrabă o eroare de calcul.

— În legătură cu ce?

— Cu aranjamentul nostru.

Ea simţi că leşină. Încercând să-şi revină, se întoarse spre el.

— Vrei să pui… să pui capăt aranjamentului nostru?

— Nici vorbă! Sunt foarte mulţumit de el. Pot spune că tot oraşul mă invidiază.

Deborah nu se putea gândi la acest compliment şi aşteptă ca el să continue.

— Pentru tine îmi fac griji.

O va părăsi. Ştia că e îndrăgostită de el. Şi acum? Oare avea de gând să-i explice că nu e interesat de o relaţie de lungă durată? Ştia foarte bine asta. Închise ochii pentru a alunga durerea.

— Nu ai niciun beneficiu din acest aranjament.

— Nu înţeleg. Poate… poate că el nu-i descoperise secretul. Îşi ţinu respiraţia.

El privea drumul şi vocea îi era la fel de calmă ca atunci când discuta despre vreme.

— Ideea era ca tu să mergi la întâlniri pentru a căpăta experienţă în scrierea articolului.

— Dar am căpătat. Vreau să spun că am ieşit în

ultimele zile mai mult decât ies alte femei într-o lună.

— Da, ai ieşit, dar n-ai avut întâlnire.

— Ce vrei să spui?

El nu răspunse imediat, ci intră pe aleea care ducea la casa ei şi se întoarse s-o privească.

— Dacă am avea o întâlnire adevărată, dacă te-aş invita la cină sau la un film, cum crezi că s-ar termina?

Deborah rămase fără suflu când îşi imagină scenele fierbinţi. Era cuprinsă de frisoane şi tresări când el îi atinse pielea, făcând-o să se trezească la realitate.

— Ţi-aş spune noapte bună, îl asigură ea pe un ton reţinut, îngrijorată că el şi-ar putea da seama că îl dorea.

— Şi asta dovedeşte punctul meu de vedere. Haide. Fără să aştepte răspunsul ei, Jason coborî din maşină.

— Ce faci?

— Am de gând să-mi repar greşeala.

— Ce greşeală?

— Îţi voi arăta.

Când ajunseră la uşa din faţă, ea se întoarse şi îl privi.

— Îţi mulţumesc pentru…

— Înăuntru.

Ea clipi de câteva ori.

— Ce?

— Am spus înăuntru. Dacă am fi avut o întâlnire adevărată, m-ai fi invitat înăuntru.

— Dar n-am avut o întâlnire, protestă Deborah panicată.

— Ştiu. De aceea trebuie să ne schimbăm atitudinea.

— Nu! Nu vreau să schimb nimic.

— Dar trebuie, Deb. Hai să intrăm şi îţi voi explica.

Deschizând uşa, ea intră în casă şi decuplă sistemul de alarmă.

— E prima dată când intru la tine în casă, murmură Jason, urmând-o. Trecu pe lângă ea şi se uită în sufragerie.

Deborah era foarte mândră de casa ei. Randall crescuse într-o familie destul de rigidă, şi nu se putea relaxa niciodată în casa părinţilor lui. Fusese fericit că Deborah decorase casa cu bun-gust.

— Foarte frumos, Deborah. Ai talent la decoraţiuni.

— Mulţumesc.

— N-ai de gând să-mi oferi o cafea?

Trezită din gândurile ei, Deborah ezită.

— Credeam că nu vrei cafea. Vreau să-ţi spun că e târziu şi...

— Este nouă şi jumătate, Deb. Nu sunt chiar atât de bătrân.

— Nu, sigur că nu, dar nu e nevoie să-mi ţii companie. Era prea periculos, îşi spuse ea.

El se apropie şi-i mângâie obrazul şi părul cu degetele.

— Despre asta trebuie să vorbim. Fă o cafea.

Ea se îndreptă spre bucătărie, sperând că astfel va scăpa de dorinţa pe care i-o trezise atingerea lui.

Prepară repede cafeaua instant şi aşeză totul pe o tavă. În mintea ei era o haos total şi nu-şi dădea seama ce are Jason de gând să facă.

Intră în salon şi aşeză tava cu cafelele pe masă, înainte de a-i vorbi lui Jason, care era în sufragerie:

— Cred că ne vom simţi mai bine aici, îi explică ea.

El studiue salonul şi păru satisfăcut.

— E foarte frumos aici. Sunt impresionat. Se apropie de una dintre canapelele moi din piele de culoarea vinului. Ai chiar şi un televizor cu ecran imens. Presupun că nu-ţi place base-ball-ul, nu-i aşa?

— Îmi place base-ball-ul.

El îi zâmbi cald şi inima ei se strânse.

— Exact genul meu de femeie. El folosise această expresie şi în prima zi când o invitase la prânz. O ignorase atunci şi asta trebuia să facă şi acum ca să-şi păstreze

mintea limpede.

Scutură din cap, înconjură masa şi se aşeză pe canapea.

— Cafeaua ta, îi oferi ea ceaşca în care turnase lichidul fierbinte.

El se ridică de pe canapeaua unde stătea şi se aşeză pe cea pe care stătea ea. După ce luă ceaşca din mâinile ei, o aşeză pe masă.

— E ceva în neregulă cu cafeaua?

— Absolut nimic, dar avem ceva mult mai important de discutat. El se rezemă de spătar şi îşi întinse un braţ pe pielea fină a canapelei. Dacă am fi avut o întâlnire, ce s-ar fi întâmplat acum?

— Jason, nu am avut o întâlnire şi nu văd de ce am pretinde că am fi avut. Ea se aplecă spre masă, sperând să evite atingerea lui.

— Deb, când ţi-am spus că ne-am putea rezolva problemele ieşind împreună, am avut dreptate în privinţa mea, dar nu şi în a ta.

— Asta nu-i adevărat.

— Dacă am fi avut o întâlnire, Deborah, n-ai fi scăpat numai cu o strângere de mână. De fapt, nici cu un sărut la uşa de la intrare. El se apropie şi mai mult de ea.

— Nu, Jason. Nu e o idee bună, spuse ea în timp ce încerca să-i îndepărteze mâinile. Nu am nevoie de acest gen de experienţă.

Eforturile ei nu-l descurajară. Înainte să-şi dea seama, Deborah se trezi îmbrăţişată aşa cum îşi dorise, aşa cum aşteptase de atâta timp. Chiar dacă încercase să se convingă că nu vrea asta, nu făcuse decât să se mintă.

— Jason…

Ea nu mai spuse nimic. Buzele lui înfometate le acoperiră pe ale ei, braţele lui o înconjurau cu căldură şi ea se pierdu în îmbrăţişarea bărbatului iubit.

Capitolul 11

Mare greşeală.

Jason suspină când văzu că Deborah, în loc să-i reziste, se lipi şi mai mult de el, înconjurându-i gâtul cu braţele. Buzele ei moi îl invitau s-o sărute din ce în ce mai fierbinte.

Mâinile lui o mângâiau neîncetat şi sărutările deveneau tot mai intime. Ea nu ezită nicio clipă, îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

De aceea îşi dăduse Jason seama că făcuse o mare greşeală.

O dorise pe Deborah aproape de la început. Ezitările ei îl făcuseră să se înfierbânte şi mai mult. Acum nu-l mai oprea nimic să ia ce doreşte… în afară de conştiinţa lui.

Îndepărtându-se de ea, îi lipi faţa de pieptul lui şi încercă să alunge dorinţa respirând adânc.

— Deb… Deborah, trebuie să ne oprim.

Ea tresări şi se desprinse din îmbrăţişarea lui ca să-i întoarcă spatele. Jason voia să-i vadă faţa, ochii, şi o luă de braţe ca s-o facă să se întoarcă spre el.

— Nu! exclamă ea îndepărtându-se şi mai mult.

Poate că aşa era cel mai bine. El respiră precipitat, încercând să se controleze. Era cea mai incredibilă femeie pe care o întâlnise. O singură privire din partea ei, l-ar face să-şi piardă controlul.

Când reuşi să se mai liniştească, el spuse:

— Deborah, eu…

— Ar fi mai bine…

Se opriră. Nu îndrăzneau să se privească. Jason făcu doi paşi spre ea, dar apoi se opri.

— Lasă-mă să-mi cer scuze, Deb. N-am vrut să las lucrurile să scape de sub control. Nu cred că a fost un secret că… că tu… că te doresc. Credeam că mă pot controla, dar m-am înşelat. La naiba! Sărutul lor putea fi înregistrat pe scara Richter.

Obrajii ei erau roşii şi privea în pământ. Privirea lui o

urmări pe a ei şi aproape că suspină. Deborah se descălţase şi picioarele ei goale erau extrem de sexy.

— A trecut foarte mult timp.

Şoapta ei îl trezi din visare. El nu rezistă să nu întindă mâna şi să-i mai mângâie încă o dată obrajii.

— Sper că nu te-am supărat.

După ce-l privi scurt, ea îşi îndepărtă din nou privirea, dar nu se feri de atingerea lui.

— Nu.

— M-ai luat prin surprindere, murmură el, făcând un pas ca să se apropie de ea. Trebuie să fii mai precaută dacă ai de gând să te întâlneşti cu alţi bărbaţi.

— Eu… aşa voi face.

— Răspunsul tău a fost mai mult decât o invitaţie. Dacă nu aveam niciun pic de conştiinţă, acum am fi în dormitorul tău. Şi el ar fi fost mult mai fericit.

— Ştiu.

— Poate că ar trebui să te sărut de noapte bună, dacă tot plec… măcar de dragul practicii.

Ea nu spuse nimic, dar rămase cu capul în jos.

Jason îi oferi treizeci de secunde ca să protesteze. Ei bine, poate că nu avea rost să aştepte, dar o făcu. Când ea nu se mişcă, el o strânse din nou în braţe, simţind că era împlinit.

Buzele lui le atinseră imediat pe ale ei şi îmbrăţişarea era din ce în ce mai strânsă. De această dată, nu mai existară clipe de ezitare. El se cufundă în căldura ei, în blândeţea ei.

Deborah încremeni când el atinse primul nasture al rochiei ei şi reveni la realitate. El nu pierdea timpul cu scuze şi urări de noapte bună. Era plin de o dorinţă înflăcărată care o copleşea.

De fiecare dată când o atingea i se părea că arde de dorinţă.

Dacă nu-l va opri…

El se va opri oricum. Oare?

La naiba cu consecinţele!

Deborah nu rămase deloc surprinsă când Brenda, secretara lui Jason, o sună în dimineaţa următoare, chiar după venirea ei la birou, pentru a-i spune că Jason anulase planurile pentru acea seară.

— Ai prins-o pe Deborah? o întrebă Jason pe Brenda ceva mai târziu în acea dimineaţă. Ocoli privirile secretarei, prefăcându-se că studiază hârtiile pe care le ţinea în mână.

— Da, am prins-o.

— Ţi-a pus vreo întrebare?

— Nu. I-am spus doar că a trebuit să anulezi planurile pentru această seară. Nu te duci la petrecerea primarului?

— Nu, a intervenit ceva.

— L-ai sunat pe primar? Pot face eu asta dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, Brenda, zise Jason. Voi avea eu grijă.

Mda, va avea el grijă. Aşa cum avusese grijă de tot şi aseară.

Cât de prost putea fi? Credea că îi putea arăta lui Deborah câteva tehnici pe care le-ar folosi orice bărbat după o întâlnire, ca ea să capete experienţă. În loc de asta, se făcuse de râs, nu se mai controlase, şi acum nu ştia ce să mai facă.

Nu avea nimic să-i ofere.

Nu avea de gând să stea prea mult aici, să cumpere o casă, să întemeieze o familie. Va pleca în căutarea aventurii cât de repede va putea. Dacă se lăsa copleşit de farmecul pe care-l exercita Deborah asupra lui, va ajunge în patul ei mai repede decât îşi va da seama. Şi apoi o va părăsi.

Nu ţinuse secret planurile lui, dar Deborah putea uita

vorbele lui în momentele de pasiune. Asta ar însemna ca el să profite de ea.

Sau să rămână prins în mrejele ei.

Deoarece şi el ar putea uita de planurile lui. Acest lucru îl speria cel mai mult.

Deborah nu se duse la birou a doua zi, adică vineri. Dacă Jason avea de gând să anuleze şi planurile pentru acea seară, anularea invitaţiei la dineul de la liceu, va trebui s-o sune acasă.

Se învârti toată ziua prin casă, udă plantele, făcu ordine şi aşteptă ca telefonul să sune. Când văzu că nu sună începu să-şi facă griji pentru toaleta pe care-o va purta şi în privinţa felului în care se va purta cu Jason.

La şase şi jumătate seara era deja îmbrăcată într-o rochie de cocteil albastră, părul îi era coafat şi machiajul perfect, şi aştepta sosirea lui Jason.

Telefonul sună.

— Deb, sunt Jason. Cum ea nu spuse nimic, încercând să-şi reţină furia, el continuă: Deb? Mai eşti acolo?

— Da.

— Ascultă, am fost prins la o întâlnire. Ne putem vedea direct la liceu? Nu am timp să mă îmbrac şi să te iau şi pe tine.

Ea se relaxă.

— Să chem un taxi?

— Va dura prea mult. Ia maşina ta şi eu te voi conduce până acasă urmându-te cu a mea, ca să mă asigur că totul e în regulă.

— Bine.

— E în regulă, nu-i aşa? îmi pare rău, dar…

— Ne vedem acolo. Ea închise telefonul chiar dacă el continua să se scuze. Aşadar, găsise o cale ca să evite să rămână singur cu ea. Trebuia să recunoască faptul că e deştept, dar şi că e laş.

În această seară îi va arăta că nu are de ce să se

teamă de ea.

Luându-şi geanta se grăbi să ajungă în garaj. Dorea să ajungă la banchet înaintea partenerului ei.

Jason apăru la un sfert de oră după începerea banchetului. Spera că Deborah ceruse scuze pentru întârzierea lui.

Grăbindu-se să ajungă la cafeneaua din incintă, îi găsi pe toţi luând loc la mese. O zări pe Deborah lângă una dintre ele, uimitor de atrăgătoare în rochia albastră care accentua culoarea deschisă a pielii ei delicate.

Înghiţi în sec şi se apropie de ea. Seara va fi un test de autocontrol pentru el.

— Domnule Bridges, aţi ajuns chiar la fix, spuse directorul când îl zări. Aveam de gând să dăm cu banul ca să aflăm cine se va aşeza lângă încântătoarea Deborah. Dacă nu se întâmpla nimic, băieţii aveau de gând să se ia la întrecere.

— Mă bucur că am ajuns la timp ca să evit aşa ceva. Cuvintele lui erau reci, dar privirea îl ardea pe bărbatul care vorbea despre partenera lui.

Deborah nu-şi dăduse seama că el îşi făcuse apariţia. Râdea la comentariile şoptite ale unui tânăr de lângă ea, care putea concura oricând la Mister America. Jason avea impresia că muşchii ascunşi sub smochingul lui erau un pic cam exageraţi, dar i se părea că lui Deborah îi plac.

— Deborah, îmi cer scuze că am întârziat. Se apropie de ea şi-i puse un braţ pe umeri ca să-l asigure pe celălalt bărbat că doamna era însoţită. Muşchii lui se încordară.

— Oh, bună, Jason. I-ai cunoscut pe Bruce, John, Dennis şi, oh… Ed, nu-i aşa? Bărbatul încuviinţă, fericit.

— Bună seara, domnilor. Vă mulţumesc că aţi stat cu Deborah până la apariţia mea. El o trase mai aproape de scaune, dorind să se aşeze cu ea la masă.

— N-a fost prea frumos din partea ta, mai ales după

ce ai întârziat, şopti ea în timp ce le zâmbea peste umăr bărbaţilor care rămăseseră încremeniţi locului.

— Nu mă port frumos cu o adunătură de băieţi de şcoală care îndrăznesc să flirteze cu partenera mea.

— Aceştia erau antrenorii echipei liceului, după cum prea bine ştii. Zâmbind fermecător, ea adăugă: Am depăşit de mult stadiul în care îmi pierdeam capul după muşchii unui elev.

Aşadar, acesta era felul în care ea alesese să se poarte cu el? Ca şi când n-ar fi însemnat nimic pentru ea? Ei bine, el doar... se opri la timp. Nu asta voia? Nu-şi spusese că trebuia s-o convingă pe Deborah că săruturile lui de miercuri seara nu însemnaseră nimic?

Ba da, dar nu se aşteptase la întreaga ei cooperare. Nu crezuse că-i răspunsese la sărutări numai pentru că nu mai fusese sărutată de mult.

Era atrasă de el, aşa cum era şi el atras de ea. Privi atent umerii ei mici, sânii care umpleau perfect corsajul rochiei, buclele aurii care se modelau altfel de câte ori se mişca. Da, era atras de ea. Şi ea era atrasă de el!

Dar Deborah avea intenţia să-l convingă că el nu însemna nimic pentru ea. Ha! Să încerce numai.

Pe la sfârşitul mesei, el era gata să ridice steagul alb. Deborah flirtase tot timpul cu „Musculosul”, care se perinda pe lângă scaunul ei.

Încercările lui Jason de a conversa fuseseră inutile.

— Ai lucrat la articol astăzi?

— Nu, răspunse ea, după care se întoarse din nou spre prietenii ei.

— Ai vorbit cu Manny sau cu Elizabeth astăzi?

— Nu.

— A plouat astăzi?

Ea îl privi cu ochii mari de uimire.

— Nu.

Bine, deci era disperat. Nu putea să-i atragă atenţia,

mai ales din cauza tipului care se apleca mereu spre ea, atingându-i braţul şi umărul în timp ce-o privea fix.

Jason nici măcar nu putea auzi cuvintele pentru că vorbeau în şoaptă. Blestematul de pui pe care-l avea în farfurie avea gust de nisip! Când veni timpul să-şi rostească discursul, era atât de nervos încât vorbi printre dinţii încleştaţi.

La sfârşitul dineului se trezi într-o mulţime care îl felicita, în timp ce Deborah se întreţinea cu tânărul burlac. Când văzu că „Musculosul” scoate un carneţel şi un pix ca să scrie ceva, îi dădu la o parte pe cei care-l înconjurau, se scuză şi se îndreptă spre Deborah.

— E timpul să plecăm, Deb, anunţă el descumpănit.

— Chiar aşa? M-am distrat atât de bine. Vă mulţumesc pentru minunata companie.

Spre dezgustul lui Jason, bărbaţii care o înconjurau se topiră sub privirile ei, asigurând-o că le-a făcut mare plăcere. Ca şi cum n-ar fi fost evident!

— Dacă n-ai purta rochii atât de sexy, poate că nu i-ai vedea pe toţi bărbaţii la picioarele tale, mormăi el supărat în timp ce treceau prin parcare. La naiba, n-ar fi vrut să-i arate cât de gelos era.

Ochii ei mari, albaştri îl priviră scurt în timp ce braţul ei se desprindea politicos de al lui.

— Eu am parcat aici. Îţi mulţumesc, Jason, pentru această seară minunată.

— Te conduc până acasă, ai uitat?

— Nu e nevoie. Sunt sigură că eşti obosit. Mă voi descurca şi singură.

— Te conduc până acasă, mormăi el în timp ce-i deschidea portiera.

— Bine. Du-mă până acasă. Cuvintele ei erau mai reci ca iarna în Alaska. Când închise portiera, ea o încuie şi apoi îl privi. El nu se mişcă şi Deborah porni motorul şi puse maşina în mişcare. El aproape că fugi spre maşina

lui.

Porni maşina şi se grăbi să iasă din parcare. Ea n-avea de gând să-l aştepte.

Când coti pe aleea spre casa ei, Jason o urmă. Uşa garajului se deschise automat şi se închise repede după ce ea intră.

I se închisese uşa în nas!

Mai furios ca înainte, el parcă maşina şi coborî. Alergând ca un adolescent, ajunse pe verandă şi sună la uşă.

Auzea ecoul soneriri prin casă. Unde era Deborah? Era o casă mare, dar nu-ţi trebuia atâta timp ca să ajungi la uşa de la intrare. În cele din urmă auzi paşi.

— Încetează!

— Deschide!

— Pleacă, Jason. Nu vreau să-ţi vorbesc.

— Tu nu vrei să-mi vorbeşti?! Eu n-am făcut nimic. Tu ai fost cea care a flirtat cu toţi bărbaţii!

Uşa de care se rezema fu deschisă şi el aproape că se prăbuşi la picioarele lui Deborah. Recăpătându-şi echilibrul, o privi fix.

Nu părea deloc încântată să-l vadă.

— Dacă nu-ţi convine purtarea mea, eşti liber să-ţi găseşti o altă parteneră care să te urmeze plină de adoraţie.

— Singura persoană faţă de care ai arătat adoraţie în această seară a fost „Musculosul”.

— Nu fi ridicol.

— I-ai dat numărul tău de telefon.

— N-am făcut aşa ceva! El avea de gând să-mi dea numărul de telefon.

— Oh!

— Dacă asta e tot ce doreai să afli, atunci, noapte bună, Jason.

— Nu! mai e şi altceva.

— Ce? Ea îl privi, la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu ochii ei albaştri imenşi, buzele senzuale şi moi. Nu se mai putea controla.

— Am uitat să te sărut de noapte bună, murmură el, uitând de furie când o strânse în braţele lui.

Capitolul 12

Deborah nu se aştepta să-l vadă pe Jason duminică.

Era bucuroasă.

După îmbrăţişarea de vineri seara, avea nevoie de timp ca să-şi pună gândurile în ordine.

De data aceasta nu-l mai oprise. Când prinsese fermoarul rochiei ei, nu-l respinsese. În loc să facă asta, buzele ei atinseseră gâtul lui puternic şi degetele trecuseră prin părul frumos în timp ce se lipea şi mai mult de el.

Nu, nu-l oprise.

El fusese cel care se oprise.

Degetele lui lăsaseră fermoarul închis şi buzele lui se întorseseră spre ale ei pentru încă un sărut fierbinte. Apoi plecase.

Soneria îi întrerupse gândurile. Îşi muşcă buzele, ştiind că este Jason. Degetele îi tremurau de entuziasm şi speranţă.

Se grăbi să ajungă la uşă şi-i zâmbi. Era îmbrăcat într-un costum superb care-l făcea să pară şi mai atrăgător.

— Bună, Jason.

Chiar dacă făcuse un pas înapoi pentru a-l lăsa să intre, el rămase pe verandă.

— Eşti gata de plecare? Am cam întârziat.

Ea îşi privi ceasul, dar nu se certă cu el chiar dacă observase că venise mai devreme.

— Da, mă duc să-mi iau poşeta.

El încuviinţă, dar nu zise nimic. Entuziasmul ei dispăru încet. Poate că se înşelase. Dacă nici măcar nu-i vorbea, poate că nu se îndrăgostise de ea.

Amândoi se comportau formal în timp ce părăseau casa lui Elizabeth. Mica lor conversaţie se limită la Manny şi la Elizabeth.

— Unde se vor întoarce după luna de miere? întrebă Jason după o tăcere lungă.

— În casa lui Elizabeth. Manny locuia într-un apartament.

— Nu este supărat din cauza asta?

— Nu prea cred. Ştie că pe Elizabeth n-o deranjează. Ea îi aruncă o privire scurtă, după care îşi îndreptă atenţia spre geamul din dreapta ei. Ea îl iubeşte foarte mult şi el vrea s-o facă fericită.

— Uneori e greu să-ţi dai seama ce trebuie să faci.

Deborah îl studie pe Jason. El privea drumul din faţa lor, dar ştia că îşi dăduse seama că este privit. Nu era sigură dacă vorbeşte despre Manny şi Elizabeth.

— Cred că orice om trebuie să facă ce îi spune inima, zise ea blând.

— Cred că e mai bine să te bazezi pe logică.

Ea respiră adânc.

— Ei bine, logica lui Manny i-a spus că le va fi mai bine acasă la Elizabeth decât în apartamentul lui. Casa ei este mult mai mare şi frumos mobilată. Nu se puteau muta cu toate lucrurile în apartament.

— Aşadar, el s-a potrivit perfect vieţii ei? Nu a mai avut nevoie să facă schimbări, nu?

— Vor face multe schimbări. Amândoi vor să le facă. Ea s-a oferit să se mute în apartamentul lui Manny, dar el a ales că e mai bine să trăiască în casa ei.

Jason oftă, iar Deborah continuă:

— Despre asta e vorba într-o căsătorie. Doi oameni care fac schimbări pentru ca viaţa lor să fie perfectă.

— Oh, aşadar eşti expertă în căsătorie?

— Mai mult decât tine, replică ea exasperată. Cel puţin eu am fost căsătorită.

Conversaţia se termină.

Când ajunseră acasă la Elizabeth, Deborah se îndreptă spre dormitorul miresei şi Jason înconjură casa spre a ajunge în grădina cu trandafiri.

— Oh, Deborah, sunt atât de fericită, zise Elizabeth strângându-i mâinile. Soarele străluceşte şi trandafirii sunt perfecţi!

— Şi tu arăţi minunat, Elizabeth. Te pot ajuta cu ceva?

— Vorbeşte cu mine ca să nu devin nervoasă. Nu e o prostie? îl iubesc pe Manny din toată inima, dar sunt foarte speriată. Viaţa e atât de ciudată!

Deborah nu putea decât să fie de acord.

Jason stătea într-un colţ, privind grupurile care se aşezau pe scaunele instalate în faţa unui chioşc împodobit cu flori. Nu cunoştea pe nimeni în afară de Manny, care era înconjurat de mulţime. Oricum, Jason n-avea chef de vorbă.

Era bucuros că Deborah nu se afla lângă el. Când răspunsese la uşă, strălucind în rochia roz şi zâmbindu-i fermecător, el nu reuşise decât să se gândească la dorinţa care îl copleşea.

Nu era vorba numai despre frumuseţea ei. Zâmbetul ei trezea ceva în el: asigurarea că lumea era perfectă. Când era cu ea se simţea atât de puternic încât credea că e invincibil. Ar fi dorit să facă dragoste cu ea până la sfârşitul vieţii.

Dar Deborah aparţinea unei altfel de scene. O nuntă în familie, vecini veniţi să se bucure de fericirea mirilor. El se va întoarce la prima lui dragoste: munca de reporter. Căuta aventura, realitatea, locurile îndepărtate.

Îl speria faptul că aceste lucruri nu i se mai păreau deloc atrăgătoare. Era vina lui Deborah. Îi trezea o dorinţă atât de mare încât simţea că explodează.

— Jason?

Se întoarse ca s-o descopere pe Clare, reporterul care scria despre nuntă, şi pe Pete, fotograful de la ziar.

— Bună. Îmi pare bine că aţi reuşit să veniţi. Totul e-n ordine?

— Oh, da. Am făcut deja o grămadă de fotografii şi eu am luat micul dejun cu mireasa. Pete mi-a urmat exemplul şi a luat micul dejun cu mirele. Am strâns o grămadă de material.

— Minunat. Deborah e cu Elizabeth acum.

— Ştim, replică Pete zâmbind. Le-am făcut câteva poze împreună. Deborah e încântătoare.

Jason încuviinţă şi respiră adânc în loc să-l pocnească pe Pete, aşa cum şi-ar fi dorit. Voia să pocnească pe cineva de când îl văzuse pe „Musculos” flirtând cu ea.

— Când începe ceremonia? întrebă el, sperând să le distragă atenţia de la Deborah.

Clare îşi încrucişă braţele.

— Chiar acum. Am face mai bine să ne aşezăm undeva, spuse ea trăgându-l şi pe fotograf spre scaune. Du-te şi fă poze, Pete.

Jason era în agonie în timp ce o privea pe Deborah coborând pe trepte cu un buchet de trandafiri în mână şi cu un zâmbet vag pe buze. Se întreba dacă arătase mai frumos la propria ei nuntă.

— Arată minunat, nu-i aşa? şopti Clare aşteptând să vadă reacţia lui.

— Da, răspunse Jason şi îşi îndreptă apoi privirile spre Manny, care privea nervos de-a lungul grădinii, undeva în spatele lui Deborah.

Nu-l putea învinui că e nervos. Şi el ar fi fost la fel dacă ar fi aşteptat ca Deborah să ajungă în faţa lui… Asta nu se va întâmpla niciodată.

Preotul începu ceremonia şi Elizabeth se îndreptă fericită spre altar, privindu-şi numai viitorul soţ. Jason se uită din nou la Manny. Nu era deloc surprins să vadă

uimirea pe faţa lui.

Înţelegea.

După ceremonie, câţiva angajaţi aranjară un bufet în grădină şi instalară mese cu umbrele roz. O masă lungă, drapată în mătase roz, era plină de mâncare. La unul dintre capetele ei se afla un minunat tort de nuntă, împodobit cu trandafiri roz şi frunzuliţe verzi.

I se alătură morocănos lui Deborah. Nu se simţea bine lângă ea pentru că era foarte emoţionat, dar n-avea de ales. Îi dădu repede o farfurie şi o conduse la bufet, sperând ca atenţia ei să se îndrepte spre mâncare.

— Unde luăm cina în seara asta? îl întrebă ea. Nu vreau să-mi stric pofta de mâncare dacă mergem la restaurantul Joe T. García. Deborah îi zâmbi şi apoi privi preparatele apetisante.

Jason rămase nemişcat. Ea privi peste umăr şi se apropie de el.

— Jason? Nu-mi răspunzi?

— E secret. Nu mânca prea mult, o asigură el cu un zâmbet, probabil primul pe care-l schiţa în acea zi.

Avea probleme mari. Uitase de minciuna pe care o spusese despre seara de duminică, numai pentru a afla ce planuri are Deborah. Nu exista niciun vechi prieten în Fort Worth care să-l fi invitat la cină.

Ce va face acum? Va recunoaşte că a minţit? Nu dorea să facă asta, chiar dacă ar fi fost bucuros s-o poată evita. Nu, trebuia să se gândească la altceva.

Când fuseseră adunate toate femeile pentru aruncarea buchetului, Deborah nu se mişcă. Dar Clare, care stătuse împreună cu ea şi cu Jason, o luă de mână.

— Haide, Deborah. Nu vreau să pierd această şansă.

Din moment ce Jason nu era în jur, Deborah ridică din umeri şi o urmă pe Clare. El îşi ceruse scuze câteva minute mai devreme şi se apropiase de Elizabeth înainte să intre în casă.

Se părea că majoritatea invitatelor erau singure. Pete începu să facă poze şi Deborah se îndepărtă spre spatele grupului. Făcuse destule fotografii pentru o singură zi.

— Unde este Deborah? strigă Elizabeth.

Câteva doamne o împinseră pe Deborah mai în faţă.

— Oh, aici erai. Bine, sunt gata.

Elizabeth se întoarse cu spatele şi aruncă buchetul. Deborah realiză că Elizabeth dorea ca ea să-l prindă. Mireasa făcuse mai multe remarci cu privire la ea şi la Jason. Deborah nu se putea hotărî ce să facă, dar când buchetul se îndreptă chiar spre ea, ceva din interiorul ei o făcu să întindă mâna ca pentru a prinde o promisiune de la acei trandafiri roz.

Ratat!

O femeie de şaptezeci ani, aflată în faţa ei, nu avea intenţia s-o lase să-l prindă. Aproape trântind-o pe Deborah la pământ, luă buchetul şi-i zâmbi fericită.

— Sper că n-ai păţit nimic, scumpo. Îmi pare rău că te-am împins, dar ai mai mult timp decât mi-a rămas mie.

O cuprinseră nişte braţe puternice.

— Eşti teafără? întrebă Jason.

Se îndepărtă de el, dorind mai degrabă să facă faţă mulţimii dezlănţuite decât atingerilor lui. Jason o evitase voit toată ziua.

— Da.

— Acum, toţi burlacii! strigă Manny.

Jason ezită, dar Clare, care stătea lângă ei, arătă spre cei care se strângeau.

— Du-te, Jason. O să ne distrăm.

Nu erau prea mulţi burlaci la nuntă, în comparaţie cu femeile singure. Şi ţinta lui Manny era mult mai bună decât cea a lui Elizabeth. Jason nu trebui să facă niciun pas ca să prindă jartiera pe care Manny o luase de pe piciorul lui Elizabeth. Aceasta căzu pur şi simplu în mâinile lui.

Deborah se înfioră când Jason se întoarse ca s-o privească. Nu era vina ei, dar nu-i putea striga asta în mijlocul grădinii de trandafiri. Aşadar îi zâmbi rece şi se întoarse să discute cu octogenarul de lângă ea.

După câteva minute de conversaţie plicticoasă, se simţi uşurată când interveni Clare.

— Elizabeth vrea s-o ajuţi să se schimbe.

Deborah îşi ceru scuze noului ei prieten şi se grăbi să intre în casă. Abia când închise uşa în urma ei îl privi pe Jason. El nu-şi luase ochii de la ea.

Oftând, închise uşa şi se ocupă de Elizabeth. După o jumătate de oră era iar în mijlocul oaspeţilor, luându-şi rămabun de la fericiţii miri. Într-un fel, frumoasa petrecere se termina într-o notă deprimantă.

Jason îi spusese clar că nu se va lăsa antrenat într-o căsătorie. Nici măcar nu se apropiase de ea de când prinsese jartiera.

Ce va face acum?

Compuse în minte o scrisoare pentru „Dragă Deborah”, rubrica ei. Dacă ar fi primit o scrisoare de genul acesta, ce ar fi răspuns? Fii calmă. Poartă-te ca şi cum nu-ţi pasă, chiar dacă inima ta plânge. Nu-l vrei şi nici el nu te vrea pe tine. Asta era alegerea lui.

Bun sfat. Păcat că o durea atât de mult.

— Eşti gata?

Jason stătea lângă ea, morocănos, şi privind oriunde în altă parte decât spre ea.

— Da, desigur, dar aş putea pleca împreună cu Clare dacă eşti ocupat. Ah, era mândră de aerul ei nonşalant.

— Nu fi ridicolă! îi aruncă el. Fără să mai spună nimic, o luă de braţ şi o conduse spre maşină.

— Vorbesc serios, Jason, nu-i nevoie să te porţi de parcă ţi-am făcut vreun rău.

El o ajută să se urce în maşină şi nu-i răspunse până când nu se aşeză în faţa volanului.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba da, ştii, zise ea reţinându-şi lacrimile. Eşti supărat de când Manny ţi-a aruncat jartiera. Să ştii că n-am nimic de-a face cu asta.

— Nici n-am spus aşa ceva. El porni maşina şi ieşiră în stradă.

— Nu am nevoie ca aceşti oameni să implore pe cineva să vrea să-mi ceară mâna, continuă ea, încercând să vorbească pe un ton normal.

— Ştiu asta! strigă el încleştându-şi mâinile pe volan.

— Nu e nevoie să mă conduci până la uşă, zise Deborah încordată, în timp ce deschidea portiera. Mă descurc şi singură.

— Insist, mormăi el.

Ajunseră faţă în faţă după ce ocoliră maşina, dar Deborah îi întoarse spatele şi se grăbi să intre în casă.

— Deborah! strigă el înainte ca ea să-i trântească uşa în faţă.

— Ce e?

— Vin să te iau la cinci şi jumătate.

— Nu cred că e o idee prea bună. De ce nu-i spui prietenului tău că… că am o durere îngrozitoare de cap?

— Vin să te iau la cinci şi jumătate, repetă el pe un ton hotărât, şi vreau să fii gata. Fără să aştepte răspunsul ei, se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

Deborah se rezemă de uşă şi-l privi cum se îndepărtează în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. De această dată, el va veni înapoi, dar inima ei ştia că va sosi clipa când el nu se va mai întoarce.

Capitolul 13

Jason îi spusese să se îmbrace normal şi Deborah îl ascultă, dar nu avea de gând să uşureze situaţia acestui bărbat. Dacă ea va suferi, atunci şi el va trebui să sufere.

Se îmbrăcă într-un pulover turcoaz cu decolteu şi în blugi strâmţi. Folosi cel mai scump parfum, îşi lăsă buclele

desfăcute şi se machie discret. Dacă el era hotărât s-o respingă, îl va lăsa să vadă ce pierde.

În seara asta nu avea de gând să plângă. Va zâmbi, va flirta şi se va distra. Avea de gând să pretindă că nu există ziua de mâine, apoi se va întoarce acasă şi va plânge, după ce Jason o va părăsi.

Suspină în timp ce-şi exersa zâmbetul în oglindă. Spera că prietenii lui erau amuzanţi. Nici măcar nu ştia cine sunt; îşi reaminti promisiunile pe care şi le făcuse, îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Nu-l va invita pe Jason Bridges să intre în casă. El dorise ca ea să fie gata de plecare, şi era.

— Bună, Jason, zise ea în timp ce deschidea uşa şi o închidea în urma ei. Sunt gata.

El se încruntă când o privi şi ea se întrebă dacă uitase cumva vreun lucru important. Hotărâtă să meargă mai departe, ridică bărbia cu mândrie şi zâmbi fermecător.

— Tu eşti gata?

— Mda.

Ea se grăbi s-o ia înaintea lui şi se aşezase deja pe locul pasagerului când Jason încă se mai afla pe alee.

După ce ajunse în maşină, ea i se adresă:

— Nu mi-ai spus cum îi cheamă pe prietenii tăi. Cu el ai fost coleg de şcoală?

— Mda, ei bine, trebuie să-ţi spun ceva, zise Jason în timp ce porni maşina.

— Da?

— Nu există niciun prieten.

Deborah îl privi şocată.

— Ce?

— Am inventat totul. Îmi pare rău. Voiam să aflu neapărat ce faci duminică şi, din moment ce ai fost atât de misterioasă, ei bine, a trebuit să inventez ceva.

— De ce nu mi-ai spus adevărul astăzi?

— M-am gândit că trebuie să te invit la cină ca să-mi

cer scuze pentru minciună.

Pofta ei de viaţă dispăru imediat.

— Du-mă acasă, Jason.

— Haide, Deb. Am aranjat totul.

— Vreau să mă duc acasă. Nu-mi datorezi nimic. Îşi promisese că nu va plânge, aşa că strânse din dinţi ca să nu se întâmple asta.

— Nu pot face aşa ceva. Când m-ai întrebat unde vom merge am sunat-o pe Rachel. A pregătit cina pentru toţi patru.

— Sun-o din nou şi spune-i că mi-e rău.

— Deb, a fost foarte bucuroasă că mergem pe la ea. Cum Deborah nu răspunse, el continuă: Paul mi-a spus că prietenia ta a ajutat-o mult pe Rachel... şi acum s-a întâmplat la fel. Nici nu-ţi pot mulţumi pentru felul în care ai ajutat-o să treacă peste pierderea copilului.

El o făcea să nu-şi poată ţine promisiunea de a nu plânge.

— Rachel e prietena mea cea mai bună.

— Ştiu. Şi ne aşteaptă. Nu primi nici de data asta vreun răspuns. Chiar vrei să te duc înapoi acasă?

Ea închise ochii şi-şi muşcă buzele. Într-un târziu, reuşi să vorbească:

— Nu.

Parcurseră destul drum până când el putu vorbi.

— Mulţumesc, Deborah.

Continuară drumul în linişte.

Jason oftă când lăsă şervetul pe masă. Sora lui gătea minunat.

— A fost fantastic, Rachel.

— Mulţumesc, frăţioare. Mai vrei prăjitură?

— Nu. Trebuie să alerg un kilometru ca să dau jos kilogramele în plus.

— Deb?

— Nu, mulţumesc, Rachel. Mâncarea a fost delicioasă. Cina pe care ai pregătit-o a fost minunată. Trebuie să iau lecţii de gătit de la tine.

— Oh, nu poţi să mă păcăleşti tocmai pe mine, o tachină Rachel. Să nu crezi niciun cuvânt, Jason. E o bucătăreasă minunată. Privindu-şi atent fratele, Rachel adăugă: Deborah are multe talente.

Paul se apleca peste masă.

— Rachel, nu crezi că e timpul să serveşti cafeaua?

Jason oftă uşurat când Rachel fu de acord cu soţul ei şi se ridică de la masă. Deborah i se alătură imediat.

— Mergeţi în salon, vă vom aduce cafeaua acolo. Vom juca „Urmărire trivială”, zise Rachel şi dispăru înainte de a auzi protestele.

După ce doamnele părăsiră camera, Jason îl privi pe Paul.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Pentru nimic, dar amândoi ştim că nu va renunţa uşor dacă şi-a pus ceva în cap.

— Ştiu. Nu-ţi oferă nicio şansă de scăpare, replică Jason.

Paul zâmbi, dar vorbi pe un ton serios

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu. Ea a fost singurul lucru bun care mi s-a întâmplat.

Jason îl bătu pe umăr şi plecară amândoi spre salon.

— Mă bucur că aşa simţi.

— Ar trebui să încerci şi tu. Paul văzu expresia feţei lui Jason. Hopa! Am promis, Jason, nu am avut intenţia… ei bine… la naiba… încercam să fiu sincer.

— Ştiu, amice, dar sora mea are mare putere de convingere. Nu are nevoie de ajutor.

Pe parcursul cinei, Rachel se transformase într-un fel de peţitoare pentru Deborah. Dacă şi-ar fi închipuit că Deb pusese la cale aşa ceva, ar fi fost furios. Dar ea fusese mai stânjenită ca el.

Când o văzuse apărând la uşa ei, strălucind ameţitor în lumina soarelui, se întrebase dacă nu cumva ea băuse prea multă şampanie la nuntă. Însă de când îi vorbise despre minciuna lui, fusese tăcută. Prea tăcută.

Îl făcea să simtă dorinţa de a o strânge în braţe şi de a-i promite că nu va mai suferi niciodată. Dorea s-o sărute ca să-i alunge temerile, dorea să îndrepte lucrurile între ei. Nu avea dreptul să facă toate astea deoarece nu voia să accepte consecinţele.

Oftă.

— Aştepţi cu nerăbdare să înceapă jocul?

— Chiar trebuie să jucăm aşa ceva? întrebă Jason.

— Ar fi mai bine să nu te plângi. S-ar putea ca în loc de asta să te trezeşti cu o grămadă de întrebări indiscrete. Mai ales despre femeia cu care ai venit şi despre sentimentele tale faţă de ea. Ar fi mai bine să joci.

Jason se uită la Paul.

— Glumeşti.

— Nu. Ah, se serveşte cafeaua.

Cele două femei soseau cu cafeaua şi cu jocul.

— Am adus jocul, îi anunţă Rachel. Sau, dacă nu vă place să-l jucaţi pe acesta, am şi altele noi. îl privi fix pe Jason.

— Abia aştept să joc, o asigură el, amintindu-şi cuvintele lui Paul. Nu l-am jucat de ani întregi.

— Eşti sigur? Aveam impresia că nu-ţi place, Jason.

— Nu-i adevărat, îmi place. Băieţii contra fetelor? El zâmbi şi încercă să pară entuziasmat.

— Nu, din moment ce suntem numai noi, nu cred că e nevoie să facem echipe. Rachel continua să-l privească plină de suspiciune.

Începură să joace, încercând să răspundă întrebărilor şi Deborah părea să se relaxeze pe parcurs şi să zâmbească din când în când.

Jason o privea cu coada ochiului, regretând că ea se

schimbase atât de mult. Nu dorea s-o facă să sufere. Când zâmbea, lumea părea mai frumoasă pentru el.

— Jason, e rândul tău, îi reaminti Rachel.

— Oh, ai dreptate. El aruncă zarurile şi mută una din piese. Distracţie.

Deborah trase o carte şi se uită la întrebarea la care trebuia să răspundă.

— Oh, e prea uşor!

— Lasă-mă să văd! insistă Rachel, rezemându-se de umărul ei. Ai dreptate. Să găsim o întrebare mai grea.

— Hei, nu e corect.

— Îţi mulţumesc că eşti alături de mine, Paul, zise Jason.

— Voi doi întotdeauna vă luaţi apărarea, se plânse Rachel. Bine, Deb, citeşte-i întrebarea.

— Cine era partenerul lui Lone Ranger?

Jason se strâmbă şi pretinse că nu ştie răspunsul.

— Hm… nu sunt sigur… Oh, poate era… Tonto?

— Chiar aşa, replică Deborah. Îşi zâmbiră pentru prima dată în seara aceea.

— Nu e minunat? îmi place când suntem împreună, spuse Rachel zâmbind fericită.

Zâmbetul lui Deborah dispăru. Luă zarurile şi i le dădu lui Jason.

— E din nou rândul tău.

Se făcuse aproape ora unsprezece când Jason simţi că poate pune capăt serii. În ciuda tuturor celor întâmplate se simţise bine. Rachel avusese dreptate. Se distrau bine împreună.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru cină, Rachel. A fost minunat.

— Oricând, Deb. Vorbim mâine.

Bărbaţii dădură mâna şi apoi Jason o conduse pe Deborah la maşină. Urmă o linişte adâncă. Ea nu încercă să converseze pe parcursul drumului, iar el nu se putea

gândi la nimic.

Când opri maşina în faţa casei ei şi încercă să deschidă uşa, Deborah vorbi:

— Nu. Nu coborî. Îţi mulţumesc pentru această seară, dar nu mai am de gând să ies cu tine. Cred că va fi nevoie să-ţi găseşti o altă parteneră sau o prietenă. Noapte bună, Jason.

Deborah nu avea nicio tragere de inimă să ajungă la birou în dimineaţa următoare, de fapt, nu avea chef de nimic. Era tentată să se ascundă sub pături şi să rămână acolo.

Curajul din seara trecută dispăruse repede. După ce fusese condusă acasă de Jason, nu mai reuşise să pretindă că totul e în regulă. Nu va mai ieşi cu Jason şi va începe să-şi reclădească viaţa fără el.

Cel puţin o învăţase să nu se mai ascundă, să nu mai fugă de durere. De aceea îmbrăcase un costum roşu care o făcea să arate mai veselă. Zâmbi forţat şi-şi salută toţi colegii.

Era ora zece când se aşeză la biroul ei, gata să citească scrisorile pe care le primise în această dimineaţă. O începuse pe prima când Madge, angajata din biroul alăturat, îşi vârî capul pe uşa ei.

— Hei, ai aflat ceva?

— Oh, bună, Madge. Nu, nimic. Ce se întâmplă?

— Speram că tu ştii mai multe. Oricum, ai ieşit mult cu el.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea simţind că se prăbuşeşte.

— Şeful. N-a venit la birou în această dimineaţă.

Îngrijorarea o făcu să se gândească din nou la Jason.

— A verificat cineva dacă nu i s-a întâmplat nimic?

— Mda, Brenda a vorbit cu el. Însă el i-a spus că are nişte treburi de rezolvat şi că va ajunge foarte târziu. Nu

prea îi stă în fire să facă aşa ceva. A venit întotdeauna devreme.

— Madge, ar trebui să te apuci să scrii ficţiune, mormăi Deborah, oftând apoi uşurată. Sunt sigură că nu e nimic în neregulă. Toată lumea are nevoie de câte o zi liberă. Asta-i tot.

— Bine. Am să le spun asta tuturor. Sunt sigură că-l cunoşti mai bine decât noi.

Madge dispăru înainte ca Deborah să poată protesta. Ei bine, toţi vor observa în curând că nu va mai ieşi cu Jason. Bârfele se împrăştie repede.

Şi chiar dacă se întâmpla altceva, nu avea legătură cu ea. Vorbise foarte clar aseară. Desigur, n-ar fi stricat s-o sune pe Rachel, numai ca să-i spună cât de încântată a fost de cina pe care le-o pregătise.

Deborah nu se linişti, dar ridică receptorul şi îşi sună prietena. Când îi răspunse robotul, puse receptorul în furcă. Totul era bine. Trebuia să creadă asta.

După o jumătate de oră în care încercă să muncească, formă din nou numărul lui Rachel. Niciun răspuns. Tocmai voia s-o sune pe Brenda, ştiind că nu va fi capabilă să lucreze până când nu va afla ce e cu Jason, când ridică privirea şi îl văzu stând rezemat de tocul uşii biroului.

Avea senzaţia că mai trăise acest lucru. Era ridicol de încântător în hainele lui de zi, părul îi era pieptănat spre spate şi ţinea mâinile în buzunare.

— Bună, Jason.

— Deborah.

Nu-i zâmbi şi ea aşteptă ca el să spună ceva. El se apropie încet de unul dintre scaunele aflate în faţa biroului ei.

— E totul în regulă?

— Totul. Trebuie să-ţi vorbesc.

El se aşeză şi tăcu, privind biroul ei ca şi cum căuta

ceva. Când văzu asta, ea îl întrebă:

— Despre ce?

El o privi atunci şi Deborah îşi dădu seama despre ce era vorba. Jason pleca. De ce şi cum aflase, habar nu avea. Însă ştia că el pleacă.

— Nu voi mai rămâne aici timp de şase luni, aşa cum am spus. Eu... plec în această după-amiază. Am crezut că trebuie să-ţi spun.

Ea îl întrebă pe o voce joasă, încercând să-şi ascundă sentimentele care o devastau:

— Unde pleci?

— Mai întâi la New York, unde voi semna un contract special cu ziarul Times. Un vechi prieten este editor acolo şi mi-a mai oferit şi altă dată de lucru.

Prin mintea ei treceau milioane de întrebări şi dorea să-l implore cu disperare să nu plece. Deborah ignoră totul şi încercă să zâmbească. Nu era sigură că reuşise să-l păcălească.

— Mult noroc.

— Mulţumesc. El îşi frecă bărbia cu degetele şi continuă să privească biroul ei. Deborah, niciodată n-am avut intenţia să te fac să suferi, se grăbi el să adauge.

Deborah îşi îndreptă spatele şi ridică bărbia. Trebuia să pretindă numai câteva minute că este tare, apoi putea să se topească. Însă nu acum.

— Jason, suntem oameni maturi. Înţeleg că trebuie să faci ce crezi că e mai bine pentru tine. Sper că vei fi fericit.

— Sigur că voi fi. Viaţa mea e dedicată meseriei de reporter. Asta e ceea ce-mi doresc să fac. Privirea lui strălucitoare îi cercetă faţa şi apoi se îndepărtă. El reuşi să se ridice de pe scaun. Îţi mulţumesc pentru înţelegere.

Ea nu spuse nimic. De fapt, nu avea de gând să-i mai spună nimic, nici acum, nici altă dată. Dar când el îi întoarse spatele ca să plece, Deborah nu reuşi să se abţină.

— Jason? Ai... ai grijă de tine.

Ochii lui o fixară timp îndelungat, după care se apropie şi-i mângâie obrazul cu degetele.

— Şi tu, şopti el, apoi dispăru.

Capitolul 14

— Deb?

Vocea de la telefon tremura, ezita, şi nu semăna deloc cu vocea obişnuită a lui Rachel, aşa că ea abia dacă o recunoscu.

— Rachel? Tu eşti? Ce s-a întâmplat?

— Oh, nu! Nu-mi spune că n-ai auzit! se văicări Rachel. Îmi pare rău, Deb. Am crezut că el va rămâne aici. Nu-mi imaginam că va fugi în felul acesta. Nu pot...

Deborah o întrerupse brutal pe Rachel:

— Rachel, nu fi proastă. Nu eşti responsbailă pentru hotărârile lui Jason, şi chiar dacă ai fi fost, nu e o tragedie.

Urmă o linişte adâncă, după care Rachel se hotărî să vorbească:

— Sunt mândră de tine, Deb. Eşti foarte puternică. Nu te vei retrage din nou, nu-i aşa?

— Nu, nu voi dispărea din nou. Jason m-a învăţat să nu mă mai ascund. Aşadar, când vrei să ne întâlnim, copila mea? Ce zici de un prânz săptămâna asta?

— Mi-ar face plăcere, dar aş prefera să vii la cină mâine seară. Mama şi cu tata vin astăzi aici. Tata va avea grijă de ziar şi îl va intervieva pe bărbatul recomandat de Jason pentru postul de editor. Ar fi prea mult dacă te-aş ruga să ni te alături?

Deborah respiră adânc, căutând cu disperare o scuză, dar nu găsi nimic. Îşi promisese că va fi puternică.

— Mi-ar face plăcere să vin la cină.

— Minunat. Te aştept pe la şapte.

Deborah închise telefonul şi apoi ochii. Durerea trebuia să devină mai suportabilă dacă aveai de gând s-o înfrunţi. Era sigură că citise asta undeva. Desigur, el plecase doar de câteva ore. Cât timp îi va lua ca să nu se

mai gândească la el, să nu-l mai dorească, să nu-şi mai facă griji pentru el?

Zile? Luni? Un suspin îi scăpă printre buzele care schiţară un zâmbet chinuit. I se părea că vor trece ani, toţi anii care-i mai rămăseseră de trăit. Însă era sigură că durerea se va mai risipi, va deveni mai suportabilă.

Acum, durerea era prea mare.

Seara următoare, Deborah se îmbrăcă cu grijă. Îi mai întâlnise pe bătrânii Bridges de câteva ori, dar nu-i mai văzuse de la nunta lui Rachel.

Spera că discuţia se va învârti în jurul lui Rachel şi al lui Paul, în loc să fie atrasă de Jason, sau, în caz contrar, va trebui să plece mai devreme decât intenţiona, cu o durere imensă de cap.

Rachel îi deschise uşa cu o faţă care radia de fericire şi o conduse repede pe Deborah până în salon.

— Ce s-a întâmplat, Rachel?

— Am nişte noutăţi, dar am aşteptat până la sosirea ta. Se îndepărtă de Deborah şi alergă spre Paul. Acum?

— Acum, scumpa mea, îi răspunse el zâmbindu-i cald şi plin de dragoste soţiei sale.

— Mamă, tată, Deborah, sunt însărcinată! Rachel sărea în sus de fericire şi Paul era ameţit.

Toţi începură să pună întrebări. Rachel îi asigură că doctorul spusese că e sănătoasă. Doamna Bridges preluă imediat servirea cinei, asistată de Deborah, iar Paul şi domnul Bridges îi ţinură companie lui Rachel.

Deborah era sincer fericită pentru prietena ei. De asemenea, era încântată că nimeni nu va mai vorbi despre Jason. Oricum, în timpul mesei, lucrurile se schimbară.

— I-ai spus şi lui Jason, înainte să plece? o întrebă doamna Bridges.

— Nu, nu i-am spus. Pentru moment, bucuria dispăru de pe faţa lui Rachel. Şi-mi pare bine pentru asta. Nu

merită să ştie.

Părinţii ei, chiar şi Paul, părură şocaţi de cuvintele ei. Deborah era singura care îi dădea, într-un fel, dreptate.

— Rachel, nu e corect. Jason a făcut ce trebuia să facă şi el te-a susţinut întotdeauna. Va fi la fel de fericit pentru tine cum suntem şi noi.

Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi. Paul se ridică imediat de pe scaun ca s-o ia în braţe.

— Ştiu, bombăni ea. Dar sperasem… îşi îngropă faţa la pieptul lui Paul.

Domnul Bridges îşi drese vocea.

— Am vrea să ştii, Deborah, că noi credem că a fost un prost că a plecat.

— Eu… el… nu am nicio legătură cu…

— Leon n-a vrut să te pună într-o situaţie jenantă, draga mea, interveni doamna Bridges. Vrem doar să ştii că te considerăm o membră a familiei şi am vrea ca relaţiile noastre să fie mai strânse. Ea se ridică de la masă. Acum e timpul să servesc desertul. Dacă voi, bărbaţii, o conduceţi pe Rachel în salon, Deborah şi cu mine vom servi tortul delicios pe care l-a pregătit Rachel în această după-amiază.

Răpăitul unei mitraliere străbătu aerul, dar Jason o ignoră. Era un zgomot obişnuit în Beirut. Transpiraţia îi curgea pe piept şi-i uda cămaşa. Spatele acesteia, cu care se lipise de zidul cel mai apropiat, era deja fleaşcă.

— Ce zici? îl întrebă un bărbat dolofan care se afla lângă el.

Jason privi în jur plin de îngrijorare.

— Cred că ar fi o nebunie să încercăm. Un interviu cu băieţii ăştia? Ne vor împuşca înainte să le punem vreo întrebare.

— Cred că ai dreptate, dar era o idee bună la ora două noaptea.

— Se pare că burbonul a fost de vină, Jim. Ai băut mai mult de jumătate de sticlă azi-noapte.

— Hei, acum te crezi mama mea? replică grăsanul. Ştii, Bridges, de când te-ai întors, nu mai eşti la fel. Unde e spiritul de aventură pe care-l aveai de obicei? Puteam conta întotdeauna pe tine când era vorba de vreo nebunie.

— Poate că am îmbătrânit, spuse Jason oftând.

— Nu. Cred că eşti îndrăgostit. Nici măcar n-ai observat fusta foarte scurtă care a trecut pe lângă noi în aeroportul din Frankfurt. Altă dată n-ai fi ratat o invitaţie la cină.

Jason îşi privi prietenul şi apoi îşi şterse fruntea transpirată.

— M-am săturat să umblu după femei, comentă el. Haide, să plecăm de aici.

Cei doi bărbaţi se furişară pe lângă zid şi intrară pe aleea care dădea în strada unde îşi lăsaseră maşina. Când ajunseră la biroul lor mic, Jason se convinsese că de vină era căldura, împrejurimile, oboseala şi disperarea cu care regreta decizia de a pleca din Fort Worth.

Era sigur că Jim nu are dreptate. Nu era îndrăgostit. Nu acestea erau planurile lui. În câteva zile va uita totul şi va fi capabil de performanţele de altă dată. Adrenalina îl va înviora şi nu-l va mai interesa unde se află.

Când intrară în birou, singurul om care se afla acolo era ocupat cu citirea unei scrisori. Privi în sus şi flutură un teanc de plicuri.

— Am primit în sfârşit corespondenţa şi nimeni n-a fost omorât cu această ocazie.

Jason şi prietenul lui trecură repede printre birouri şi studiară scrisorile, pe care le împărţiră. Jason se aşeză la biroul lui şi desfăcu scrisoarea de la părinţii şi de la sora lui, cu pulsul accelerat şi absent la tot ce era în jurul lui.

Se afla aici de şase săptămâni. Rachel îi scrisese că aştepta un copil, iar părinţii lui despre noutăţile de la ziar.

Tatăl lui nu se hotărâse încă asupra schimbărilor, deoarece singurul înlocuitor pe care-l găsise Jason acceptase un post la ziarul New York Times. Nu-l putea învinui. Oferta nu putea fi refuzată.

Îi plăcea să citească veştile de acasă. Însă abia astăzi reuşise să recunoască în fine că, de fapt, căuta veşti despre Deborah. La început nu primise nimic în legătură cu ea, dar Rachel începu s-o menţioneze în scrisorile ei.

Mama lui îi scria mereu despre Deborah. Ea îi ajutase pe părinţii lui să-şi găsească o casă şi o introdusese pe mama lui în cele mai înalte cercuri din Fort Worth.

Era mândru că Deborah nu demisionase. Ea făcuse ceea ce trebuia să facă. Aprecia mult eforturile pe care le făcuse pentru familia lui. Întotdeauna fusese mândru de asta. Plecarea lui nu însemnase o dezaprobare faţă de ea.

Numele ei îi atrăgea atenţia în scrisorile mamei lui. Ah, luase cina cu ei... el se opri iritat. Cu partenerul? Avusese o întâlnire? Citi printre rânduri, dar nu găsi nicio referire la bărbatul care o însoţise.

Spera că ea ştie ce face. Era prea seducătoare ca să ţină bărbaţii la distanţă. Suspină când îşi aminti clipele petrecute cu ea. Gândul că un alt bărbat o mângâia îl înnebunea.

— Ce cald e! exclamă Jim. Ce-ar fi să mergem undeva ca să bem ceva?

— Ce? întrebă Jason, supărat că fusese întrerupt.

Jim repetă invitaţia.

— Poate mai târziu. Am câte ceva de făcut.

Rămase în continuare la birou, iar cei doi bărbaţi plecară spre hotelul unde stăteau. Ţinea scrisoarea mamei lui în mână şi se gândea la zilele petrecute cu Deborah.

Zâmbi când îşi aminti cum arăta la recepţia dată pentru pensionarea editorului-şef. îl surprinsese. Dar asta făcuse tot timpul cât fuseseră împreună.

Telefonul sună şi-l trezi din visare. După ce conversă

cu interlocutorul lui, privi împrejurimile. O părăsise pe Deborah şi venise aici în căutarea aventurii? Dorea să-şi petrească zilele în pericol, mizerie şi depresie? Voia să fie singur?

Deborah oftă când scrise ultimul cuvânt al articolului ei. Femeia care-i scrisese pe adresa redacţiei, pentru rubrica „Dragă Deborah”, se despărţise de prietenul ei şi dorea să ştie ce trebuie să facă pentru a alunga durerea. Deborah zâmbise amar în timp ce scrisese răspunsul.

Ar fi trebuit să ştie. Trecuse prin aşa ceva. Trebuia să îţi ocupi tot timpul liber, să-ţi faci prieteni, să nu-ţi plângi de milă. Trebuia să-ţi faci planuri de viitor, să te distrezi şi să nu te mai gândeşti la el.

Ea nu reuşise să facă aşa ceva. Nu se putuse despărţi de Rachel şi de Paul, sau de domnul şi doamna Bridges, şi atâta timp cât se afla în compania lor nu-l putea uita pe Jason.

— Oh, revino la realitate, Townsend! mormăi ea. Nu-l vei uita niciodată, indiferent ce vei face.

Poate că nu, admise ea cu un oftat, dar va încerca. Îi era prea teamă pentru siguranţa ei, nu ştia dacă e fericit, dară era îndrăgostit de altă femeie. Avea cearcăne negre sub ochi din cauza insomniilor.

— Doamnă Townsend?

Privi în sus şi văzu un tânăr care lucra la poştă.

— Da, Billy?

— Am o livrare specială pentru dumneavoastră. Abia a ajuns.

Ea luă buchetul de trandafiri roşii din mâinile lui şi-l puse în vaza înaltă de pe birou. Un plic lung era prins de celofan cu un ac.

Deborah oftă. Spera că florile nu sunt de la Peter, bărbatul cu care se întâlnise în ultima vreme. Spusese că înţelege de ce ea nu dorea să meargă mai departe.

— Mulţumesc, Billy.

Băiatul plecă şi Deborah se concentră asupra plicului. Desfăcându-l, rămase uimită să găsească numai o bucăţică de hârtie pe care scria:

„Dragă Deborah.

Am nevoie de un sfat. Am fugit de persoana pe care-o iubeam. Acum mi-am dat seama cât de mult înseamnă ea pentru mine. Ar trebui să mă întorc ca să-i cer iertare? Aş putea s-o conving că tot ce vreau e s-o fac fericită? Te rog să-mi spui ce trebuie să fac.

Al tău, reporter rătăcitor”.

Deborah citi din nou semnătura, apoi căută adresa expeditorului. În timp ce făcea acest lucru observă o mişcare la uşă şi ridică privirea. Respiraţia i se opri şi se întrebă dacă nu cumva visează. Nici nu mai ştia de câte ori se gândise la această scenă.

— Jason? şopti ea surprinsă.

— Bună, Deb.

Ea închise ochii şi se rugă ca totul să fie adevărat, se rugă să nu-şi fi pierdut minţile. Deschise ochii când îi auzi din nou vocea.

— Ai vreun sfat şi pentru mine?

Ea îl privi întâi pe el, apoi scrisoarea. Ochii i se întoarseră apoi spre figura lui atrăgătoare, în timp ce lacrimile i se opreau în gât.

— Ce cauţi aici?

— Ţi-am spus în scrisoare.

— Tu… te-ai întors?

— Nu sunt o fantomă, iubita mea.

— Dar, de ce?

El se apropie de birou.

— E o întrebare stupidă. Ţi-am spus în scrisoare de ce m-am întors. E prea târziu?

Ea închise din nou ochii. Teama o făcea să nu poată realiza cât de real era totul. Mâini puternice o ridicară de

pe scaunul ei şi o îmbrăţişară cu blândeţe, după care buzele lui le atinseră pe ale ei. Mintea ei refuza să creadă că el se întorsese, dar trupul ei răspundea îmbrăţişării lui. Îi fusese dor de el.

Suspinând, Jason se îndepărtă şi îşi îngropă faţa la gâtul ei.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Deborah şi el o îmbrăţişă ca şi cum nu mai dorea s-o elibereze niciodată.

— Te-ai întors pentru mine?

El ridică repede capul şi o privi fix.

— Nu te voi mai părăsi niciodată. Cuvintele lui se învârteau în capul lui Deborah în timp ce el îi săruta obrajii, reînviind senzaţiile care dispăruseră de şase săptămâni.

— Pot să-mi fac bagajele, să plec cu tine. Rachel şi cu Paul pot vinde casa şi…

— Oh! Să vinzi casa? îmi place casa ta.

— Dar, Jason, dacă plec cu tine în Orientul Mijlociu…

— Nu vei face aşa ceva!

— Refuz să fiu o soţie singură! Voi… Ea tăcu, realizând că el nu spusese nimic despre căsătorie. Avea impresia că inima ei se află în mâinile lui, dar nu reuşi să treacă peste asta. Îmi pare rău. N-am vrut să spun… desigur, voi ieşi cu tine…

El o sărută din nou, posesiv, înfometat şi parcă pentru totdeauna. Când se opriră ca să ia o gură de aer, el întrebă ameţit:

— Unde rămăsesem?

— Eu… eram de acord să plec cu tine.

— Nu pleci nicăieri.

— Jason…

— Şi nici eu.

Ea îl privi şi apoi fu trasă din nou lângă pieptul lui. Jason refuză s-o ia cu el.

— Nu, Jason.

El o privi fix.

— Nu, ce?

— Nu te voi lăsa să faci asta.

— Ce să fac?

— Să renunţi la visurile tale pentru mine. Dacă mă vrei, eu voi veni cu tine. Ştiu cât de fragilă şi cât de preţioasă este viaţa. Nu vreau să trăiesc fără tine, dar nici să te leg de mine.

— Nici dacă te implor? şopti el în timp ce-i săruta gâtul.

— Jason, vorbeşti fără sens.

— Da, aşa este. Singurul lucru interesant pe care l-am trăit în ultimele şase săptămâni a fost faptul că mama te-a menţionat în scrisorile ei. Sau când te-am visat. Restul timpului a fost un iad.

Inima ei se umplu de speranţă şi îşi lipi obrazul de al lui.

— Vorbeşti serios? Vrei să te stabileşti aici? Vei prelua din nou conducerea ziarului?

— Dacă tata n-a angajat pe altcineva. N-ai nimic împotrivă?

— Oh, nu! Nu! Am fost atât de singură, îl asigură ea sărutându-i faţa şi agăţându-se de el.

În loc să-i răspundă la fel, el oftă.

— Mai e ceva, Deb.

— Ce?

— Nu vreau să accepţi propunerea mea…

— Ce propunere? îl tachină ea zâmbind larg.

— Propunerea pe care am de gând să ţi-o fac, şopti el strângând-o şi mai tare în braţe. Nu vreau s-o accepţi pentru că îţi place să fii măritată sau… sau pentru că ar fi mai uşor.

Deborah îl privi un timp, înainte să izbucnească în râs.

— Te pot asigura că n-a fost deloc uşor să te iubesc,

Jason Bridges. Înainte ca el să răspundă, ea îşi trecu un deget peste buzele lui. L-am iubit pe Randall, dar asta nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc de tine sau să mă simt rău în ultimele şase săptămâni, sau să mă rog ca tu să nu mă mai părăseşti niciodată.

Vocea ei se transformase într-o şoaptă când buzele lui le pecetluiau pe ale ei într-o promisiune.

— Deb, am auzit...

Se îndepărtară unul de altul când Leon Bridges intră în biroul lui Deborah. El îi privi cum stăteau îmbrăţişaţi.

— Ei bine, cred că zvonul s-a dovedit adevărat. Cineva m-a sunat la birou ca să-mi spună că te-ai întors, fiule. Bun venit acasă! exclamă el îndreptându-se spre Jason.

— Mulţumesc, tată, îi răspunse Jason zâmbind şi îşi puse un braţ pe umerii tatălui lui, fără s-o elibereze pe Deborah. Ai ocupat postul de editor?

Domnul Bridges îl privi neîncrezător.

— Cred că acum l-am ocupat. Aşteaptă numai să-i spun mamei tale. Vom avea o casă plină de nepoţi!

Deborah îl privi pe Jason căutând un semn de nefericire sau de nelinişte. În loc de asta, el le zâmbi.

— Cred că acum ai face mai bine să te duci s-o suni pe mama. Mai am nevoie de puţin timp ca să-i mai cer nişte sfaturi lui Deborah. După ce mă va ajuta în problemele de inimă, vom veni să luăm cina cu voi.

— Bine, încuviinţă el, bătându-l pe Jason pe umăr. Se întoarse să plece, dar se opri pentru a spune: îmi pare bine că te-ai întors acasă, fiule.

— Şi mie.

Înainte ca Jason să mai poată adăuga ceva, după plecarea tatălui lui, Deborah îl întrebă:

— Vrei să avem copii?

— Da, dacă şi tu vrei. Ce zici de asta?

— Oh, Jason, încuviinţă ea oftând. Te iubesc atât de

mult!

— Aşadar, cred că sfatul tău ar fi să fac propunerea mai repede, nu?

— Oh, da!

— Dar ce vom face tot restul după-amiezii, până când vom pleca la cină? o tachină el sărutându-o blând pe obraz.

— Cred că am câteva sfaturi care-ţi vor plăcea, şopti ea lipindu-se de el.

— Sunt sigur că ai, dragă Deborah, şi am intenţia să le urmez cu stricteţe.

Şi aşa făcu.

Sfârşit

* * *